

Книга 3

от

порецицата
"Макензи"

Удоволствието на Макензи

Линда
Лауренс

Удоволствието
на Макензи

ЛИНДА ХАУЪРД
УДОВОЛСТВИЕТО НА
МАКЕНЗИ

Превод: Fantastique

chitanka.info

НЕЙНИЯТ ГЕРОЙ: Бари Лавджой има нужда от спасяване. Едва ли терористичната група, която я държи като заложник, ще търпи мълчанието ѝ още дълго. По-вероятно е да я накарат да замълчи завинаги. И тогава от тъмнината се появява нейният спасител. Мълчалив и опасен, той измъква Бари от пленничество и тя се озовава право в обятията му.

НЕЙНИЯТ СЪПРУГ: Морският тюлен Зейн Макензи е най-добрият. Никоя мисия не го е затруднявала — досега. Спасяването на Бари Лавджой минава като по учебник... с изключение на страстната нощ, която споделят заедно. И макар работата му на войник да приключва с освобождаването ѝ, задълженията му на съпруг тепърва започват. Защото по-скоро би умрял, отколкото да позволи на врага да навреди на майката на детето му.

ПРОЛОГ

Уолф Макензи се измъкна от леглото, неспокойно приближи до прозореца и се загледа в своите сурови, залети с лунна светлина, просторни земи. Бърз поглед, през голото му рамо, го увери, че Мери спи спокойно, въпреки че нямаше да мине много време и тя щеше да почувства липсата му и да се протегне към него. А щом ръката ѝ не усети топлината му, ще се събуди, ще седне в леглото и ще отстрани копринените си коси от лицето. И когато го види до прозореца, ще стане и ще дойде при него, за да се притисне към голото му тяло и сънено да положи глава на гърдите му.

Лека усмивка се прокрадна по твърдите му устни. Харесваше му мисълта, че ако издържи буден, докато Мери се събуди, щом се върнат в леглото, нямаше да спят, а щяха да правят любов. Спомни си, че при такива обстоятелства бе зачената и Марис, тогава безпокойството му беше предизвикано от прехвърлянето на ескадрилата на Джо зад граница, заради избухването на един конфликт. Това бе първата бойна задача на сина му и Уолф беше притеснен, както по време на службата си във Виетнам.

За щастие, за него и Мери, бяха отминали дните, когато спонтанната страст можеше да доведе до ново бебе. Сега бе време за внуци, а не за собствени деца.

Всъщност по последно преброяване — бяха десет.

Но той бе неспокоен тази вечер и знаеше защо.

Вълкът винаги спи по-добре, когато знае къде са всичките му малки вълчета.

Няма значение, че са вече възрастни и някои от тях със собствени деца, или че всички са изключително способни да се грижат за себе си. Те бяха неговите деца и той винаги щеше да бъде на разположение, ако имаха нужда от него. Харесваше му усещането да знае къде се намират. Не точно мястото, такива подробности не бяха необходими на един родител. Достатъчно бе името на града. По дяволите, понякога бе доволен да знае само името на страната, из която скитаха.

Този път тревогата му не бе предизвикана от Джо. Той знаеше точното местонахождение на най-големия си син — Пентагона. Джо имаше вече четири звезди на пагона и служеше в Главната квартира към Съвета на Началник Щаба.

Разбира се, Джо предпочиташе кабината на бойния изстребител и полет със скорост, превишаваща два пъти скоростта на звука, но тези дни останаха зад него. Дяволски сигурно беше, че и сега, след като се бе приземил на едно бюро, той трябваше да показва най-добрата си форма на висш пилотаж. Въпреки че, както веднъж беше казал, да бъде женен за Каролайн, бе голямо предизвикателство — по-голямо отколкото въздушен двубой между изстребители, с числено превъзходство четири към едно.

Уолф се усмихна, когато помисли за снаха си. IQ гений, докторска степен по физика и изчислителна техника, малко арогантна и малко странна. Каролайн беше получила лиценз за пилот веднага след раждането на първия им син, обосновавайки се, че жена на пилот на изстребител трябва да знае нещо за летенето. Удостоверение за пилот на малък реактивен самолет бе взела малко преди самото раждане на третия им син. А след като на бял свят се появи петият им син, тя сърдито беше заявила на Джо, че счита мисията си за изпълнена, тъй като му бе дала пет шанса и той не се бе възползвал от нито един, за да създаде дъщеря.

Веднъж Джо бе любезно уведомен, че Каролайн трябва да напусне работата си. Компанията, в която тя работеше, се ангажираше с правителствени проекти, а появата на всякакъв вид предубеденост от негова страна би могла да навреди на кариерата му. Тогава той бе изгледал своите началници с хладния поглед на сините си като лазер очи и им бе казал:

— Господа, ако трябва да избирам между жена си и кариерата, то веднага ще получите оставката ми.

Това не бил отговорът, който те бяха очаквали, но повече никой не споменал за работата на Каролайн в научните изследвания.

Уолф не се притесняваше и за Майкъл. Майк беше най-улегнал от всичките му деца, макар и не много съсредоточен. Бе решил още в ранна възраст, че иска да бъде собственик на ранчо и точно такъв беше станал. Притежаваше доста голям участък земя близо до град Ларъми

и заедно със съпругата си успешно отглеждаше едър рогат добитък и двама сина.

Единственият скандал, в който някога се бе замесвал, беше свързан с решението му да се ожени за Шиа Колвин. Уолф и Мери им дадоха благословията си, но проблемът беше в това, че майка на Шиа бе Пам Хърст Колвин — стара приятелка на Джо. А бащата на Пам, Ралф Хърст категорично беше против сватбата на любимата си внучка с Майкъл Макензи, така както преди време бе против срещите на Пам и Джо.

Майкъл с типичното си тесногърдие беше пренебрегнал цялата тази шумотевица. Единствената му грижа бе да се ожени за Шиа и не обръщаше внимание на разразилата се буря в семейство Хърст. Тихата и кротка Шиа беше разкъсвана на части, тя искаше Майкъл и отказваше да отмени сватбата, както настояваше дядо й. Край на всичко това беше сложила Пам, като се изправи лице в лице с баща си в центъра на магазина му.

— Шиа ще се омъжи за Майкъл — разбушува се тя, когато Ралф заплаши, че ще лиши внучка си от наследство, ако влезе в семейството на тези проклети мелези. — Ти не искаше и Джо да се среща с мен, въпреки че той бе най-достойният мъж, когото някога съм срещала. Сега Шиа иска Майкъл и ще го има. Промени си завещанието, щом искаш. Прегърни своята омраза и я задръж, защото правнуци няма да можеш да прегръщаш. Помисли си за това!

Така Майкъл се ожени за Шиа. И въпреки ръмженето и недоволството си, старият Хърст беше луд по двамата си правнуци. Втората бременност на Шиа бе трудна и едва не завърши с нейната смърт и тази на детето. Лекарят ги беше посъветвал да нямат повече деца, но така или иначе те бяха решили да имат само две. Момчетата израснаха в ранчото покрай кравите и конете. На Уолф му беше много забавно, че правнуците на Ралф Хърст носят името Макензи. По дяволите, кой би си го помислил!

Джош, третият му син, живееше в Сиатъл със съпругата си Лорен и тримата им сина. Бе луд по реактивните самолети като Джо, но избра военноморските сили, защото искаше да се справи сам, а не — благодарение на брат си. Джош беше весел, откровен и най-дружелюбен от всичките му деца, но той също притежаваше твърда упоритост и решителност. Едва бе оцелял след катастрофа, която го

остави с несгъващо се дясно коляно и с внезапно прекратена военноморска кариера. В типично негов стил, беше загърбил неприятностите и се бе концентрирал върху това, което му предстоеше. А по онова време, това беше доктор Лорен Пейдж.

Без никакво колебание, още с първия поглед към високата и красива Лорен, той бе започнал да я ухажва от болничното си легло. На сватбата им беше все още с патерици. Сега имаха трима сина и работеше в една фирма за аеронавтика, където разработваха нови изтребители, а Лорен практикуваше ортопедия в Сиагълската болница.

Уолф знаеше също, къде беше Марис. Единствената му дъщеря се намираше в Монтана и работеше, като треньор в едно ранчо за отглеждане на коне. В момента обмисляше предложение за треньор на чистокръвни породи в Кентъки. Откакто стана достатъчно голяма, за да може да седи сама на коня, всичките ѝ мечти и надежди бяха свързани с тези големи елегантни животни. Беше наследила таланта му да чувства конете, способна бе да усмири и най-своеволните и злобни животни. Често Уолф си мислеше, че тя го превъзхожда с уменията си. Това, което можеше да направи с един кон, бе чиста магия.

Твърдите устни на Уолф се смекчиха, когато си помисли за Марис. Тя бе грабнала сърцето му в момента, в който за първи път я поставиха в ръцете му и го погледна със сънливи тъмни очи. От всичките му деца, единствено тя беше с тъмни очи. Синовете му приличаха на него, но бяха със сини очи, докато Марис приличаше изцяло на Мери, но бе наследила неговите очи. Дъщеря му имаше светла сребристо кестенява коса, нежна почти прозрачна кожа и решителността на майка си. С височината си от метър и шестдесет и тегло около петдесет килограма, без да обръща внимание на крехкостта си, наумеше ли си нещо, го правеше с упоритостта на булдог, докато успееше. И най-вече се справяше с братята си, които бяха огромни и властни.

Изборът ѝ на кариера не бе много лесен. Хората обикновено мислеха за нея две неща. Първо, че използва името Макензи и второ, че е твърде деликатна за тази работа. Много скоро разбираха, че се заблуждават и в двата случая, но на нея ѝ се налагаше, всеки път да се доказва. Момичето упорито преследваше целите си и благодарение на таланта си печелеше уважение.

Изреждайки мислено децата си Уолф, стигна до Чанс. По дяволите, той дори не знаеше къде е. Скитаеше по целия свят, но винаги се завръщаше в Уайоминг, при планината, където бе единственият му дом. Случи се така, че по-рано днес се обади от Белиз. Беше казал на Мери, че ще си почине няколко дни, преди да продължи по-нататък. Когато дойде ред на Уолф да вземе слушалката, му се наложи да се извърне, за да не го чува Мери, и тихо го попита колко лошо е ранен.

— Не е много лошо — лаконично бе отговорил Чанс. — Няколко шева и няколко пукнати ребра. Последният случай се оказа не много приятен.

Уолф не попита с какво е свързана последната му задача. Неговият син бе наемен войник и от време на време изпълняваше специални поръчки за правителството, така че рядко разказваше подробности. Двамата мъже имаха мълчаливото споразумение, да държат Мери в неведение за опасностите, пред които редовно се изправяше сина им. Не искаха тя да се притеснява, защото ако знаеше, че е ранен, щеше да скочи моментално в самолета и да го прибере у дома.

Когато Уолф затвори телефона и се обърна, се озова срещу свирепия поглед на Мери, прикован върху него.

— Колко лошо е ранен? — настоя яростно тя с ръце на хълбоците.

Уолф знаеше, че е по-добре да не я лъже. Вместо това пресече стаята, притегли я по-близо до себе си, погали копринените ѝ коси и приласка нежно тялото ѝ към своето. Понякога силата на любовта му към тази жена, едва не го поваляше на колене. Не можеше да скрие притесненията си, затова бе по-добре да ѝ каже истината.

— Не много лошо, ако използвам собствените му думи.

Мигновеният ѝ отговор беше:

— Искам го тук.

— Знам, скъпа. Но той е добре. Не ни лъже. Освен това, познаваш Чанс.

Тя кимна с глава, въздъхна и притисна устни към гърдите му. Чанс беше като лъскава пантера — див и нетърпящ окови.

Те го прибраха в дома си, направиха го един от семейството и го привързаха към себе си с любов; други средства за ограничение, нямаше да понесе. Като диво полуопитомено животно, той бе приел

ограниченията на цивилизацията, но не напълно. Скиташе на дълж и на шир, но винаги се връщаше при тях.

И все пак Чанс беше безпомощен пред Мери. Тя веднага го бе заобиколила с толкова много грижи и любов, че той не можеше да й устои, въпреки че в светло лешниковите му очи се отразяваше смайване, дори срам от нейното внимание. Ако Мери отидеше да прибере Чанс, той щеше да се върне у дома, без да протестира, но щеше да обикаля из къщи с онзи безпомощен и леко паникьосан израз на О, Боже, спаси ме! Щеше кротко да изтърпи грижите ѝ за раните му, а тя щеше да го поглези и да го задуши с майчинската си загриженост.

Да наблюдава Мери, как се суети около Чанс, бе едно от най-големите забавления на Уолф. Тя се суетеше над всичките си деца, но останалите бяха израснали с това и го приемаха като нещо естествено. Но Чанс... той беше на четиринадесет и половина години, когато Мери го намери.

Ако бе имал дом, не го помнеше.

Ако бе имал име, не го знаеше.

Момчето беше избягало умишлено от социалните служби и се намираще непрекъснато в движение и крадеше каквото му бе необходимо — храна, дрехи, пари. Той беше много интелигентен — научил се бе сам да чете от изхвърлени вестници и списания. Библиотеките се бяха превърнали в любимото му място, където можеше да се подслони и където, ако успееше, прекарваше нощта, но никога две нощи поред. От това, което беше чел и от малкото, което бе видял по телевизията, имаше бегла представа за семейство, но това беше всичко.

Нямаше доверие на никого, освен на себе си.

Можеше да живее така до пълнолетие, ако не беше повален от ужасен грип. Мери го бе открила на път от работа за вкъщи, проснат край пътя в безсъзнание и изгарящ от висока температура. Въпреки че момчето бе с няколко сантиметра по-високо и с десетина килограма по-тежко от нея, тя бе успяла с много усилия и борба да го качи в пикапа и да го откара в местната клиника, където доктор Новак, установи, че грипът е прогресирал в пневмония и бързо го беше прехвърлил в най-близката болница на осемдесет километра от града.

Мери се бе прибрала в къщи и беше настояла Уолф да я откара до болницата — веднага!

Чанс бе настанен в интензивното отделение, когато те пристигнаха. В началото медицинския персонал, не искаше да ги пусне да го видят, защото не му бяха близки и не знаеха нищо за него. Бяха уведомили съответните служби и някакъв социален работник се погрижи за документацията. Те се държаха разумно, даже любезно, но не предполагаха с кого си имат работа. Мери беше безмилостна. Искеше да види момчето и с булдозер не можеха да я помръднат. Накрая медицинските сестри, измъчени и сломени от превъзхождащата ги по сила и воля жена, ги пуснаха в малката стая.

Когато видя момчето, Уолф разбра, защо Мери толкова държеше на него. То бе не само сериозно болно, но и наполовина индианец. Приличаше толкова много на децата им, че тя едва ли някога щеше да забрави, че това можеше да бъде едно от тях.

С поглед на експерт, огледа момчето, което лежеше притихнало, със затворени очи и затруднено дишане. Високите му скули горяха от треската. От четири различни банки вливаха разтвор във вената на дясната му ръка, привързана към леглото. Една торбичка, прикрепена от страни, събираше изхвърлените течности.

Не е мелез — мислеше Уолф — една четвърт, може би, но не повече от това. Все пак, нямаше съмнение в произхода му. Ноктите на пръстите му бяха по-светли от тена на кожата, докато при белите, бяха почти розови. Гъстата му и права, тъмнокестенява коса стигаше до раменете му. Имаше високи скули, ясно очертани устни и прав нос. Беше най-красивото момче, което Уолф бе виждал.

Мери приближи до леглото, цялото ѝ внимание бе съсредоточено върху момчето, толкова болно и безпомощно в белите чаршафи. Сложи хладната си ръка на челото му, след това го погали по косата.

— Ще се справиш — промърмори тя. — Уверена съм в това.

С голямо усилие то повдигна клепачи. Тогава Уолф видя светло лешниковите му очи, почти златни, обградени с кафяв контур — толкова тъмен, че изглеждаше почти черен. Объркано, момчето съзря най-напред Мери, след това погледът му стигна до Уолф и закъсняло предупреждение проблесна в очите му. Опита да се повдигне, но беше твърде слаб; дори ръката си не успя да освободи.

Уолф застана от другата му страна.

— Не се страхувай — каза тихо. — Имаш пневмония и си в болница. — След това, разбрал от къде идва паниката на момчето,

добави: — Няма да им позволим да те вземат.

Светлите очи се задържаха на лицето на мъжа, появяването му успокои момчето. Подобно на разтревожено диво животно, то се отпусна и потъна в сън. През следващата седмица състоянието му се подобри и Мери разви бурна дейност. Без да знае името на момчето, бе решила, че то няма да прекара нито ден повече в държавните институции. Използва стари връзки, държа пламенни речи, призова Джо да използва влиянието си и накрая упоритостта ѝ даде резултати. Когато изписаха момчето от болницата, Мери и Уолф го прибраха в дома си.

Постепенно свикна с тях и с малко повече въображение, можеше да се каже, че проявява приятелство и дори доверие. Ако беше възможно, отговаряше на въпросите им едносрично, но никога не разговаряше истински с тях. Това положение не обезкуражи Мери. Още от начало се държеше с него все едно бе нейно дете и скоро то стана — официално.

Момчето, което винаги беше живяло само, се оказа част от голямо семейство. За първи път имаше покрив над главата си всяка вечер, самостоятелна стая и достатъчно храна в корема. Имаше собствени дрехи в гардероба и нови ботуши на краката. Той беше все още твърде слаб, за да участва в домакинската работа наравно с другите. Мери веднага бе започнала с уроците, за да достигне нивото на Зейн, тъй като двете деца бяха приблизително на една и съща възраст. Момчето се залепи за книгите, като гладно кутре към зърната на майка си, но във всяко друго отношение се държеше на една ръка разстояние. Интелигентният му, жив поглед следеше всеки нюанс в семейните отношения и сравняваше с това, което знаеше от преди.

Накрая се отпусна достатъчно, за да им каже, че преди са го наричали Сунър. Истинско име нямаше.

Марис го погледна безпомощно.

— Сунър?

Устата му леко се изкриви, изглеждаше по-голям за своите четиринадесет и половина години.

— Да, като улична порода куче.

— Не — противопостави се Уолф, защото имаше представа за името. — Ти знаеш, че произлизаш от индианците. Вероятно са те

наричали Сунър, защото си бил роден в Оклахома, което значи, че може би си Чероки.

Момчето само го погледна; изражението му остана предпазливо, но в него сякаш се разля вътрешна светлина от възможността, че не е бил оприличаван на куче с неизвестен произход.

Взаимоотношенията му в семейството бяха сложни. Опитваше се да се държи на дистанция от Мери, но не успяваше. Тя му беше майка толкова, колкото и на всички останали членове от семейството и това го ужасяваше, но не му пречеше да се наслаждава и да попива любящите ѝ грижи. Беше предпазлив към Уолф, като че ли очакваше големият мъж, да му се нахвърли всеки момент с юмруци и ритници. Но той имаше опит с дивите животни и постепенно опитоми момчето по същия начин, по който го правеше с конете — позволявайки му да свикне. Накара го да осъзнае, че няма от какво да се страхува, след това му предложи уважение и приятелство и накрая любов.

Майкъл беше далеч от родния дом — в колеж, но когато си дойде за ваканцията вкъщи, просто направи местенце в семейния кръг за новия си брат. Още от самото начало Сунър бе спокоен с Майк, защото усещаше тихото му приемане.

С Джош си допаднаха най-бързо, той беше толкова весел, че бе невъзможно да не се разбереш с него. По-малкият син се зае да го обучава, как да се справя с безкрайната работа в ранчото. Той беше този, който го научи да язди, макар че бе най-лошият ездач в семейството. Това не означаваше, че не беше добър, но другите бяха по-добри — особено Марис. Джош не се обиждаше, сърцето му принадлежеше на самолетите, както беше при Джо, затова бе по-търпелив с грешките на Сунър, отколкото останалите.

Марис беше като Мери. Хвърли един поглед на момчето и веднага го взе под крилото си. Защиатаваше го яростно, макар че то беше много по-високо от нея. На дванадесет години тя достигаше метър и петдесет и тежеше около тридесет и седем килограма. За нея нямаше значение — Сунър ѝ стана брат наравно с по-големите ѝ братя. Бъбреше с него, закачаше го, правеше си шеги и скоро той започна да страни от нея, също като брат от досадна по-малка сестра. Сунър нямаше никаква представа как да се справи с момчето, както нямаше представа и как да се отнася към Мери. Понякога я гледаше като бомба със закъснител, но Марис беше първата, която го накара да се усмихне.

Тя беше тази, която го убеди да участва в семейните разговори. В началото бавно, докато научи как функционира семейството, как взаимното споделяне сплотява, после беше лесно. Марис, по-бързо от всеки друг можеше да го докара със закачките си до ярост или неудържим смях. Известно време Уолф се чудеше дали няма да възникне романтична връзка между тях в бъдеще, но не се случи. Това беше доказателство, че Сунър се бе превърнал напълно в част от тяхното семейство — те бяха просто брат и сестра.

Нещата със Зейн бяха по-сложни. Зейн посвоему беше предпазлив и потаен. Уолф познаваше войниците, самият той бе един от тях, но това, което видя в най-малкия си син, го изплаши. Беше тих, силен, бдителен. Движеше се като котка — елегантно и безшумно. Уолф бе обучил всичките си деца, включително и Марис, на самоотбрана, но със Зейн, нещата бяха по-особени. Момчето се обучаваше с такава лекота, все едно обуваше добре износени обувки. Беше роден за борба. Когато станеше дума за точна стрелба, имаше око на снайперист и смъртоносно търпение. Зейн притежаваше инстинкта на боец — да защитава. Беше се опълчил веднага срещу натрапника, нарушил святата цялост на семейството му.

Той не се държеше лошо със Сунър. Не му се подиграваше и не беше откровено враждебен — не бе в характера му. Вместо това се държеше далеч от новака — не го отхвърляше, но със сигурност не го и приемаше. Тъй като и двамата бяха на една и съща възраст, беше от решаващо значение Зейн да приеме новия си брат. Реагирайки на студенината му, Сунър предприе същата тактика. Игнорираха се взаимно.

Докато децата установяваха помежду си новите отношения, Уолф и Мери правеха всичко възможно за законното осиновяване на Сунър. На въпроса им, дали е съгласен, получиха едносричен отговор и повдигане на рамене.

— Разбира се.

Като прие отговора за достатъчен, Мери удвои усилията си по осиновяването.

Вестта за успешното придвижване на документите, дойде в същия ден, в който Зейн и Сунър бяха решили да си изяснят отношенията. Прахът беше това, което привлече вниманието на Уолф. Отначало не обърна внимание, защото забеляза Марис, седнала на най-

горната дъска на оградата да наблюдава нещо в заграждението. Като си мислеше, че един от конете се търкаля в прахта, той се върна към работата си. Две секунди по-късно, острият му слух улови звуци на грухтене и други, които много приличаха на удари. Пресече двора и се спря до оградата. Зейн и Сунър бяха избрали място зад ъгъла, където не се виждаше от къщата и се биеха жестоко помежду си.

Мъжът веднага забеляза, че въпреки силата на ударите, двете момчета се ограничаваха в рамките на юмручния бой, без да прилагат мръсните номера, на които самият той ги бе научил. Облегна се на оградата до Марис.

— Какво правят?

— Бият се — отговори лаконично момичето, без да изпуска от поглед боя.

Скоро към групата на оградата, се присъедини Джош и всички наблюдаваха хода на битката. Зейн и Сунър — двете момчета бяха високи, мускулисти и много силни за възрастта си — стояха лице в лице, като се отдалечаваха само за да забият юмрук в лицето на другия. Когато някой от тях паднеше, бързо се изправяше и се хвърляше отново в боя. Биеха се в зловещо мълчание, с изключение на сумтенето и звуците предизвикани от удара на твърди юмруци в жива плът.

Мери беше забелязала събирането до оградата и излезе да види какво става. Застана до Уолф и промуши длан в ръката му. При всеки удар той чувстваше как потръпва, но когато я погледна в лицето и видя непроницаемата маска на учителката, разбра, че скоро Мери Елизабет Макензи щеше да въдвори ред в класа. Даде им пет минути. Очевидно бе решила, че боят може да продължи с часове и, че двете момчета са твърде големи инати, за да признаят поражението си, затова взе нещата в свои ръце. С отчетлив и ясен учителски глас, им извика:

— Добре, момчета. Време е да свършвате. Вечерята ще бъде готова след десет минути.

После спокойно се прибра в къщата, напълно уверена, че зад оградата е настъпило разведряване.

И така стана. Беше довела сериозната борба до нивото на неприятно задължение, като им даде срок и причина за неговото спиране. Очите и на двете момчета блесяха, след като слабата жена с изправена осанка си бе тръгнала. Тогава Зейн се обърна към Сунър, а студенината на синия му поглед бе помрачена от подутите очи.

— Още един — каза мрачно и удари рязко с юмрук лицето му. Сунър се изправи от земята, застана в стойка и отвърна със същото.

Зейн стана, изтупа мръсотията от дрехите си и протегна ръка. Сунър я пое, като и двамата потръпнаха от болка. Стиснаха си ръцете, погледнаха се в очите, признаха се за равни и тръгнаха към къщата да се измият. Яденето беше вече на масата.

По време на вечерята, Мери каза на Сунър, че на осиновяването е дадена зелена светлина. Лешниковите очи заблестяха на разбитото му лице, но той не каза нищо.

— Сега, ти си Макензи — произнесе Марис с огромно задоволство. — Трябва да имаш истинско име, така че си избери едно.

Не й призна, че за избора на име, трябва време за мислене, но какво от това. Огледа семейството около масата, в което го бе изпратил чистият сляп късмет и иронична усмивка изкриви едната страна на насинената му подута устна.

— Чанс — каза той и неизвестното безименно момче, стана Чанс Макензи.

След борбата, Зейн и Чанс не станаха веднага приятели, но започнаха да се отнасят един към друг с уважение, първите признаци на разбирателството. С течение на годините станаха толкова близки, че със същия успех можеха да се родят близнаци. Имаше и други битки между тях, но всички в Рут, Уайоминг знаеха, че закачиш ли единия, след секунда ще се изправиш и срещу двамата. Можеха да се повалят един друг на земята, но да не дава Бог, друг да се намеси.

Заедно постъпиха във Военноморските сили — Зейн стана морски тюлен, а Чанс отиде в морското разузнаване.

Чанс напусна флота и излезе в оставка, докато Зейн стана командир на група морски тюлени.

Това напомни на Уолф причината за безпокойството му.

Зейн.

Много бяха случаите в службата на Зейн, когато беше в неизвестност и родителите му не знаеха къде е и какво прави. Тогава Уолф не можеше да спи спокойно. Знаеше твърде много за морските тюлени, беше ги виждал в действие по време на военната си служба във Виетнам. Те бяха най-обучените и умелите в специалните войски; издръжливостта и работата в екип беше постигана с изтощителни тестове, на които малко мъже издържаха. Зейн бе особено подходящ за

тази работа, но в крайна сметка и морските тюлени бяха хора. Можеха да бъдат убити. Поради естеството на работа често изпадаха в сложни ситуации. Обучението при тях беше засилило вродените способности на Зейн. Бе се превърнал в съвършена бойна машина; воин в перфектно бойно състояние, но използваше по-често мозъка си, отколкото мускулите. Силен и смъртно опасен, той притежаваше изключително спокойствие, което криеше зад непринудени маниери. Повечето хора не бяха наясно, че имат работа с човек, способен да ги убие с голи ръце по една дузина начини. С подобни опасни знания и умения, Зейн се бе научил на ледено спокойствие и самоконтрол. От петте му сина, той можеше най-добре да се грижи за себе си, но и най-често попадеше в опасности. Къде, по дяволите, беше сега?

От леглото се дочу шумолене и леко движение. Уолф се обърна и видя Мери, която се изплъзна от завивките и се присъедини към него до прозореца. Обгърна с ръце кръста на силния си мъж и сгуши глава до голите му гърди.

— Зейн? — попита тя тихо в тъмнината.

— Да — не бяха необходими повече обяснения.

— Той е добре — каза го с майчина увереност. — Щях да усетя, ако не е.

Уолф повдигна главата ѝ и я целуна, в началото — леко, след това задълбочи целувката. Обърна я към себе си и я притисна силно в прегръдките си. Почувства трепета на прилепеното до него тяло, настойчивото докосване на бедрата ѝ, мекотата срещу твърдостта на събудената му мъжка плът. Страстта им беше избухнала още при първата им среща и през всичките тези години, времето не успя да я потуши.

Вдигна жена си на ръце, занесе я обратно в леглото и се изгуби в гостоприемната топлина и нежност на тялото ѝ.

По-късно, полузаспал обърна лице към прозореца. Преди сънят да го обори, тревожните мисли нахлуха отново. Къде беше Зейн?

ГЛАВА 1

Зейн Макензи кипеше от ярост.

Нито един човек на борда на американския самолетоносач Монтгомъри не бе спокоен; може би само готвачите, но и това бе доста съмнително. Защото мъжете, които те обслужваха — командирът на ескадрила, главният офицер, разпределителят на полети, моряците, радистите, стрелците, морските пехотинци и пилотите бяха мрачни и отбранителни. Без съмнение дяволски намръщен бе и капитанът на кораба — Юдака.

Общото нещастие на пет хиляди моряци на борда на самолетоносача не можеше да се сравни с нивото на ярост на капитан II ранг Макензи. Капитанът на кораба и главният офицер бяха по-старши по звание и Макензи се обръщаше към тях с нужното уважение заради ранга им, но и двамата мъже осъзнаваха напълно, че кариерите им са застрашени, а задниците им са изложени на голяма опасност. Разбира се, ако останеше нещо от тях. Нямаше да има нито военен съд, нито повишение, но докато не подадат оставка или не се пенсионират, те щяха да изпълняват само второстепенни команди, в зависимост от това, доколко умееха да четат явните *знаци на внимание*.

Широкото и приятно лице на капитан Юдака, обикновено изразяваше отговорност, но сега, когато срещна ледения поглед на Макензи, в изражението му се четеше горчиво примирение. Обикновено в присъствието на морските тюлени, капитанът се чувстваше нервен, тъй като не се доверяваше на методите им, които не се изразяваха в рамките на типичните правомощия. А този тюлен поспециално, го караше да иска да бъде навсякъде другаде, само не тук.

Той вече се бе срещал с Макензи, когато двамата с главен помощник Бойд дадоха инструкции в учението по сигурност. Екипът от морски тюлени под ръководството на Макензи трябваше да се опита да пробие сигурността на самолетоносача в търсене на слаби места, които могат да бъдат използвани от множеството терористични групи, често срещани в наши дни. Това бе едно от ученията, които се

провеждаха от екипа морски тюлени *Тийм Сикс Ред Сел*, който бе с толкова лоша слава и методи извън допустимите граници, че го бяха разпуснали седем години след създаването му. Идеята за проверка все пак остана жива, но в по-контролирани граници. Групата *Тийм Сикс* бе секретно, контратерористично подразделение, което потвърждаваше правилото, че най-добрият начин за борба с терористите е предотвратяване на техните действия, а не поправяне на грешки след смъртта на хора. За тази цел тюлените тестваха сигурността на корабите на Военноморските сили и на самолетоносачите, а след това даваха препоръки за отстраняване на слабостите, които откриваха. Винаги се намираха слабости; пробивите на тюлените никога не бяха напълно осуетявани, дори и когато командирите и капитаните бяха информирани предварително.

На инструктажа Макензи се бе държал хладно, но спокойно. Контролираше се. Повечето морски тюлени бяха диви и твърде крайни, но той изглеждаше по-скоро като офицер от Военноморския флот, със своите студени, учтиви маниери и перфектно стоящата му бяла униформа. Капитан Юдака се чувстваше спокойно с него, убеден, че Макензи е по-скоро административен тип, отколкото истински член на дивите тюлени.

Но той грешеше.

На фона на учтивостта, сдържаността и бялата униформа, която изглеждаше както винаги безукорна, дълбокият глас и студената ярост в сиво-сините очи, които блестяха като лунна светлина върху острието на нож, не предвещаваха нищо добро. Обграждаше го толкова силна аура на опасност, че бе почти осезаема и капитан Юдака разбра, че преценката му за Макензи бе напълно погрешна. Той беше човек, с когото другите трябваше да се съобразяват. Юдака имаше чувството, че този леден поглед дере кожата му парче по парче. Никога не се бе намирал по-близо до смъртта, отколкото в момента, в който Макензи влезе в каютата му, след като беше разбрал какво се е случило.

— Капитане, вие бяхте информиран за това учение — каза студено Зейн. — Всеки на този кораб бе предупреден и беше съобщено, че моите хора няма да носят никакво оръжие. Обяснете тогава, защо, по дяволите, двама от хората ми са ранени?

Помощник-капитан мистър Бойд се втренчи в ръцете си. Капитан Юдака усети, че яката на униформата го стяга, въпреки че

горното копче беше разкопчано, и единственото, от което се задушаваше, бе погледът на Макензи.

— За случилото се няма извинение — дрезгаво отговори той. — Може би охраната се е изплашила и е стреляла, без да се замисли. Глупаво е, но сигурно са искали да се проявят като мачовци и да покажат на големите лоши тюлени, че не могат да пробият сигурността. Няма значение. Това не е извинение — в крайна сметка, за всичко, което се случва на кораба, носеше отговорност той. Щеше да получи наказание, също както и *винаги готовите да стрелят по някого моряци*.

— Моите хора са проникнали в защитата — тихо каза Зейн.

От гласа му, космите на врата на капитана се изправиха.

— Не се и съмнявам в това.

Нарушенията в областта на сигурността на кораба бяха сол в раната на капитана, но не можеше да се сравни с чудовищната грешка на членовете на екипажа, открили огън по невъоръжените морски тюлени. Неговите моряци бяха негова отговорност. Настроението му не се подобряваше и от факта, че след поражението на двама от техния екип, другите невъоръжени тюлени бяха взели контрола и бяха обезопасили района. Това означаваше, че моряците, открили стрелба, бяха *грубо обезоръжени* и сега се намираха в лазарета, заедно с другите две ранени момчета. Всъщност, изразът *грубо обезоръжени* означаваше, че тюлените са пребили до смърт хората му.

Най-сериозно ранен от техния екип бе лейтенант Хигинс, който получи куршум в гърдите и щеше да бъде транспортиран по въздуха до Германия, след като бъдеше стабилизирал. Другият пострадал, кандидат-офицер Одеса, бе прострелян в бедрото и куршумът бе счупил бедрената кост. Той също щеше да бъде транспортиран до Германия, но състоянието му бе стабилно, което не можеше да се каже за настроението му. Корабният лекар бе принуден да му даде успокоително, за да потисне желанието му да отмъсти на охраната, двама от които бяха все още в безсъзнание.

Останалите пет члена от екипа тюлени бяха отведени в кабинета на щаба, където обикаляха като разярени тигри в търсене на някой, върху когото да излеят гнева си, за да се почувстват по-добре. Бяха затворени там по заповед на Макензи, а екипажът на самолетоносача благоразумно стоеше встрани от тях. Капитан Юдака си пожела да

може да направи същото с Макензи. Той имаше усещането, че зад ледения му самоконтрол се крие яростен нрав. Щеше да му се наложи скъпо да заплати за това нощно фиаско.

Телефонът на бюрото му извънря рязко. Зарадван от прекъсването, капитанът грабна слушалката и изкрещя.

— Бях дал заповед да не ни... — той се спря, заслуша се, а изразът на лицето му се промени. Премести поглед към Макензи. — Идваме — каза и затвори. — Търсят ви по кодирания канал — обърна се той към Макензи, докато се изправяше на крака. — Спешно.

За каквото и съобщение да ставаше дума, капитан Юдака го прие като временно отлагане на *смъртната присъда*.

Зейн слушаше внимателно съобщението по кодирания сателитен канал и в главата му се завъртяха мисли по планирането на новата мисия.

— Екипът ми е с двама души по-малко, сър — каза той. — Хигинс и Одеса бяха ранени при учението по сигурност — той не уточни как са били ранени, тази информация щеше да бъде предадена по друг канал.

— По дяволите — промърмори адмирал Линдли. Той бе в офиса на посолството на САЩ в Атина.

Адмиралът огледа останалите присъстващи в стаята: посланик Лавджой — висок и строг, чийто представителен вид свидетелстваше за живот прекаран в привилегии и богатство, макар сега лешниковите му очи да изразяваха потисната паника; местният шеф на ЦРУ, Арт Сандифър — безличен мъж с къси сиви коси и уморени интелигентни очи и накрая Мак Прюет, вторият човек след Сандифър в местната йерархия на ЦРУ, известен в някои кръгове, като Мак *Нож*. Адмирал Линдли познаваше Мак като човек, който довеждаше нещата до край и на когото бе опасно да пресичаш пътя. При всичката му решителност обаче той не бе каубой, който би застрашил живота на някой поради липсата на разработен план. Бе толкова умен, колкото и решителен, и благодарение на контактите му, ценната информация по този случай достигна на време до тях.

Адмиралът включи Зейн на високоговорител, така че другите присъстващи в стаята да чуят лошата новина за екипа на морските

тюлени, на които всички те възлагаха надеждите си. Посланик Лавджой изглеждаше още по-посърнал.

— Ще трябва да използваме друг екип — намеси се Арт Сандифър.

— Това ще отнеме твърде много време — приглушено заяви посланикът. — Боже мой, тя вече може да е... — той замълча, мъка изкриви лицето му. Не бе способен да довърши изречението.

— Отивам да подготвя екипа — каза Зейн. Високият му глас ясно прозвуча в звукоизолираната стая. — Ние сме най-близо, ще можем да тръгнем след час.

— Вие? — стреснато попита адмиралът. — Зейн, вие не сте участвали в акция от...

— Последното ми повишение — сухо отбеляза Зейн.

Административната работа не допадаше особено на Макензи и той сериозно се бе замислил за оставка. Беше вече на тридесет и една години и разбираше, че колкото по-успешно се справя в проучването на дадена задача, толкова повече се отдалечава от изпълнението ѝ. Колкото по-високо бе званието му, толкова по-малко участие взимаше в разгара на действията. Работата в законовата система, например, не беше шанс за изпускане. Там със сигурност имаше повече действие. Сега обаче, тази операция му бе попаднала сама в ръцете и той нямаше да я изпусне.

— Аз тренирам с моите хора, адмирале — уточни Зейн. — Така че не съм извън форма, сър.

— Убеден съм, че не си — отговори адмирал Линдли и въздъхна. Срещна изстрадалия поглед на посланика и прочете мълчаливата молба за помощ. — Ще могат ли шестима души да се справят с мисията? — попита той Зейн.

— Сър, не бих рискувал живота на хората си, ако не съм уверен, че ще се справим.

Този път Линдли погледна към Арт Сандифър и Мак Прюет. Изражението на Арт беше уклончиво — местният шеф на ЦРУ отказваше да заложи главата си, но Мак му кимна леко. Адмиралът бързо претегли всички факти. Разбира се, екипът на морските тюлени щеше да бъде с двама по-малко и командирът ѝ не бе участвал в бойни мисии, повече от година, но това бе Зейн Макензи! В крайна сметка нямаше да намери по-достоеен човек за изпълнение на задачата, реши

Линдли. Той знаеше Зейн от няколко години и не познаваше по-добър войник, на когото може да се довери. Щом Зейн казваше, че е готов, значи наистина беше.

— Добре. Отивайте и я измъкнете от там.

Веднага, щом адмиралът затвори, посланик Лавджой каза:

— Не трябваше ли да изпратите друг екип. Животът на дъщеря ми е в опасност. Този човек отдавна не е участвал в мисии, той не е във форма...

— Докато чакаме друг екип да заеме позиция, шансовете да намерим дъщеря ви, намаляват драстично, — обясни адмиралът, колкото може по-любезно. Посланикът не бе един от любимците му. През повечето време, той се държеше като сноб и конски задник, но без всякакво съмнение бе луд по дъщеря си. А що се отнасяше до Зейн Макензи, нямаше по-добър човек за тази работа.

— Адмиралът е прав — тихо, с присъщата му увереност потвърди Мак Прюет. — Макензи е толкова добър в това, което прави, че е почти зловец. Аз се чувствам спокоен, че изпращаме него на тази мисия. Ако искате да върнете дъщеря си, не поставяйте препятствия на пътя му.

Посланик Лавджой прокара ръка през косата си, с жест нехарактерен за неговата придирчивост, но показващ безпокойството му.

— Ако нещо се обърка... — не стана ясно, дали това бе заплаха или просто недоизказано притеснение, защото така и не довърши изречението.

Мак Прюет се усмихна леко.

— Винаги нещо може да се обърка. Но ако някой може да се справи, то това е Макензи.

След прекратяване на кодирания разговор, Зейн забързано премина през мрежата от коридори до кабинета на щаба. Вече усещаше прилива на адреналин в кръвта си, подготвяйки се психически и физически за предстоящата работа. Когато влезе в стаята с картите, схемите, комуникационните системи и удобните столове разположени около огромната маса, пет враждебни лица незабавно се

обърнаха към него и той усети прилив на нова вълна енергия и гняв от хората си.

Само един от тях, Сантос, беше седнал на масата, но той бе лекарят на групата и обикновено най-спокойният от всички. Мичман Питър Роки Грийнбърг, втори по ранг в екипа — сдържан, умеещ да забелязва и най-дребните детайли — се бе облегнал на стената със скръстени ръце. Жажда за убийство се четеше в притворените му кафяви очи. Антонио Видрок, по прякор *Бъни* заради неспирната му енергия, бродеше из стаята, като хитра гладна котка, а тъмната кожа на скулите му се бе опънала до крайност. Пол Дрекслер, снайперистът на екипа, седеше кръстосал крака под масата и с любов прокарваше намастен парцал по разглобената на части любима пушка *Ремингтън* калибър 7,62. Зейн дори не повдигна вежди при тази гледка. Хората му трябваше да бъдат без оръжие, както и бяха по време на учението за сигурност, което бе завършило така дяволски лошо, но да заставиш Дрекслер да остави оръжието, беше друга история.

— Планираш превземането на кораба ли? — безстрастно попита Зейн снайпериста.

Сините очи на Дрекслер станаха студени, той наклони глава, като че ли обмисляше тази идея.

— Може би.

Уинстед *Призрак* Джоунс бе седнал на стола, с гръб облегнат на облегалката, но при влизането на Зейн, с лекота скочи на крака. Въпреки че не каза нищо, погледът му се прикова в лицето на Макензи, а искра на интерес замени гнева в очите му. *Призрака* не пропускаше никога нищо и всички бяха свикнали да поглеждат към него и да четат по езика на тялото му. В продължение на три секунди петимата мъже гледаха Зейн с напрегнато внимание.

Грийнбърг беше този, който най-накрая проговори.

— Как е *Риса*, шефе?

Зейн разбра какво си мислеха момчетата, когато забелязаха как *Призрака* се бе напрегнал. Те смятаха, че Хигинс е починал от раните си. Дрекслер започна да сглобява пушката си с отсечени и пестеливи движения.

— Състоянието му е стабилизирано — увери ги Макензи. Той познаваше хората си и знаеше, колко са близки. Екипът на морските

тюлени беше единен. Доверието им един в друг бе абсолютно и ако с някого от тях се случеше нещо, то всички го усещаха.

— Сега ще го прехвърлят на сушата, това е рисковано, но аз залагам на *Риса*. Оди също ще се оправи — той подпря бедро на ръба на масата, светлите му очи блестяха напрегнато, което привлече вниманието на *Призрака*. — Слушайте внимателно, деца. Преди няколко часа е отвлечена дъщерята на посланик. Отиваме до Либия, за да я приберем.

Шест облечени в черно фигури се промъкваха тихо из тесните пусти улици на Бенгази, Либия. Те общуваха с жестове или шепнеха в слушалките *Моторола*, скрити под черни, плетени качулки — скиорски тип. Зейн, както винаги по време на операция, бе спокоен. Групата се предвижваше към четириетажна сграда, на последния етаж на която държаха отвлечената Бари Лавджой; ако данните на разузнаването бяха верни, и ако не я бяха преместили през последните няколко часа. Бойните задачи винаги му действаха така, че всяка клетка в тялото му се приспособяваше към настоящата операция. Това чувство му липсваше толкова много, че без него той нямаше бъдеще във военноморските сили. На мисия всичките му сетива се изостряха, дори когато излъчваше съвършено спокойствие. Колкото по-сложна бе операцията, толкова по-спокоен ставаше той. Все едно времето се разтегляше в бавни интервали и той можеше да види и чуе всеки детайл; да анализира и прогнозира резултата; да взема решения; и всичко това в рамките на секунди, които му се струваха минути. По тялото му минаваха вълни на адреналин, чувстваше движението на кръвта във вените, а умът му оставаше хладен и ясен. Бяха му казвали, че в такова състояние, изражението на лицето му е изключително сдържано и без следа от емоция по него.

Екипът се придвижваше напред в отлично отработено мълчание. Всеки знаеше какво трябва да направи и какво ще правят другите. В това се изразяваше доверието и работата в екип, набити в главите им през двадесет и шестте седмици на ада, които бяха официално известни като Военноморско обучение на тюлени. Връзката между тях им позволяваше да постигнат повече заедно, отколкото всеки поотделно. Работата в екип не беше само дума за тюлените, а техен

център. Напред вървеше *Призрак* Джоунс. Зейн предпочиташе жилавия южняк, заради железните нерви и способността му да се приплъзва, все едно беше безплътен. *Бъни* Видрок, който преливаше от енергия, покриваше тила. Никой не можеше да се промъкне покрай *Бъни*, с изключение на *Призрака*. Зейн вървеше след Джоунс, а след него Дрекслер, Грийнбърг и Сантос. Грийнбърг се отличаваеше с хладнокръвие и надеждност, Дрекслер бе вълшебник в боравенето с пушка, а Сантос, освен, че беше отличен тюлен, умееше да ги закърпва и да ги поддържа в работоспособно състояние. Като цяло, Макензи не бе работил с по-добър екип от мъже.

Присъствието им в Бенгази си бе чист късмет и Зейн го знаеше. Добър късмет за тях и, надяваше се, за мис Лавджой, но лош късмет за терористите, които я бяха отвлекли от улиците на Атина преди петнадесет часа. Ако *Монтгомъри* не се намираше южно от остров Крит — място, много удобно за провеждане на спасителната операция — и морските тюлени не провеждаха военни учения на борда на самолетоносача, загубата на безценно време, докато друг екип заемеше позиция, щеше да бъде не само часове, а дори ден. Сега проникването на вражеска територия бе реалност, а не тренировка. Мис Лавджой не бе само дъщеря на посланика, но и служител на посолството. Посланик Лавджой бе много взискателен и твърде загрижен по отношение на дъщеря си, след загубата на съпругата и сина му по време на терористична атака в Рим преди петнадесет години, когато мис Лавджой е била все още десетгодишна.

След този случай, за да я предпази, той я бе изолирал в частно училище, а след завършването на колежа бе станала домакиня на приемите му и изпълняваше някои *задачи* в посолството. Зейн предполагаше, че тези задачи се състояха в нещо незначително, колкото да я държат заета. Сигурно не бе работила истински дори и един ден и винаги е била под защитата на баща си... до днес.

Тя и приятелката ѝ бяха напуснали посолството, за да направят някои покупки. Трима мъже я бяха сграбчили, набутали в една кола и бяха изчезнали. Приятелката ѝ веднага бе съобщила за отвлечането. Въпреки спешните мерки, взети на летището и пристанището — тук Зейн цинично предположи умишлено протакане от страна на гръцките власти — частен самолет бе излетял от Атина и се бе отправил за Бенгази.

Благодарение на бързите действия на приятелката на мис Лавджой, агентите в Бенгази бяха предупредени. Бе установено, че млада жена с подобна външност е била изведена от самолета и отведена в града, в същата сграда, в която се готвеха да влязат Зейн и екипът му.

Това трябваше да бъде тя; нямаше много жени от Запада в Бенгази с червени коси. В действителност, той би заложил, че има само една — Бари Лавджой.

Би заложил живота си за това.

ГЛАВА 2

Бари лежеше в пълна тъмнина. Тежките завеси на единствения прозорец спираха и най-малкия лъч светлина, който можеше да проникне. Тя предположи, че навън е вече нощ. Уличният шум бе стихвал бавно, докато не настъпи пълна тишина. Мъжете, които я бяха отвлели, си бяха отишли, най-вероятно за да спят. Те не се притесняваха, че може да избяга. Бари бе гола и здраво завързана за леглото, на което лежеше. Китките ѝ бяха събрани, опънати над главата и привързани към горната рамка на леглото, а глезените ѝ прикрепени към долната. Не можеше да помръдне, всеки мускул в тялото я болеше, а тези в раменете ѝ горяха в агония. Искеше ѝ се да крещи, да се моли някой да дойде и да освободи въжетата, с които бяха вързани ръцете ѝ, но знаеше, че единствените, които биха я чули, щяха да са нейните похитители. А тя бе готова да направи всичко и да изтърпи всичко, само и само да не ги вижда никога повече.

Беше ѝ студено. Не си бяха направили труда да ѝ хвърлят дори одеяло. Силни тръпки разтърсваха голото ѝ тяло. Тя не можеше да каже дали бе заради студения нощен въздух, или от преживяния шок. А и нямаше значение — вече бе замръзнала.

Опитваше се да не мисли и да игнорира болката, за да не се поддаде на шока и ужаса. Не знаеше къде се намира, нито как щеше да избяга, но ако се появеше и най-малката възможност, трябваше да бъде готова, за да я използва. Знаеше, че тази вечер нямаше да успее, защото въжетата бяха прекалено стегнати, а движенията ѝ твърде ограничени. *Но утре, о, Боже, утре...*

Гърлото ѝ се стегна от страх, който спря почти напълно притока ѝ на въздух. Утре те щяха да се върнат и този, когото чакаха щеше да бъде с тях. Яростна вълна мина през нея, когато си спомни грубите ръце на похитителите по голото си тяло, шамарите, щипането и безсрамното опипване... Направо ѝ се повдигаше. Ако в стомаха ѝ имаше храна, щеше да я повърне, но те не си бяха направили труда да я нахранят.

Тя не можеше да премине още веднъж през това. Някак си трябваше да се измъкне.

Обхвана я отчайваща паника. Мислите ѝ се въртяха в главата като побесняла катерица, докато се опитваше да измисли план, с който да направи нещо, за да се защити. Но какво можеше да стори, така завързана, като пуйка за Деня на благодарността?

Изгаряше я унижение. Те не я бяха изнасилили, но ѝ бяха сторили други неща — срамни и ужасяващи — които пречупиха духа ѝ. Бе сигурна, че утре, когато пристигнеше водачът им, отлагането на смъртната ѝ присъдата щеше да приключи. Заплахата от изнасилване, самият акт щеше да я унищожи и да остави беззащитното ѝ тяло в ръцете им. *Нали това целяха* — помисли си тя. Трябваше непременно да направи нещо, за да избегне нови издевателствата върху себе си. Да бъде проклета, ако се оставеше да ги осъществят. От момента, в който я отвякоха и натикаха в колата, ѝ се струваше, че потъва в мъгла от шок и ужас. Но сега, когато лежеше в тъмнината — измръзнала, нещастна и болезнено уязвима в голотата си — почувства как мъглата се повдига и започва да изгаря от собствената ѝ омраза. Тези, които я познаваха, никога не биха я описали като сприхава, но това, което чувстваше в момента, не можеше да се сравни с нейния лек и приятен характер. Яростта ѝ бе чиста като лава, която проправя пътя си нагоре от недрата на земята, докато не изригне на повърхността и не помете всичко по пътя си.

Нищо в живота ѝ, не я бе подготвило за мъките от изминалите часове. След като майка ѝ и брат ѝ загинаха, тя бе глезена и защитавана, както малко деца на този свят. Неведнъж бе виждала как страдат съучениците ѝ от неспазени родителски обещания, от редки и стресиращи посещения, от пренебрегване или просто избягване на отговорност, но тя не бе като тях. Баща ѝ я обожаваше и тя го знаеше. Той настойчиво се интересуваше от нейната безопасност, от приятелите ѝ, от образованието ѝ. Ако ѝ кажеше, че ще се обади, телефонът звънеше в точно определеното време, в което бе казал, че ще звънне. Всяка седмица по пощата идваше малък подарък — евтин, но смислен. Бари бе наясно, защо баща ѝ се безпокои толкова много за нейната безопасност; защо искаше тя да посещава частното девическо училище в Швейцария, обградена с охрана за сигурност, а не

държавното, в което цареше пълен хаос. Тя бе всичко, което му бе останало.

А той бе всичко, което тя имаше. Като дете — след инцидента, в който изгуби половината си семейство — от страх тя не се отделяше от баща си в продължение на месеци, ходеше по петите му и безутешно плачеше, когато той отиваше на работа. В крайна сметка, страхът ѝ, че и той ще изчезне от живота ѝ бе преодолян, но правилото *загрижен родител* остана.

Сега бе жена на двадесет и пет и, въпреки че в последните няколко години обсебващото му внимание започваше да я дразни, тя се радваше на предимствата в живота си прекалено много, за да протестира. Бари харесваше работата си в посолството толкова много, че обмисляше да направи кариера в дипломатическата служба. И същевременно се наслаждаваше да бъде домакиня на баща си. Изпълняваше прекрасно задълженията си и спазваше протокола. Освен това на международната сцена се появяваха все повече жени-посланици. Дипломатическото общество бе затворено и само за богати хора, а по темперамент и родословие, тя отговаряше на тези изисквания. Бари бе спокойна, дори ведра, благословена с внимателен и тактичен характер.

Но сега, гола и завързана за леглото, с множество синини по бледата си кожа, тя почувства, как яростта я поглъща дълбоко, изцяло, как променя същността ѝ и естеството на нейната природа. Нямахте да издържи това, което безименните и отмъстителни *те* бяха подготвили за нея. Ако искаха да я убият, така да бъде. Бе подготвена за смъртта, но не и готова да им се покори.

Тежките завеси се раздвижиха. Движението привлече вниманието ѝ, но погледът, който хвърли към прозореца бе неволен, без следа от любопитство. Вече бе толкова премръзнала, че колкото и силен вятър да ги бе раздвижил, тя не го почувства.

Но вятърът бе черен и имаше форма.

Дъхът ѝ замря в гърдите.

Бари мълчаливо наблюдаваше едрата черна фигура, тиха като сянка, да се промъква през прозореца. Това не можеше да бъде човек — хората, издаваха звуци, когато се движеха. Разбира се, в пълната тишина на стаята, тя би трябвало да може да чуе шума от пердетата или слабото ритмично дишане. Триенето на обувките по пода,

шумоленето на дрехи, нещо, което бе напълно човешко. След като черната фигура премина през завесите, те не застанаха в предишното си положение. Виждаше се малък отвор между тях, един процеп, който позволяваше на част от някаква светлина — звездна, лунна или улична — нямаше значение каква, да разсее мрака. Бари се напрегна да се съсредоточи върху тъмната фигура, очите ѝ изгаряха, докато го гледаше как се придвижва тихо по пода. Тя запази мълчание. Каквото или който и да я приближаваше, не можеше да бъде по-лошо от мъжете, които я отвлякоха. Или идваха да я спасят?

А може би спеше дълбоко и това бе само сън. Със сигурност не беше реално. Нищо в тези дълги, ужасни часове, откакто бе отвличена, не можеше да бъде истина, но защо в съня ѝ бе така студено? Не, без съмнение това бе напълно реално.

Черната фигура безшумно се плъзна и застина до леглото. Тя се извиси над нея висока и мощна, и започна да разглежда голото ѝ тяло. След това помръдна, вдигна ръка към главата си и свали черната маска от лицето си с едно бързо движение.

Маска! Бари бе толкова изтощена, че ѝ трябваше известно време, за да осъзнае този кошмарен образ. Тя премигна. *Мъж с маска!* Не беше животно, нито фантом, а мъж от плът и кръв. Тя можеше да види блясъка в очите му, формата на главата му, относителната бледост на лицето му, макар че способността му да се движи без шум, оставаше необяснима.

Просто още един мъж.

Тя не изпадна в паника. Изтласка назад страха и всички останали чувства, освен яростта. Просто чакаше, чакаше борбата, чакаше смъртта. Зъбите ѝ бяха единственото оръжие, което имаше и тя щеше да ги използва, ако можеше. Щеше да ги впие в плътта на нападателя си и да го нарани възможно най-много, преди да умре. Ако имаше късмет щеше да се добере до гърлото му със зъби и да вземе копелето със себе си в смъртта.

Мъжът се бавеше, взирайки се в нея. Бари стисна в юмруци завързаните си ръце. *Мамка му! По дяволите, всички!*

Изведнъж той приклепна до леглото и наведе глава напред в непосредствена близост до нейната. Тя се стресна — да не би да искаше да я целуне — обхвана я непоносимо чувство на безсилие. Тя

се стегна, събирайки сили, за да се нахвърли върху него, когато гърлото му се окажеше достатъчно близо.

— Макензи, Военноморски сили на САЩ — каза той тихо само на няколко сантиметра до ухото ѝ.

Мъжът говореше английски с определено американски акцент. Тя подскочи зашеметена, трябваша ѝ секунди преди да осъзнае смисъла на думите. *Военноморски сили... Военноморски сили на САЩ...* Въпреки че бе мълчала в продължение на часове, отказвайки да говори с похитителите или да реагира по какъвто и да е начин, сега от гърлото ѝ се изтръгна тих и безпомощен звук.

— Тихо, не вдигайте шум — предупреди я с нисък глас. Докато говореше се протегна над главата ѝ и изведнъж напрежението в ръцете ѝ намаля.

Тя пое тежко въздух и изхлипа, лекото движение предизвика остри вълни от непоносима болка в раменете ѝ. Бари бързо потисна звука зад стиснатите си до болка зъби.

— Съжалявам — прошепна, когато бе в състояние да говори.

Въпреки че не видя ножа в ръката му, почувства студенината на острието върху кожата си, когато той умело го плъзна под въжето и с ловко движение го срязва, за да освободи китките ѝ. Тя безуспешно се опита да раздвижи ръцете си, но те останаха опънати над главата, без да реагират на командите ѝ.

Мъжът разбра всичко без думи. Мушна ножа обратно в калъфа и постави облечените си в ръкавици длани върху раменете ѝ, масажира ги няколко секунди, след което нежно започна да ги сваля надолу. Пожар изгори ставите ѝ. Почувства ръцете си така, все едно бяха изтръгнати от раменете, въпреки че той внимателно ги постави на леглото до тялото ѝ, за да намали болката. Бари стисна зъби отново, отказвайки да позволи на звука да излезе от устните ѝ. Студена пот изби на челото ѝ, гадене изгаряше отново гърлото ѝ, но тя мълчаливо се бореше с пристъпите на силна болка.

Той прокара пръсти по напрегнатите мускули на раменете ѝ и започна да масажира възпалените стави и сухожилия, усилвайки още повече болката. Голото ѝ тяло се изви. Мъжът я задържа неподвижно в легнало положение и продължи безмилостното възстановяване на кръвообращението в травмираните ѝ крайници. Тя бе толкова измръзнала, че топлината, която се излъчваше от ръцете и от тялото му,

когато се наведе към нея, опари болезнено голата ѝ кожа. Болката премина през нея като огромна вълна и замъгли съзнанието ѝ. Въпреки силното замайване си помисли, че сега, когато бе наложително да остане будна, най-сетне щеше да припадне.

Не, не можеше да припадне! Не трябваше да се отказва! Бари се напрегна до краен предел и след няколко безкрайно дълги секунди, болката започна да намалява. Тя продължи да чувства силния натиск на ръцете му, докато болезнените спазми утихнаха напълно. Накрая Бари се отпусна на леглото, поемайки дълбоко и забързано въздух, като че ли бе бягала дълго.

— Добро момиче — каза мъжът, като я остави на спокойствие.

Думите му действаха, като балсам на изтерзаната ѝ душа.

Той се изправи, извади ножа и се приближи към другия край на леглото. Отново усети хладното острие до глезените си, леко дръпване и краката ѝ бяха свободни. Бари инстинктивно се сви на кълбо, тялото ѝ само се задвижи в закъсняла и безполезна реакция на скромност и самозащита. Притисна плътно бедрата, скръсти ръце пред гърдите си и захлупи лице, върху мухлясалата дамска на голия матрак. Не можеше да погледне към него, не можеше! Сълзи изгаряха очите ѝ и задушаваша гърлото ѝ.

— Ранена ли сте? — призрачният шепот погали кожата ѝ, като истинско докосване. — Можете ли да ходите?

Сега не му беше времето да се поддава на нервите си, осъзна тя. Предстоеше им да се измъкнат незабелязано и пристъпът на истерия щеше да съсипе всичко. Преглътна два пъти в опит да се пребори с емоциите си, така както преди се бе преборила с болката. Сълзи потекоха по лицето ѝ, но тя се принуди да се изправи и провеси крака над ръба на леглото. Трепереща седна и се насили да го погледне. Не бе направила нищо, за да се срамува, трябваше просто да премине през това.

— Аз съм добре — отговори благодарна, че шепотът прикри слабостта в гласа ѝ.

Мъжът седна пред нея, като започна да сваля екипировката си и да я подрежда до себе си. В стаята бе прекалено тъмно и тя не можеше да различи повечето неща, но въпреки това разпозна формата на автоматичното оръжие, което той сложи на пода между тях. Тя го наблюдаваше объркано до момента, в който той не започна да сваля

ризата си. Вълна на ужас я удари силно, като чук. *Боже мой, няма той...*

Мъжът внимателно уви ризата около нея, пхна ръцете ѝ в ръкавите, все едно обличаше дете, после закопча едно по едно копчетата, като държеше тъканта далече от тялото ѝ, да не би пръстите му да докоснат гърдите ѝ. Ризата пазеше още топлината му, която се уви като одеяло около нея, обгърна я и я затопли. Внезапното чувство на сигурност я притесни толкова, колкото когато я съблякоха гола. Сърцето ѝ препускаше в гърдите, стомахът ѝ се качи в гърлото. Тя се поколеба, но протегна ръка и докосна мъжа, без извинение, без молба. Сълзи закапаха бавно по лицето ѝ, оставяйки солени следи. Беше получила толкова много насилие от мъжете през последните дни, че почти загуби контрол от неговата нежност, въпреки че грубостта и ударите я направиха по-решителна в съпротивата ѝ. Очакваше същото и от него, а вместо това получи нежни грижи, които я разплакаха със своята естественост.

След секунда, две, мъжът с голямо внимание протегна ръката си, облечена в ръкавица, обхвана пръстите ѝ и леко ги стисна. Дланта му бе много по-голяма от нейната. Девојката почувства тежестта ѝ, студените ѝ пръсти попиха топлината и усетиха контрола на човек, който знаеше точно своята сила. Той стисна още един път ръката ѝ и след това я пусна.

Тя се загледа в него, опитвайки се да пробие завесата от тъмнина и да види чертите му, но лицето му едва се различаваше от неясното очертание, което сълзите ѝ замъгляха. Успя да види малко подробности и различи само някои движения. Той беше облечен в черна тениска и сега надяваше екипировката си така безшумно, както преди малко я бе свалил. Повдигна някакво капаче на китката си и тя видя слаб лъч светлина от циферблата на часовник.

— Имаме точно две минути и половина да се махнем от тук — промълви той. — Правете това, което ви кажа и когато ви кажа.

Преди малко тя нямаше да може да се справи, но краткият миг на разбирателство и допирът ѝ с него ѝ вдъхнаха сили. Бари кимна и се изправи на крака. Коленете ѝ трепереха. Напрегна мускули и отстрани косата от лицето си.

— Готова съм.

Бе направила точно две стъпки, когато отдолу се чуха отсечени изстрели от автоматично оръжие. Мъжът безшумно се обърна и се отдалечи от нея толкова бързо, че тя примигна неспособна да го последва.

Зад нея вратата се отвори. Ярък, режещ очите, поток светлина я заслепи и зловеща тъмна фигура застана на пътя ѝ. *Пазачът! Разбира се, че е малко охрана!* Тогава последва неясно движение, чу се глухо сумтене и пазачът се строполи в ръцете на мъжа. Така безшумно, както правеше всичко останало, спасителят ѝ придърпа тялото навътре и го положи на пода. После се протегна през трупа, хвана я здраво за ръка и я издърпа от стаята.

Коридорът беше тесен, мръсен и претрупан. Светлината, която изглеждаше толкова ярка идваше от една-единствена крушка. На долния етаж и на улицата избухна нова стрелба. Отляво, дойде тропот на тежко бягащи хора. Отдясно, Бари видя затворена врата и след това първото стъпало на неосветено стълбище.

Мъжът затвори вратата на стаята, в която бяха, хвана лявата ѝ ръка и я преметна на рамо, все едно тя не тежеше повече от чувал с брашно. Бари изгуби ориентация и прегърна крака на мъжа, а той се вмъкна бързо в съседната стая, скривайки и двамата в непрогледната тъмнина. Едва успя да затвори вратата, когато в коридора се разнесе порой от викове и проклетия, които я заставиха да скрие лицето си в тъканта на черните му панталони. Той я изправи на крака, бутна я зад себе си и извади от кобура под мишницата пистолет. Стояха до вратата, неподвижни, заслушани в суматоката от другата страна на дървената врата. Бари долови три различни гласа и ги позна. Последваха нови викове и проклетия на език, който бе слушала през целия ден, но не разбираше. Проклетията се засилиха, когато откриха тялото на охраната и нейното изчезване. Иззад стената се чу глух звук, явно един от похитителите ѝ бе излязъл извън себе си от ярост.

— Тук първи. План Б.

Глухият шепот я стресна. Объркана, тя го изгледа и се опита да придаде смисъл на думите му. Бе толкова уморена, че ѝ трябваше известно време да осъзнае, че той предава кодирано съобщение по радиостанцията. *Разбира се, че не беше сам. Сигурно го придружаваше цял спасителен отряд.* Всичко, което трябваше да направят, бе да излязат от сградата и да се качат на хеликоптера,

камиона или кораба, които ги чакаха някъде навън. Не я интересуваше, дори и ако бяха дошли на велосипеди. Бе готова да тръгне и пеша, ако се наложеше.

Но първо трябваше да се измъкнат от сградата. Очевидно, планът е бил да я изведе през прозореца, без да разберат похитителите ѝ, които щяха да я потърсят чак на сутринта, но нещо явно се бе объркало и другите са били забелязани. Сега бяха хванати в капан в тази стая, без възможност да се присъединят към останалата група.

Тялото ѝ започна да се бунтува срещу стреса, който бе търпяла толкова дълго, срещу ужаса и болката, срещу глада и усилията. Усети как всеки мускул от раменете до краката ѝ започва да трепери, докато цялото ѝ тяло се затресе неконтролируемо. Бари искаше да се опре на мъжа, но се страхуваше да не му попречи. Животът ѝ, както и неговият, зависеха изцяло от опита му. Тя не можеше да му помогне, така че най-малкото, което можеше да направи, бе да не му се мотае в краката. Но отчаяно се нуждаеше от подкрепа, затова направи две крачки и се облегна на стената. Внимаваше да не вдига шум, но той усети движението, обърна се наполовина и я улови с лявата си ръка. Без да говори, я дръпна зад гърба си. Искеше да е наблизко, в случай, че се наложи да се преместят бързо. Близостта му ѝ подейства странно успокоително. Нейните похитители я бяха изпълнили с толкова страх и отвращение, че успяха да погубят всяко женско чувство в нея и след като я оставиха сама в студа и тъмнината, тя се замисли дали въобще ще се довери отново на някой мъж. Отговорът — поне с този мъж — беше да.

Бари с благодарност се опря на него. Бе толкова слаба и уморена, че за момент си позволи да облекне главата на гърба му. Топлината на силното му тяло проникна през грубия плат на екипировката и опари изпитата ѝ буза. Даже мирисът му е топъл, помисли си тя замаяна, чисто мъжка смесица от пот и мускус, които усилието и напрежението превръщаха в опияняващ аромат, като най-доброто уиски. Макензи. Бе казал, че името му е Макензи, когато шепнешком се бе представил, наведен над нея.

О, Боже, той бе толкова топъл, а тя толкова студена! Под босите ѝ стъпала каменният под сякаш изпращаше студени вълни нагоре по краката ѝ. Ризата му бе толкова голяма, че я закриваше до коленете, но все пак, отдолу бе гола. Цялото ѝ тяло се тресеше.

Те стояха неподвижно в непрогледната тъмнина на тихата стая от цяла вечност и слушаха отдалечаващата се стрелба, заглъхващите викове и проклетия толкова дълго, че Бари се предаде и задряма облегната на него. Той бе като скала — неподвижен, и с безгранично търпение. Нямаше нито малки нервни движения, нито намек за уморени мускули. Тя чувстваше бавното му ритмично дишане. И така, облегната на гърба му, имаше усещането, че се носи на сал, нежно поклащащ се нагоре-надолу по морските вълни.

Младата жена се събуди, когато мъжът се обърна леко назад и я разтърси.

— Те мислят, че сме избягали — прошепна той. — Не се движете и нито звук, докато проверя нещата.

Тя се изправи с нежелание и едва не изкрещя от загубата на топлината, струяща от горещото му тяло. Мъжът включи фенерче, което излъчваше много слаба светлина, защото по-голяма част от лъчите му бе закрита с черна лента. Обиколи с него стаята, и откри, че е празна, с изключение на някои стари кутии, разпилени покрай едната стена и големи паяжини по всички ъгли и пода, покрит с дебел слой прах. На далечната стена имаше едно прозорче, но той внимаваше светлината да не се доближава много до него и евентуално да издаде тяхното присъствие. Стаята изглеждаше неизползвана от много дълго време.

Мъжът се наведе близо до нея и допря устни до ухото ѝ. Топлият му дъх докосваше кожата ѝ при всяка дума.

— Трябва да се измъкнем от тази сграда. Моите хора ще прикриват тила ни, но ние, най-вероятно, няма да можем да се свържем с тях до утре вечер. Налага се да изчакаме някъде на безопасно място. Какво знаете за разположението на сградата?

Тя поклати глава и последва неговия пример, повдигна се на пръсти и долепи устни до ухото му.

— Нищо — прошепна Бари. — Бях със завързани очи, когато ме доведоха тук.

Мъжът кимна и се отдалечи. За пореден път тя се почувства изгубена и изоставена без неговата физическа близост. Знаеше, че желанието ѝ да е близо до него и сигурността, която ѝ даваше бе временна слабост. Но сега той ѝ бе толкова необходим, че изпитваше силна болка. Не искаше нищо друго, освен да се притисне отново в

него, да почувства топлината на живото му тяло и да бъде в контакт със стоманената сила, която бе застанала между нея и похитителите ѝ.

Временно или не, Бари мразеше тази своя проява на слабост. Това ѝ напомни остро за начина, по който се бе присламчила към баща си след смъртта на майка си и брат си. Разбира се, тогава тя бе просто дете и близостта, която възникна между нея и баща ѝ, в по-голямата си част бе за нейно добро. Но когато разбра колко задушавачи могат да бъдат тези отношения, започна внимателно да се отдалечава. Сега това се случваше отново; първоначалният ѝ инстинкт я тласкаше да се доближи отново към спасителя си. Нима през целия си живот и при всяка неприятност щеше да се увива около някого като лоза? Нямаше да го допусне, не искаше да бъде слаба. Този кошмар ѝ показва твърде ясно, че всички служби за сигурност, независимо колко са добри, имаха слаби места. Вместо зависимост от другите, щеше да е по-добре да развива собствените си силни страни, които знаеше, че има, но не бе използвала. От сега нататък обаче, нещата щяха да се променят.

Може би те вече се бяха променили. Нажеженият до червено гняв, който я бе завладял и който я крепеше, докато лежеше завързана гола за леглото, все още я изгаряше отвътре и дори нечовешката умора не бе успяла да го загаси. Затова тя отказа да се поддаде на слабостта си, отказа да направи нещо, с което би могла да възпрепятства по някакъв начин Макензи. Вместо това се стегна и се изправи.

— Какво ще правим? — прошепна тя. — Какво мога да направя, за да помогна?

Тъй като нямаше плътни завеси на този мръсен прозорец, тя успя да види чертите му, когато се обърна и я погледна. Половината му лице бе в сянка, но слабата лунна светлина осветяваше висока скула, като подчертаваше силната линия на челюстите и хвърляше отблясъци върху твърди устни, които бяха очертани като на древногръцка статуя.

— Ще трябва да ви оставя сама за известно време — каза мъжът. — Ще се справите ли?

Паника избухна в стомаха и в гърдите ѝ. Едва успя да сподави писъка на протест, който щеше да ги издаде. Тя стисна зъби и реши да не отговаря, за да не извика, затова само кимна с глава.

Той се поколеба и Бари почувства, че вниманието му е фокусирано върху нея, като че ли усещаше страха ѝ и се опитваше да реши, дали е безопасно да я остави. След няколко мига кимна рязко, в

знак, че разбира нейната решителност или най-малкото не се съмняваше в нея.

— Ще се върна след половин час — каза й. — Обещавам.

Мъжът извади нещо от жилетката. Разгърна го, оказа се някакъв вид тънко одеяло. Той загърна Бари с него и я уви плътно. Въпреки че бе тънко, то веднага започна да сгрива изстиналото й тяло. Но, когато пусна краищата му — те се разтвориха отново. Бари ги хвана трескаво в опит да запази малкото топлина. Докато се увиваше, той отвори вратата с едва доловимо проскърцване и се плъзна в коридора така безшумно, както се бе промъкнал през прозореца. Тогава вратата се затвори и тя остана отново сама в тъмнината.

Нервите й пищяха в знак на протест, но тя ги игнорира. Вместо това се концентрира, да стои колкото се може по-безшумно, слушваше се за всеки звук в сградата, който можеше да й подсказва какво става около нея. Слабият шум на улицата, предизвикан от стрелбата, разбудила гражданите наоколо, постепенно замря. Дебелите каменни стени на сградата така или иначе притъпяваха всеки звук. Във вътрешността на зданието цареше тишина. Ами ако похитителите са напуснали убежището си, след нейното предполагаемо бягство? Може би са проследили групата на Макензи, мислейки, че е с тях?

Краката й се подкосиха и тогава й хрумна, че може да седне на пода, да увие около себе си одеялото и да съхрани повече топлина. Стъпалата и краката й бяха почти вцепенени от студ. Отпусна се внимателно на пода, ужасена да не би по невнимание да вдигне някакъв шум. Седна на тънкото одеяло и го уви колкото се може постегнато около себе си. От каквато и материя да бе направено, то спираше студа от каменния под. Бари подви крака, прегърна коленете си и подпря на тях глава. За първи път след дългите мъчителни часове се бе разположила удобно и клепачите й неизбежно взеха да натежават.

Докато седеше там, сама в тъмната и мръсна стая, Бари потъна в сън.

ГЛАВА 3

С пистолет в ръка, Зейн се промъкваше тихо из порутената стара сграда, като избягваше изпадащите отломки и назъбените камъни. Той вече бе на най-горния етаж, така че, с изключение на покрива, единственият път бе надолу. Знаеше къде са изходите; това, което не знаеше бе мястото, където се намираха похитителите. Ако са избрали тази сграда само за временно укритие, бяха ли я напуснали след изчезването на жертвата? Или това беше редовното им място за срещи? Ако бе така, колко бяха и къде са? Той трябваше да узнае всичко това, преди да рискува да изведе мис Лавджой. Имаше около час до зазоряване и преди това трябваше да я заведе на сигурно място.

Спря се до ъгъла в коридора, прилепи се до стената и внимателно подаде глава, за да огледа. Празно. Безшумно се придвижи напред, като предпазливо провери няколкото стаи по пътя си. Беше дръпнал черната маска върху лицето си и размазал прах по голите ръце, за да скрие блясъка на кожата и да намали видимостта си. Наруши маскировката, като даде ризата си на мис Лавджой, но реши, че по-трудно ще се забележи неговата загоряла бронзова кожа, отколкото нейната. Даже в мрака на тъмната стая беше видял бледия блясък на нежното ѝ тяло. Тъй като никоя от дрехите ѝ не бе наоколо, ризата му бе единственото, което можеше да ѝ даде. Въпреки топлата нощ, тя се тресеше от студ — явен признак на шок, и най-вероятно щеше да изпадне в истерия, ако се беше опитал да я изведе от сградата гола. Но стигнеше ли се дотам, щеше да се наложи да я повали в безсъзнание. Малката мис се оказа издръжлива — дори не се разкрещя, когато той изникна внезапно в тъмнината. Със сетивата си Зейн почувства, че самоконтролът ѝ е твърде крехък и тя е опъната като струна.

Това бе разбираемо. Мис Лавджой вероятно е била изнасилена и то нееднократно. Засега се държеше твърдо, но когато кризата отминеше и тя се почувстваше в безопасност, просто щеше да се разпадне на парчета. Нейната смелост изпълни сърцето му с нежност и

смъртоносна решимост да я защитава. Сега приоритетът бе извеждането ѝ от Либия, а не отмъщението към похитителите. Но ако копелетата се окажеха на пътя му, нямаше да им прости.

Черната паст на стълбището се разтвори пред него. Тъмнината го успокояваше, не само заради липсата на охрана, но и със спасителното си прикритие. Тук хората все още се осланяха на първобитните инстинкти на пещерни обитатели. Когато бяха будни, обичаха комфорта на светлината, която им помагаше да видят приближаването на враговете си. Но тъмнината беше оръжие, което сломяваше духа на пленниците, правеше ги безпомощни и действаше на нервите им. А Зейн бе морски тюлен — той използваше прикритието на тъмнината. Пристъпи внимателно към стълбището, притиснал гръб към стената, като внимаваше да не рони камъчета. Беше сигурен, че стълбите са безопасни, иначе похитителите едва ли щяха да ги използват, но не можеше да рискува. Понякога, като истински идиоти, хората оставяха разни неща по стълбите и блокираха сами пътя си за спасение.

Слабата видимост в мрака му подсказа, че наближава края на стълбите. Спря в сянката и се послуша. Там той чу това, което търсеше, далечни гневни гласове, надпреварващи се с ругатни и оправдания. Въпреки че говореше арабски, Зейн бе твърде далеч, за да чуе какво говорят. Нямаше значение, сега беше разбрал тяхното местоположение. Мрачно задуши желанието си да отмъсти за мис Лавджой. Мисията му бе да я спаси, а не да застрашава живота ѝ.

И от двете страни на сградата имаше стълбище. Вече знаеше, че похитителите се намират в източната част на приземния етаж, затова се отправи към западната. Не срещна никаква охрана по пътя си, на което се и надяваше. Изглежда не намираха смисъл да поставят часови, след като си мислеха, че операцията по спасяването на мис Лавджой е минала успешно.

От опит знаеше, че операциите невинаги протичаха идеално — мисиите, които бяха изпълнени точно като по часовник, можеха да се преброят на пръстите на едната му ръка. Винаги беше подготвен за механични аварии, катастрофи и всякакви природни сили, но в повечето случаи нямаше начин да се планира човешкият фактор. Не знаеше как похитителите бяха разбрали за тяхното присъствие, но той от самото начало бе предвидил тази възможност и състави алтернативен план. Нещо се беше объркало; той можеше да го усети,

затова пазеха радиомълчание, с изключение на краткото съобщение за преминаване към резервен план Б. Най-вероятно по чиста случайност някой закъснял гражданин се бе натъкнал на неговите момчета. Състави план Б за подобни случаи, защото още когато разработваха проникването в сградата, имаше някакво неприятно усещане. А щом вътрешният му глас се обади, Зейн винаги го слушаше.

Веднъж *Бъни* Видрок с присвити очи му бе казал:

— Шефе, понякога правиш по-ужасно впечатление от *Призрака*.

Момчетата вярваха в инстинктите на своя командир и вероятно бяха преминали на план Б, веднага след като Зейн им беше казал да го сторят.

Главната им цел бе безопасността на мис Лавджой. Ето защо той се промъкна сам през прозореца, след като *Призрака* разузна и доложи, че похитителите са разположили охрана по целия първи етаж. На последния четвърти етаж, не светеше в нито една стая, където по сведения на разузнаването държаха мис Лавджой, а това показваше, че при нея няма никой, защото те едва ли щяха да седят на тъмно. Похитителите по невнимание бяха означили мястото — само на един прозорец имаше плътно пуснати пердета. Когато Зейн стигна там, внимателно раздалечи тежките завеси, за да не се процеди някаква светлина, защото в стаята зад тях бе напълно тъмно. И, както предположи, дъщерята на посланика бе там.

Сега, когато нямаше кого да пазят, похитителите се бяха събрали на едно място. Безшумен като котка, той прекоси първия етаж до стълбището в далечния край и тихо се изкачи нагоре. Благодарение на *Призрака* знаеше доста сигурно място, където можеше да заведе младата жена, докато чакат възможност за измъкване. Всичко, което трябваше да направи, бе да я измъкне така, че никой да не ги забележи. А това значеше преди изгрев-слънце, защото една полугола, червенокоса жена от Запада определено щеше да се забележи в тази ислямска държава. В това число той не слагаше себе си; въпреки черната си коса и загоряла кожа, тъмни дрехи и скрито оръжие, повечето хора биха забелязали мъж с камуфлажна боя на лицето и автоматична пушка праметната през рамо.

Зейн стигна до стаята, където остави мис Лавджой и се вмъкна безшумно. Помещението беше празно. През тялото му премина вълна на тревога, мускулите му се напрегнаха, след това видя малката, тъмна

издатина на пода и разбра, че тя се бе свила на топка под тънкото одеяло, в което я беше увил. Не се движеше. Той се заслуша в тихото, почти безшумно, равномерно дишане, за да се увери, че спи. И отново нещо дълбоко в него се стегна. В продължение на часове, тя се бе намирала на ръба под натиска на изпитания ужас и в огромно напрежение, което не ѝ беше позволило да заспи. А нищожната безопасност, която ѝ осигуриха ризата, одеялото и временното несигурно убежище ѝ бяха достатъчни, за да се отпусне. Дожаля му да я събуди, но трябваше да тръгват.

Зейн внимателно сложи ръка на гърба ѝ и леко я разтри, като избягваше резките движения, за да не я стресне. След секунда тя се разшава и той усети момента, в който осъзна къде се намира и последвалото бързо овладяване на паниката.

— Трябва да се преместим на по-безопасно място — прошепна Зейн и махна ръката си, когато усети, че тя се напрегна. Явно след това, което бе изтърпяла, не можеше да понася мъжко докосване по-дълго от необходимото. Тази мисъл го разгневи, защото инстинктът му беше да я защитава. Жените в неговото семейство — майка му, сестра му, съпругите на братята му — бяха обожавани и ценени от мъжете. Искаше да я привлече в топката си прегръдка и да ѝ прошепне, че той лично ще разкъса всяко копеле, което ѝ бе причинило болка, но се притесняваше да не наруши крехкия ѝ самоконтрол. Така или иначе сега не беше точното време за това.

Тя се изправи на крака, като продължаваше да държи одеялото увито около себе си. Когато Зейн протегна ръка към него, пръстите ѝ стиснаха силно тънката материя, но после бавно се отпуснаха. Нежеланието ѝ да върне одеялото, не се нуждаеше от обяснение. Тя все още бе много чувствителна към студа и болезнено смутена от голотата си.

— Носете го по този начин — прошепна Зейн, като уви тънкия плат около талията ѝ в стил саронг, който я покри чак до глезените. Върза здраво краищата над лявото ѝ бедро и се наведе да провери, дали не е прекалено стегнато около краката ѝ, така че да разполага с достатъчно свобода на движение, ако се наложеше да бягат. Когато се изправи, тя докосна ръката му, а след това бързо се отдръпна. Дори и това кратко докосване бе изисквало усилие.

— Благодаря ви — прошепна младата жена.

— Наблюдавайте ме внимателно — започна инструкциите Зейн.
— Особено знаците, които подавам с ръка.

Той ѝ обясни основните сигнали: вдигната и свита в юмрук ръка, означаваше *Спри*; вдигната отворена длан — *Внимание*, както и други означаващи: *Скрий се* и *Напред*. Като се имаше предвид състоянието ѝ и очевидната умора, той се съмняваше, че тя щеше да може да запомни повече от тези четири прости команди. Нямаше да ходят далеч, но ако се наложеше употребата на други сигнали, освен тези, значи бяха загазили доста.

Тя го последва. Излязоха от стаята и тръгнаха надолу към отдалечения край на стълбището. Той виждаше нежеланието ѝ да пристъпи в дяволската тъмнина. Показа ѝ, как да държи гърба си прилепен към стената и как с крака си да намира края на стъпалото. Усети я, когато се спъна и си пое въздух. Обърна се рязко, за да я хване, и въпреки че в дясната си ръка държеше пистолет, лявата се стрелна напред и обгърна бедрата ѝ, за да я задържи, защото бе две стъпала по-нагоре от него. Той я повдигна във въздуха и я придърпа изцяло към себе си. Мъжът почувства мекотата на стройните ѝ красиво очертани бедра, а в ноздрите му нахлу сладкият аромат на женска кожа.

Бари практически седеше в ръцете му, забила пръсти в широките му рамене. Той неохотно се наведе и я пусна да стъпи на краката си, а тя веднага се дръпна далече от него.

— Съжалявам — прошепна Бари в тъмнината.

Възхищението на Зейн нарасна. Тя не извика, въпреки че почти падна и се озова в обятията му. Беше концентрирала всички си усилия в постигането на една цел — свободата.

След тази погрешна стъпка, стана още по-предпазлива в придвижването напред и увеличи разстоянието между тях повече от колкото му харесваше. На последното стъпало, Зейн се спря. Знаеше, че тя не може да го види и за да предотврати сблъсъка им, я предупреди:

— Тук съм.

Той направи още две крачки напред по посока на слабата светлина. В коридора нямаше никой. С кратко движение на ръката ѝ даде сигнал *Напред*. Тя се измъкна от мрака на стълбището и застана зад гърба му.

Пред тях се извисяваше огромна дървена двойна врата, която водеше към улицата, но Зейн долови нарастващия шум отвън с приближаването на зората и реши, че е прекалено рисковано да използват този изход. От лявата им страна се чу приближаващ глас, крещящ на арабски и Бари се напрегна. Бързо, преди гласа на един от похитителите да я накара да изгуби контрол, Зейн я издърпа в едно претрупано складово помещение, където високо на една от стените се виждаше малък единичен прозорец.

— Ще излезем през него — прошепна той. — До земята има около метър, не е много високо. Аз ще ви повдигна. Когато скочите долу, се скрийте в улицата на ъгъла до къщата. Навеждайте се колкото може по-ниско, така че да не ви видят. Става ли?

Тя кимна с разбиране и двамата си проправиха път през разбъркани кутии и отломки, докато стигнаха до прозореца. Зейн протегна ръце, хвана се за перваза и се изтегли нагоре. Стъпи с едното коляно на дървения перваз, а с другия крак се подпря на паянтова купчина кутии. Прозорецът очевидно не се използваше от много време. През покритото с мръсотия стъклото почти не проникваше светлина, а пантите му бяха ръждясали и трудно подвижни. Той го отвори с усилие и трепна от разнеслия се стържещ звук. Успокои се, защото знаеше местоположението на похитителите и бе сигурен, че няма да чуят звука. Свеж въздух нахлу в мухлясалата стая. Точно като котка, той скочи обратно долу на пода и се обърна към нея:

— Можете да сложите крака си в ръцете ми или да се покатерите на раменете ми. Кое предпочитате?

През отворения прозорец нахлу светлина. Той можеше да види съмнението изписано на лицето ѝ, докато оглеждаше прозореца, и за първи път оцени правилните ѝ черти. Зейн вече знаеше колко сладки са формите на тялото ѝ, а сега разбра, че и лицето ѝ бе красиво.

— Ще можете ли да минете през прозореца? — прошепна Бари, игнорирайки въпроса му, като местеше очи от широките му рамене към тясното прозорче.

Зейн бе направил вече мислени измервания.

— Ще бъде трудно, но съм минавал и през по-тесни места.

Тя се вгледа в тъмното му лице и кимна отсечено, за да потвърди, че е готова да продължи. Зейн я забеляза, как размишлява над това, дали ще може да се промуши през тясната дупка с одеялото увито

около кръста си и улови точно мига, в който взе решението. Жената изправи рамене, повдигна брадичка, развърза възела на одеялото от бедрото си, след което го вдигна и го метна около врата си, като голям шал, а краищата му праметна на гърба.

— Мисля, че е по-добре да се кача на раменете ви — каза тя. — Ще мога по-лесно да го стигна.

Той коленичи на пода и протегна ръце над главата си, за да има за какво да се държи. Бари го заобиколи и застана зад него, сложи десния си крак върху дясното му рамо, подскочи и стъпи на гърба му приведена. Зейн внимателно се изправи. Теглото ѝ беше незначително в сравнение с това, което бе вдигал по време на обучението. Премести се плътно до стената и тя се хвана с дясната ръка за рамката на прозореца.

— Тръгвам — прошепна и се измъкна навън.

Премина с главата напред, не беше най-лесният начин, защото нямаше как да контролира падането, но бе най-бързият. Той вдигна глава и видя блясъка на голите ѝ крака и извивката на бедрата, след което тя изчезна от погледа му и се чу само глух шум, когато се приземи от другата страна. Зейн бързо се повдигна нагоре и остро попита:

— Добре ли сте?

За секунда се установи пълна тишина, след което последва неуверен шепот:

— Мисля, че да.

— Дръжте оръжието.

Подаде ѝ автомата, след това слезе отново, за да свали и останалите амуниции. Те също бяха подадени през прозореца. С един подскок се качи на перваза, промуши напред краката си, завъртя раменете си под ъгъл, за да се проврат през тесния отвор и гъвкаво се приземи. Бари беше застанала до ъгъла, допряла гръб към стената, увила одеялото около себе си и прегърнала в ръце оръжието.

Зората настъпваше бързо, тъмнината на нощта бе сменена от синкав здрач.

— Побързайте — каза ѝ той, като взе автомата от ръцете ѝ.

Зейн зае отново позиция и извади пистолета. Оръжието прилепна с голяма точност в ръката му, което подсказваше за големия му опит. С

пистолет в дясната ръка и дланта ѝ в лявата, Зейн поведе момичето към най-близката улица.

Бенгази беше модерен град, усвоил до голяма степен западната култура, и главно пристанище на Либия. Те бяха в близост до доковете и силният мирис на море ги удари право в ноздрите. Както повечето пристанищни зони и тази изглеждаше запустяла и опасна. От това, което Зейн видя можеше да предположи, че властите нямаше да се появят, за да разследват стрелба, дори и да бе подаден сигнал за нея. Либийското правителство не се отнасяше приятелски и не поддържаше дипломатически отношения с американците, но това не означаваше, че правителството непременно ще си затвори очите за отвлечената дъщеря на посланик. Въпреки че точно това се бе случило, което всъщност обясняваше липсата на интерес проблемът да бъде решен по дипломатически път. Най-добрият вариант бе тайното проникване в страната и възможно най-бързото извеждане на мис Лавджой.

В крайбрежната зона имаше много порутени и изоставени сгради. Останалата част от екипа се беше разположила в една от тях, отвличайки вниманието на преследвачите от Зейн и мис Лавджой, които трябваше да се скрият в друга. Те щяха да се срещнат в един часа на другата сутрин.

Призрака бе избрал укритието и Зейн не се съмняваше в относителната му безопасност. Прокрадвайки се в пълна тишина, той и мис Лавджой се отправиха напърно през алеите. Само веднъж тя издаде приглушен вик на отвращение — изглежда бе настъпила нещо неприятно.

Отне им няколко минути, за да достигнат определената безопасна зона. Сградата изглеждаше по-скоро разрушена, отколкото цяла, но *Призрака* я беше проучил и докладвал за добре запазена вътрешна стая. Една от външните стени се бе разпаднала напълно и се беше срутила в купчина малки отломки. Зейн ги прекрачи и прегърна младата жена през талията, за да я пренесе от другата страна на развалините. След което я поведе навътре в помещението, като избягваше нападалите дъски и паяжини, запазвайки ги недокоснати. Фактът, че вижда вътрешността на помещението, говореше, че е време да се скрият, и то бързо. Вратата към вътрешната стая висеше на една панта и дървото бе цялото изгнило отгоре. Зейн скри мис Лавджой зад защитните стени.

— Останете тук, докато се погрижа за следите ни — прошепна той, наведе се и се отправи към мястото, където се бяха прехвърлили през полуразрушената външна стена. Излезе и с прах прикри всички следи, които бяха оставили.

На разбитите камъни — всичко, което бе останало от пода — имаше тъмни, влажни следи. Той се намръщи, знаеше от какво са тези тъмни петна. По дяволите, защо не му бе казала нищо? Ами ако беше оставила следи по целия път до скривалището?

Зейн внимателно заличи петната. Вината не бе само нейна, трябваше самият той да обърне повече внимание на босите й крака. Истината беше, че повече го интересуваха голото й дупе и всички други голи места, които случайно попаднаха пред погледа му. Тя се оказа твърде съблазнителна и доказателството за това бе тежестта в слабините му. След всичко, което беше преживяла, мъжката похот бе най-малкото, от което имаше нужда, така че той игнорира желанието си, но това не означаваше, че може да го заличи напълно.

После внимателно замаскира следите от оградата до вътрешността на къщата, мълчаливо затвори и постави вратата в предишното й положение, така, че да не се отваря. Едва тогава се обърна към нея:

— Защо не ми казахте, че сте си порязали стъпалото? Кога се случи това? — гласът му звучеше тихо и спокойно.

Мис Лавджой все още стоеше там, където я бе оставил, лицето й, осветено от сумрачната светлина, идваща от отворения прозорец, бе безцветно. От умората и напрежението, очите й бяха станали толкова големи, че приличаше на изоставена и нещастна малка сова. Тя озадачено смръщи вежди и погледна крака си.

— О-о, — каза замаяно, когато откри тъмните петна по лявото си стъпало. — Не съм разбрала, че съм се порязала. Трябва да е станало в уличката... когато настъпих нещо. Спомням си, че ме заболя, но си помислих, че съм настъпила остър камък.

Добре, че не бе наранила крака си по-рано. Значи все още се намираха в безопасност. Зейн извади радиостанцията и с предварително уговореното едно натискане, съобщи, че са в безопасната зона. Получи два сигнала обратно, което означаваше, че и неговият екип беше в безопасност. Щяха да се свързват през

определени интервали, но по-голямата част от деня, беше за почивка. Успокоен, Зейн се върна към настоящите проблеми.

— Седнете, за да видя крака ви — нареди той. Най-малкото, което му трябваше, бе раната ѝ да попречи на предвижването им. От това, което видя досега, прецени, че тя вероятно нямаше и да се оплаче, но куцането ѝ щеше да ги забави.

Бари се огледа и не видя място, където да седне, освен разрушените камъни, затова увивайки внимателно одеялото около себе си, седна направо на пода. Краката ѝ бяха прашни и мръсни, също като неговите ботуши. От раната на лявото ѝ ходило сълзеше кръв.

Зейн свали черната маска, снаряжението и ръкавиците си, разопакова комплекта за оцеляване и извади малка аптечка. Седна с кръстосани крака пред нея, вдигна стъпалото ѝ и го постави върху бедрото си. Разкъса малък пакет с антисептични марли и внимателно почисти раната и мястото около нея, като преднамерено не обръщаше внимание на потрепването ѝ от болката, което тя се опитваше да контролира.

Разрезът бе дълбок и се нуждаеше от няколко шева. Зейн извади още една антисептична марля и я притисна към раната, докато кръвотечението спря.

— Кога последно сте си правили имунизация против тетанус?

Бари си помисли, че никога не беше чувала толкова спокоен глас. Сега го виждаше ясно, добре че преди не бе в състояние да различи чертите му, иначе нервите ѝ нямаше да издържат. Тя прочисти гърлото си и успя да каже:

— Не си спомням. Отдавна.

Но не мислеше за това.

Гъстата му черна коса беше сплъстена от пот, а лицето му бе нашарено на ивици с черна и зелена боя. Черната му тениска беше пропита от прах и пот, не че нейната риза бе в по-добро състояние. Материята бе опъната по раменете му, които бяха огромни, и прилепваше към широкия гръден кош и плоския корем, откривайки мощни бицепси. Ръцете му бяха със стоманени мускули, китките му почти два пъти по-дебели от нейните, дългите му пръсти изглеждаха добре оформени, но толкова твърди и мазолести, за разлика от останалите мъжки ръце, които бе виждала. Въпреки това обработи раната на крака ѝ изключително нежно.

Наклонил глава, Зейн се занимаваше с раната, докато тя наблюдаваше гъстите черни мигли, ясно очертаните вежди, тънкия арогантно повдигнат нос и отсечените линии на високите скули. Дръзко очертаните устни бяха строго стиснати, като че ли никога не се усмихваше. Под камуфлажната боя бе набола тъмна брада. Внезапно той я погледна със студен преценяващ поглед, за да види реакцията ѝ от действието на антисептика и Бари бе поразена от красотата на светлите му сиво-сини очи. Мъжът бе убил пазача и прекрачил през тялото му, все едно нищо не се бе случило. Ужасният нож с дълго десетинчово острие, висеше отстрани на бедрото му, с пистолета и пушката боравеше с лекота и познание, които надхвърляха нормалните граници. Оказа се най-безпощадното и смъртоносно същество — човек или животно — което бе срещала до сега. Но с него, се чувстваше в пълна безопасност!

Той ѝ беше дал ризата си. Грижеше се за нея внимателно и с нежност, което бе облекчило шока от отвличането ѝ и успокоило страховете ѝ. Бе я видял гола — тя пренебрегна този факт, докато се намираха в една и съща сграда с похитителите, но сега бяха в безопасност и тя започна да се притеснява от собствената си голота под ризата и смущаващо силната му мъжественост. Кожата ѝ стана необичайно чувствителна, гореща и прекалено стегната, а допирът на плата към зърната ѝ бе болезнено чувствителен.

Кракът ѝ изглеждаше малък и крехък в големите му ръце. Зейн се мръщеше, през цялото време, докато съсредоточено мажеше с антибиотичен крем порязаното и залепяше лейкопласта на раната. Действаше бързо, ловко и уверено и само след секунди превръзката бе готова. Внимателно повдигна крака ѝ от бедрото си и го постави на земята.

— Готово. Би трябвало да можете да ходите без проблеми, но веднага, щом стигнем на кораба, ще се наложи докторът да ви направи няколко шева и да ви постави ваксина против тетанус.

— Да, сър — тихо каза тя.

Той я погледна и се усмихна.

— Аз служа във флота. Правилното е: *Тъй вярно, сър.*

Усмивката му почти спря дъха ѝ. Ако се усмихнеше истински, тя щеше да получи сърдечен удар. За да скрие реакцията си, протегна ръка към него.

— Бари Лавджой. Приятно ми е да се запознаем.

Той пое ръката ѝ и тържествено я разтърси.

— Капитан II ранг Зейн Макензи. Подразделение военноморски тюлени към флота на САЩ.

Морски тюлен! Сърцето ѝ подскочи в гърдите. Всичко дойде на мястото си. Тюлените бяха известни като най-опасните сред мъжете обучени в изкуството за водене на война, най-висшият клас в американската армия. Той не само изглеждаше смъртоносен, той бе смъртоносен.

— Благодаря ви — прошепна тя.

— Удоволствието е мое, мис.

Гореща червенина заля лицето ѝ, като спусна поглед по краката си прикрити с одеялото.

— Моля, наричайте ме Бари. В крайна сметка съм облечена само с вашата риза. И... — спря и прехапа устни. — Искам да кажа, че формалностите в този момент...

— Разбирам — внимателно я прекъсна той. — Не искам да ви смуцавам още повече, затова ако предпочитате, подробностите ще си останат между нас. Но ви съветвам, да разкажете всичко на корабния лекар или на вашия личен доктор, в името на вашето здраве.

Бари премига объркана, чудейки се какво отношение по дяволите имаше нейното здраве с факта, че я бе видял гола. И изведнъж разбра. Ако не беше толкова уморена, щеше веднага да се досети какви изводи си бе направил от ситуацията.

— Те не са ме изнасилили — прошепна тихо. Лицето ѝ още по-силно почервения. — Те... те ме докосваха, причиняваха ми болка, направиха ми... и други неща, но всъщност не ме изнасилиха. Отложиха го за днес. Някакъв важен човек от тяхната организация трябвало да пристигне и предполагам, че бяха планирали партито за днес.

Лицето на Зейн остана сериозно и спокойно и тя разбра, че не ѝ повярва. Защо ли трябваше да ѝ вярва? Той я беше намерил вързана и гола, а и бе прекарала повече от ден в ръцете на похитителите. Кавалерството не съществуваше в кодекса им на поведение, те се бяха въздържали от изнасилване само по заповед на лидера си, който искаше да се наслади пръв на тялото ѝ, преди да я пусне на останалите.

Зейн не каза нищо и Бари се зае да почисти останалата част от отвратителната мръсотия по краката си с използваните антисептични марли, които бяха все още достатъчно влажни. Копнееше за баня, но това бе толкова недостижимо, че не изказа дори на глас желанието си.

Докато тя се занимаваше с почистването, Зейн разгледа малката стая, което не отне много време, защото беше празна. Той затвори разбитите капаци на прозореца. Дъските бяха изгнили и оставяха разстояние в горната част, от което проникваше малко повече светлина в стаята, но не позволяваха на минувачите да виждат вътре. Помещението отново потъна в полумрак и заприлича на потайна удобна пещера. Бари сподави една прозявка, борейки се с умората, която натежаваше като олово. Единственият сън, който си беше позволила, бе кратката дрямка, докато Зейн разузнаваше разположението на сградата, в която я държаха похитителите, а тя беше толкова уморена, че дори гладът губеше значение.

Той забеляза, разбира се — не пропускаше нищо.

— Защо не поспите? — посъветва я. — След няколко часа, когато на улицата има повече хора и няма да бия толкова на очи, ще отида да намеря някаква храна и дрехи за вас.

Бари огледа ивиците боя по лицето му.

— С тази маскировка не вярвам да останете незабележим, колкото и да е претърпано по улицата.

Бледа усмивка докосна устните му и изчезна отново.

— Най-напред ще сваля боята.

Усмивката му почти я разбуди. Почти. Тя почувства бавното отпускане на мускулите си, като че ли даденото им разрешение, бе точно това, от което се нуждаеше измъченото ѝ тяло. Клепачите ѝ натежаха твърде много, за да може да държи очите си отворени и над нея се спусна тъмна завеса. Последното нещо, което почувства, бяха топли мъжки ръце, които нежно я положиха на пода.

ГЛАВА 4

Тя заспа бързо като бебе — помисли си Зейн, докато я наблюдаваше. Той имаше десет племенника и неведнъж бе виждал как малките деца внезапно заспиваха, а телцата им се свличаха, все едно са без кости, в ръцете, които ги очакваха. Погледът му се плъзна по лицето ѝ. Сега, когато зората настъпи, дори и при затворени прозорци, можеше ясно да види следите от умора по лицето ѝ. Учудващо как добре се бе справила, въпреки че сега заспа от изтощение.

Време беше и той да отдъхне. Изтегна се до Бари, като остави малко разстояние между тях, за да не я докосва, но достатъчно близо, за да стигне веднага до нея, ако откриеха местоположението им. Чувстваше се все още под напрежение и прекалено зареден с адреналин, за да заспи. Но бе приятно да се отпусне, да си даде време за почивка, докато чакаше градът да закипи от живот.

Сега можеше да види огъня в косите ѝ. На сянка те бяха тъмнокафяви, но когато ги огрееше слънцето, пламваха в златни и бронзови искри. Очите ѝ имаха мек зелен цвят, миглите и веждите бяха кафяви и гладки като на норка. Луничките не го изненадаха, но се възхити на бялата като мляко и сметана кожа, нарушена единствено от синьото петно върху едната буза. Имаше синини и по ръцете. Беше сигурен, че ризата прикриваше и други белези по тялото, оставени от тези зверове. Бари настояваше, че не я бяха изнасилили, но тя най-вероятно се срамуваше от това някой друг да не разбере. Все пак не бе имала никакъв избор. Вероятно желаше да го запази в тайна заради баща си. Зейн не се интересуваеше от причините за нейното мълчание, той просто искаше, тя да получи необходимите медицински грижи.

Безпристрастно преценяваше възможността да се промъкне обратно в сградата и да убие всичките копелета, които бяха все още там. За Бога, те си го заслужаваха и той не би изгубил и една ценна минута в съжаление заради никой от тях. Но мисията му бе да спаси мис Бари Лавджой, а тя не беше все още завършена. Ако се върнеше, имаше опасност да го убият, а това щеше да застраши и нея, и хората

му. Отдавна се бе научил как да разграничава емоциите от действията, така че трябваше да мисли трезво, за да не провали операцията. По дяволите, искаше да ги избие.

Зейн харесваше как изглежда Бари. Не бе зашеметяваща красавица, но имаше правилни черти. В съня си, временно необезпокоявана от проблемите, изглеждаше спокойна и сладка. Беше очарователна и изящна като фигура от скъп порцелан. Е, трябваше да признае, че за жена не бе ниска, а по-скоро средна на ръст, около метър шестдесет и пет. Но в сравнение с неговите метър и деветдесет, и четиридесет и пет килограма повече, тя изглеждаше миниатюрна. Но не бе толкова дребна като майка му и сестра му, които бяха деликатни като феи. Въпреки аристократичния си произход, Бари Лавджой имаше характер на пионер. На нейно място, повечето жени биха се разпаднали.

Зейн беше изненадан от сънливостта си. Въпреки ситуацията, в която се намираха, на него му действаше успокояващо, да лежи до нея и да я наблюдава как спи. Макар по характер да бе вълк единак и предпочитанието му след задоволяване на сексуалния глад да спи сам, сега спонтанно изпита чувство да защити спящата Бари с тялото си. Дали още хората от древността са правили така, да поставят тялото си като преграда между входа на пещерата и спящите жена и деца, наблюдавайки с притворени очи равномерното им дишане, докато огънят догаря и над земята се спуска нощта? Ако това бе толкова древен инстинкт, размишляваше Зейн, защо, по дяволите, не го беше изпитвал до сега?

Искаше да я докосне, да почувства под ръката си мекотата на женската ѝ плът. Искаше да ѝ даде топлината и защитата на собственото си тяло; да се премести по-близо, да обгърне с ръка талията ѝ и да я приласкае в обятията си. Спря го единствено увереността, че последното нещо на света, което Бари би желала сега, са мъжки докосвания.

Толкова му се искаше да я държи в прегръдките си, че чак го болеше.

Бари беше облечена с ризата му, но тя не можеше да прикрие извивките на тялото ѝ. Зейн много добре виждаше в тъмното и бе разгледал високите кръгли гърди — не много големи, но определено съблазнителни — и малките остри зърна. Беше по женски закръглена,

с тънка талия, заоблени бедра и красив триъгълник от косми между краката си. Той бе видял и дупето ѝ. Тези мисли възбудиха желанието му. Тя бе прекрасна и той искаше да се притисне между бедрата ѝ.

Нямаше да може да заспи. Беше напълно възбуден; желанието пулсираше в набъбналата му твърда плът. Потръпна, обърна се и легна по гръб, за да се разположи по-удобно, но удобството му се изплъзваше. Единственият начин да се отпусне, бе да легне между бедрата на Бари и да потъне в нежното топло тяло, нещо, за което не можеше и да мечтае.

В малката стая ставаше все по-светло. Утрото настъпваше. Каменните стени щяха да ги предпазят от дневната горещина, но скоро щяха да имат нужда от вода. Вода, храна и дрехи за Бари. Традиционното мюсюлманско облекло щеше да подхожда повече в случая, отколкото европейското, за да я покрие от горе до долу. В Бенгази имаше достатъчно мюсюлманки и нямаше да се набива на очи.

Улицата се изпълни с шум, на пристанището закипя работа. Зейн разбра, че беше време да потърси храна. Изтри, доколкото бе възможно, камуфлажната боя, а останалата размаза с мръсотията по лицето си. Нямаше да тръгне без оръжие, затова издърпа края на тениската си и пхна пистолета отзад в колана, след което отново го прикри с нея. Всеки, който видеше издатината щеше да се сети какво е, но по дяволите, в тази част на света, не бе нещо необичайно хората да носят оръжие. Благодарение на четвъртинката си индианска кръв, кожата му имаше тъмен и бронзов оттенък, а безкрайните тренировки в морето, под слънцето и вятъра, бяха добавили плътност на тена. Във външния му вид нямаше нищо, което да привлече вниманието на минувачите, дори сините му очи, нямаше да направят впечатление, защото в Либия имаше много хора с европейски родители.

Погледна още един път Бари и се увери, че спи дълбоко. Беше я предупредил, че по някое време ще излезе, така че ако се събуди и него го няма, да не се притеснява. Той напусна временното им прикритие така безшумно, както бе влязъл.

Бяха изминали по-малко от два часа, когато Зейн се върна, точно навреме за поредната връзка с неговите хора. Оказа се, че има талант за набавяне на необходимото, помисли си мъжът, въпреки че думата

кражба би подходдала повече. Сдоби се с черна женска рокля и покривало, в което уви плодовете, хляба и сиренето. Намери и чифт чехли, които се надяваше да станат на Бари. Най-трудното бе да донесе вода, защото нямаше в какво да я налее. Наложил се да открадне бутилка с вино забранено от Корана, но продавано навсякъде. Излял евтиното кисело питие и напълнил бутилката с вода. Тя щеше да има привкус на вино, но по-важното, че беше течност, а това бе всичко, от което се нуждаеха. Докато имаше възможност, замаскира входа на укритието им. Натрупа камъни и нареди прогнили дъски така, че все едно вратата бе блокирана. Тя се виждаше, но вече бе по-недостъпна. Най-накрая, Зейн провери, може ли лесно и бързо да излезе от укритието, промуши се обратно вътре и подпря дървената врата върху висящите ѝ панти.

Едва тогава се обърна и погледна Бари. Тя все още спеше. В стаята беше станало значително по-топло и младата жена бе изритала настрана одеялото. Ризата се бе вдигнала около талията ѝ.

Желанието го удари в гърдите — сърцето му заби като лудо, дъхът му спря в гърлото, пот изби по челото му — и се спусна надолу. Боже!

Той трябваше да се обърне! Трябваше да я завие с одеялото! И най-важното — да изхвърли от главата си мислите за секс! Толкова неща имаше да прави, а вместо това я гледаше с глад, толкова интензивен, че го болеше и го караше да трепери от желание. Погледът му лакомо попиваше всеки сантиметър от женствеността ѝ. Болката в слабините му пулсираше, като зъбобол. Никога през живота си не бе пожелавал така жена. Къде бяха прехваленото му хладнокръвие и самоконтрол? Всяка една част от тялото му беше станала гореща. Дяволското му желание бе толкова неудържимо, че Зейн се тресеше от усилието да се въздържи.

Бавно със сковани движения остави нещата на пода. Въздухът излезе със свистене през стиснатите му зъби. Зейн не предполагаше, че сексуалната неудовлетвореност може да бъде толкова болезнена. Никога не бе имал проблеми да получи жената, която желае. А тази тук бе табу. Дори опитът за съблазняване бе немислим. Беше изтърпяла достатъчно мъжки докосвания, за да се налага сега да се предпазва и от него.

В стаята бе станало още по-топло и ако я покриеше отново, Бари щеше пак да се отвие. Предпазливо се отпусна на едно коляно до нея и с треперещи пръсти издърпа краищата на ризата. С недоверие наблюдаваше ръцете си. Никога не беше треперил — и в най-напрегнатите и опасни ситуации, оставаше непоколебим, като скала, а в бой запазваше ледено спокойствие. Бе скачал с парашут от горящ самолет, бе плувал в море заобиколен от акули, бе зашивал собствените си рани. Бе обяздвал коне, даже няколко пъти разярени бикове. Убивал бе хора. И всичко това, без да му мигне окото! А тази спяща червенокоса девойка го беше накарала да трепери!

Зейн се застави да се отдръпне и постави слушалките на главата си. Подаде еднократен сигнал и получи веднага два в отговор. Всичко бе наред.

Може би малко вода щеше да го успокои. Беше по-добре да мисли за течността в бутилката, отколкото за Бари. Пусна в шишето няколко таблетки за обеззаразяване; виното, което беше останало на дъното, не бе достатъчно да убие всички невидими малки създания. Таблетките нямаше да подобрят вкуса на водата, напротив, щяха да го влошат, но по-добре така, отколкото болки в стомаха.

Зейн отпи, колкото да облекчи жаждата си, след което се облегна с гръб на стената. Нямаше какво да прави, освен да чака и да съзерцава стените. По дяволите, нямаше никакво доверие в себе си, за да наблюдава Бари.

Събудиха я гласове. Чуваха се ясно и съвсем наблизо. Бари се изправи рязко, а очите ѝ станаха огромни от тревога. Изведнъж се оказа в плен на силна, като камък ръка, а друга — още по-твърда — запуши устата ѝ, задушавайки всеки възможен звук, който можеше да издаде. Объркана, дезориентирана и в пълен ужас, тя започна да се бори. *Зъбите!* Трябваше да използва зъбите си! Но пръстите бяха притиснали здраво челюстта ѝ и тя не можеше да отвори устата си, за да го ухапе. Отчаяно въртеше глава, но той я стисна по-силно. Вместо да се изплаши, тя се почувства странно защитена.

— Ш-ш-шт — позна глухия шепот, който разпръсна мъглата на паника и сънливост. *Зейн!*

Незабавно се успокои и се отпусна с облекчение. Напрежението напусна мускулите ѝ. Зейн наведе лице към нея, без да маха ръка от устата ѝ. Очите им се срещнаха в сумрака на стаята, мъжът кимна,

когато видя, че вече е будна и го разпозна. Здравите му пръсти освободиха устата ѝ и нежно се плъзнаха по кожата, извинявайки се за силата на захвата. Откритата милувка я порази като мълния. Тя потръпна от заливащата я топлина, изгаряща нервните окончания по цялото ѝ тяло и инстинктивно скри лице в топлата извивка на рамото му. Ръката около нея се отдръпна незабавно, когато почувства потрепването ѝ. За част от секундата тя усети колебанието му, след което той я придърпа отново.

Гласовете се чуваха все по-близо, сега съпроводени от глухи удари и звуци на падащи камъни. Тя напрегнато се вслуша в бързия говор на арабски, в опит да разпознае гласовете. Не бяха ли същите, които бе принудена да слуша през целия вчерашен кошмарен ден? Беше трудно да се каже.

Бари не знаеше арабски. Бе получила отлично образование, което отговаряше на потребностите на дъщеря на посланик. Свободно говореше френски и италиански, испански — по-малко. Когато баща ѝ получи назначението си в Атина, тя си постави за цел да научи гръцки и го владееше достатъчно, за да може да проведе разговор, но разбираше повече, отколкото говореше.

Сега отчаяно съжаляваше, че не беше настоявала за уроци по арабски. Мразеше всеки миг, който бе прекарала в ръцете на похитителите си, но това, че не разбираше езика им я правеше още по-безпомощна и по-самотна.

По-скоро щеше да умре, отколкото да попадне отново при тях.

Изглежда бе нервна и напрегната, защото Зейн я притисна успокоително. Тя хвърли бегъл поглед към лицето му, но той не гледаше към нея. Очите му бяха приковани в нестабилната полуизгнила врата, която закриваше входа на убежището им. Той слушаше гласовете със спокойно и хладно изражение на лицето. Внезапно тя разбра, че Зейн знае арабски и това, което хората стоящи отвън, наред развалините говореха, не го тревожеше. Той наблюдаваше; всеки момент можеха да открият стаята, но очевидно се чувстваше уверен, че може да се справи с проблема.

И не без причина! От видяното по-рано, бе разбрала, че Зейн е в състояние да се справи с всяка ситуация. Беше готова да му повери живота си! Вече го бе поверила!

Гласовете продължиха да се чуват още дълго време, понякога се приближаваха толкова близо до убежището, че Зейн стискаше в ръка големия си пистолет и държеше уверено вратата на прицел. Бари се загледа в ръката му — толкова красива, силна и умела. Не забеляза никакво колебание, изглеждаше толкова нереална, почти нечовешка. Беше спокоен и съвършено контролираше тялото си.

Те седяха тихо в малката, задушна и полутъмна стая. Дълго време дишането им бе единственото движение.

Бари забеляза, че одеялото вече не покриваше краката ѝ, но ризата, слава Богу, ѝ позволяваше да запази известно приличие. Така или иначе, бе твърде горещо да лежи под завивката.

Времето минаваше изключителни бавно. Топлината и мълчанието ѝ действаха като хипноза, примамвайки я в полусънно състояние. Беше ужасно гладна, но мислеше за това някак отнесено, все едно не касаше нея. От дългото седене на едно място, започнаха да я болят мускулите, но тя пренебрегна болката. Жаждата, обаче, бе друго нещо. В нарастващата топлина, необходимостта от вода, започваше да я измъчва. Похитителите ѝ бяха дали вода на няколко пъти, но не беше пила от много часове, откакто разбра, че те с нетърпение чакаха тя да се облекчи в тяхно присъствие. Бари предпочете да се лиши от водата, отколкото да им предостави това развлечение още веднъж.

От лицето на Зейн се стичаше пот и навлажняваше тениската му. Харесваше ѝ да лежи така сгушена в него. Усещайки мъжката ръка около себе си, тя се чувстваше в по-голяма безопасност, отколкото ако стените на тяхното убежище бяха изградени от стомана, а не от разпадащи се камъни, хоросан и изгнили дъски.

През целия си живот, не се бе държала така свободно с мъж. Единствената ѝ връзка досега с военни се ограничаваше с офицерите, заемащи високи длъжности в посолството, основно полковници, генерали и адмирали, без да се считат морските пехотинци в перфектните им униформи и с безупречните си маниери. Морските пехотинци бяха образцови войници, иначе не биха ги избрали да охраняват посолство, но те нямаха нищо общо с мъжа, в чийто ръце сега се чувстваше толкова защитена. Те бяха войници, а Зейн бе воин. Той се различаваше от тях така, както стоманеният смъртоносен нож, който висеше на бедрото му, от джобното ножче. Мъжът беше фино

усъвършенствано оръжие. Но все пак не беше безсмъртен, а и тук не бе безопасно. Скривалището им можеше да бъде открито. Той можеше да бъде убит, а нея да я хванат отново. Бари не можеше да игнорира трудното положение, в което се намираха с такава лекота, с каквато бе забравила за глада и схванатите си мускули.

Мина много време, преди гласовете да си отидат. Зейн свали ръката си от нея, отиде безшумно до вратата и надникна. Никога не бе виждала някой да се движи с такава тиха грация, като голяма котка в джунглата, все едно краката му обути в ботуши, бяха лапи от кадифе.

Бари не се помръдна, докато Зейн не се обърна с леко отпуснато изражение на лицето, което говореше, че опасността е отминала.

— Какви бяха тези хора? — поинтересува се тя, като се стараеше да говори тихо.

— Търсеха строителен материал, блокове, неизгнили дъски. Ако имаха чук, вероятно щяха да разбият тези стени. Сега закараха с количка малко материал, но ако не им стигне ще се върнат отново.

— Какво ще правим?

— Това, което направихме и преди. Ще залегнем и ще пазим тишина.

— Но, ако те влязат тук...

— Ще се справя — със спокоен и уверен тон Зейн прекъсна безпокойството ѝ. — Донесох малко храна и вода. Искаш ли?

Бари се надигна на колене, всяка част от тялото ѝ изразяваше нетърпение.

— Вода! Толкова съм жадна! — след това си спомни неотдавнашното си мъчение. — Но ако пия, къде ще отида после... Е, знаеш.

В отговор на ироничния му поглед тя леко почервения. Разбира се за него това не беше проблем. Когато той и хората му бяха на мисия, можеха да се облекчат, където и когато пожелаят.

— Ще намерим подходящо място — накрая каза Зейн. — Това не бива да ви спира да пиете вода, колкото е нужно. Намерих ви също и дрехи, но тук ще стане толкова горещо, че е по-добре да почакате до довечера, преди да ги облечете.

Мъжът посочи черния вързоп до неговите принадлежности и Бари разбра, че това са дрехи. Представи си се напълно облечена и едва не заплака от благодарност. Хората на Зейн нямаше да я видят

само по риза. Но той бе прав, в тази горещина, и в това малко помещение, предпочиташе да остане така засега. И двамата знаеха, че отдолу няма нищо. Беше я видял гола и доказа своето благоприличие, като ѝ даде ризата си и игнорира голотата ѝ. Така че сега нямаше смисъл да се крие в дреха дълга до глезените.

Зейн донесе бутилката и я отвори.

— Водата не е добра на вкус — предупреди я, подавайки бутилката. — От таблетките за обеззаразяване е.

Топлата вода наистина миришеше на химикал. Но беше толкова прекрасна! След няколко глътки, стомахът ѝ, в който нямаше капчица течност от много дълго време, се присви в спазми. Докато Бари пиеше, той разопакова донесената храна — твърд хляб, парче сирене, няколко портокала, сливи и фурми. Това бе истинско угощение!

Зейн постла одеялото, за да може тя да седне удобно, извади ножа, отрязва неголямо парче от хляба и от сиренето и ѝ ги подаде. Тя се приготви да протестира, че е много гладна и това няма да може да я нахрани, но разбра, че яденето трябва да им стигне за целия ден, а може би и за повече. Нямаше право да се оплаква за количеството храна, което получи.

Не беше любител на сиренето и подозираше, че ако не бе толкова гладна, нямаше да се докосне до него. Но тук и сега то ѝ се стори много вкусно. Ядеше хляба и сиренето, изпитвайки удоволствие от самия процес на дъвчене. Беше надценила глада си. Малките порции храна ѝ бяха повече от достатъчни.

Зейн дъвчеше своята част с огромно желание, а след това обели един от портокалите. Настоя тя да изяде няколко сочни парчета и да изпие малко повече вода. Чувствайки се преситена, Бари отказа допълнителното парче портокал и се прозя.

— Не благодаря, наядох се.

— Искате ли да се освежите?

Рязкото завъртане на главата ѝ, разпръсна кичури червена коса. В отговор на нетърпеливото, въпросително изражение на лицето ѝ, в светлите очи на Зейн пламнаха игриви искри.

— Има ли достатъчно вода?

— Достатъчно, за да намокрим една кърпа.

Тя не разполагаше с кърпа, но естествено, той имаше. Мъжът внимателно наклони шишето, за да излее толкова вода, колкото бе

необходимо да се намокри малко от плата, после любезно се обърна с гръб и започна да се занимава с оръжието си.

С бавни движения Бари прокара влажната кърпа по лицето си и почувствала свежестта, въздъхна от удоволствие. Не беше разбрала колко е мръсна, докато не бе в състояние да промени положението. На едната си буза откри възпалено място, където я беше ударил един от похитителите. По ръцете си видя синини. Погледна назад към широкия гръб на Зейн, бързо разкопча ризата, достатъчно, за да може да плъзне кърпата и обтри тялото и мишниците си. Оправи дрехата и отдели внимание на мръсните си крака. Влагата се изпаряваше и създаваше приятно охлаждащо, което ѝ достави удоволствие, сравнимо със сладострастие.

— Готова съм — каза Бари и подаде тъмната кърпа на обърнатия се към нея мъж. — Почувствах се чудесно. Благодаря.

Сърцето ѝ подскочи в гърдите. Зейн също бе решил да се разхлади, но за разлика от нея, той не се прикриваше с дрехите. Дръпна тениската си през главата и я захвърли на одеялото, седна на петите си, намокри кърпата и започна да почиства лицето си.

О, *Боже!* Бари се загледа очарована в изпъкналите мускули на гърдите и корема, които се свиваха и отпускаха в зависимост от движението му. Слабата светлина задълбочи цвета на бронзовата му кожа и заблестя върху гладките силни рамене. Очарованият ѝ поглед се местеше по извивката на ключиците и по бляскавите черни косми, които се простираха отпред на гърдите му. Той се обърна, за да вземе нещо и тя видя, че гърбът му е не по-малко впечатляващ с дълбоката вдлъбнатина на гръбначния стълб, от двете страни на който, се открояваха силно развити мускули.

На лявата му скула имаше двусантиметров белег. Заради мръсотията, тя не го бе забелязала, но сега ясно се виждаше сребристата му линия. Той не го обезобразяваше, просто една малка права линия, прецизна като хирургически разрез. Белегът покрай ребрата му, обаче бе различен, дълъг пет-шест сантиметра, груб с дебели и назъбени краища. След което следваха още два, но кръгли — единият малко над кръста, другият — под дясната ключица. Бяха от огнестрелно оръжие. Бари не бе виждала досега рани от куршум, но ги разпозна веднага. Още един белег украсяваше десния му бицепс. Само

Бог знае още колко други белези имаше по цялото си тяло. Воинът не водеше приказен живот; тялото му носеше следите от битките.

Приклекнал и наполовина гол, Зейн спокойно обтри с влажната кърпа потните си гърди и, ръцете, след това ги вдигна и избърса мишниците, показвайки гладката кожа и интригуващо заплетени косъмчета. Той беше толкова мъжествен — истински воин, и само един поглед на Бари, бе достатъчен да спре дъха в гърдите ѝ.

Топлата вълна, разляла се по тялото ѝ, ѝ показва, че е повече жена, отколкото някога бе предполагала.

Малко замаяна, тя се облегна назад и се опря на стената. Разсеяно провери, добре ли я прикрива ризата. Главата ѝ бе пълна с хаотични, но изключително ясни мисли.

Те бяха все още в опасност.

През последните кошмарни двадесет и четири часа не бе отделила време да мисли за мотивите на отвличането си. С прекалено много неща трябваше да се справи изведнъж — ужаса, объркването, болката от ударите, които бе получила.

През по-голяма част от времето беше със завързани очи и дезориентирана. Унижаваха я, съблякоха я гола, опипваха я грубо, плашеха я с изнасилване, но въпреки това бяха спрели на крачка от извършването му поради някаква причина. Очевидно им бе приятно психическото ѝ изтезание, но явно имаха заповед да запазят девствеността ѝ за лидера им, който трябваше да пристигне днес.

Кой беше той? Този ли човек стоеше зад похищението? И защо? Откуп?

Сега, когато можеше да мисли спокойно и ясно, сметна, че не това е причината за отвличането ѝ. Да, баща ѝ бе богат. Повечето дипломати идваха от средите на богатите и в това нямаше нищо необичайно. Ако парите бяха основния мотив, то в посолството имаше много по-състоятелни хора. Или беше избрана неслучайно? Всеизвестно бе, че баща ѝ, ще направи всичко възможно, за да спаси дъщеря си.

Но защо похитителите я бяха извели извън страната? Нима не беше по-разумно да са наблизко, за да получат парите по-бързо? Не — фактът, че я заведоха в друга страна, означаваше, че причината за отвличането бе друга. *Може би в крайна сметка бяха поискали откуп,*

когато бе в ръцете им? Защо не? Но явно парите не бяха главната им цел. Тогава каква беше?

Бари не знаеше и докато не разбереше кой бе техният лидер, нямаше как да узнае, и целта им.

Не им трябваше лично тя. Отхвърли тази възможност, без да се замисля. Не беше обект на влюбен маниак, защото никой, толкова обсебен от една жена, нямаше да позволи да бъде отведена толкова далеч, да я бият и злоупотребяват с нея. Тя не бе от типа жени, които можеха да възпламенят такава страст. Никой от бившите ѝ ухажори не беше проявил признаци на такова обсебващо желание.

Така че имаше и нещо друго; някои части от пъзела липсваха. *Може би тя знаеше нещо важно? Нещо, което бе чела или видяла?*

Нищо не ѝ идваше на ум. Не участваше в тайни дела, макар да знаеше, кои от служителите в посолството работеха за ЦРУ. Но това беше нормално, баща ѝ често беседваше с Арт Сандифър, а напоследък и с Мак Прюет. Бари не знаеше нищо за Мак Прюет. Имаше нещо обезпокояващо в него и това я тревожеше.

Баща ѝ смяташе Мак за добър човек. Тя не бе сигурна в това, но не изглеждаше и като престъпник. Преди няколко седмици, без да знае, че при баща ѝ има посетител, влезе, без да почука. Той предаваше дебел пакет на Мак и двамата я погледнаха стреснато и гузно. Но баща ѝ като дипломат, заглади неудобното положение с разговор, а Мак незабавно излезе с пакета. Бари не зададе никакви въпроси, защото това засягаше работата на ЦРУ, а тя се държеше по-далеч от тези неща.

Сега се чудеше, какво ли е имало в пакета.

Малкият инцидент бе единственият, който успя да си спомни. Веднъж Арт Сандифър бе казал, че в живота няма случайни съвпадения. *Бяха ли свързани този случай и отвлечането? Това ли беше причината? Напълно възможно.*

Тя не знаеше какво има в пакета и не бе проявила интерес към него. Но бе видяла самия акт на предаване. *Това означаваше... Какво означаваше?*

Бари чувстваше как се лута и се объркваше още повече — изваждаше грешни заключения, стигаше до задънена улица и несигурно се връщаше пак назад. Баща ѝ никога не би направил нещо, с което да ѝ навреди. Заради това този пакет нямаше никакво значение, освен ако той не участваше в нещо опасно и се опитваше да го

прекрати. Нейното отвличане имаше смисъл, само ако го принуждаваха да направи нещо, което той не желаше.

Не можеше да възприеме идеята, че би изменил някога на страната си — не и доброволно. Не беше сляпа за слабостите му. Проявяваше се като сноб, изобщо не допускаше идеята, че тя някой ден ще се влюби и ще се омъжи. Неговите грижи я задушаваша, но той бе почтен човек и истински патриот. Може би похитителите се опитваха да го принудят да направи нещо или да им даде някаква информация, а той отказваше. Те, може би, я използваша, за да оказват натиск върху него, за да го принудят да направи това, което искат.

Логично заключение.

А може би пакетът не беше свързан с нейното отвличане и Арт Сандифър не бе прав относно съвпаденията?

Но ако беше?

Ако, въпреки инстинкта за баща си, той бе участвал в нещо непозволено? Тази мисъл предизвика гадене в стомаха ѝ, но Бари трябваше да помисли за всички възможни причини, да ги разгледа от всички страни. Трябваше да се изправи пред тях и за момента да ги сложи настрана, защото сега не бе в състояние да направи нищо.

Ако похитителите се опитваха да я използват като оръжие срещу баща ѝ, то те бяха загубили. Ако работата бе за откуп, то в отговор на освобождаването ѝ, сега им оставаше да размахат ръце и да намерят арабския еквивалент на Ах, *по дяволите, всичко*.

Лидерът им не беше тук. Тя дори не знаеше къде е това *тук*. Прекалено много неща се бяха случили, за да задава въпроси за географското положение.

— Къде се намираме? — измърмори тя, мислейки, че наистина трябва да знае.

Зейн учудено вдигна вежди. Той седеше на пода вдясно от нея, облегал гръб на стената. Беше завършил с почистването и се чудеше колко време щеше да е отнесена в мисли.

— В района на пристанището — отговори мъжът. — В най-опасната част на града.

— Имах предвид в кой град? — поясни Бари.

Разбиране проблесна в светлите му кристалночисти очи.

— Бенгази — тихо отвърна той. — Либия.

Либия?! Заше метена, тя прие новината и се върна към неизказаните разсъждения, които следваше.

Лидерът им пристигаше днес. Откъде? Атина? Ако имаше контакт с хората си, трябваше вече да е разбрал, че тя по някакъв начин е избягала. Но ако имаше достъп до посолството и до баща ѝ, щеше да знае, че не се е върнала още. Ето защо бе логично, да е все още в Либия. От което стигаше до извода, че те ще продължават активно да я търсят.

Погледна отново Зейн. Очите му бяха полузатворени, изглеждаше почти заспал. Заради жегата, не си бе сложил отново тениската. Въпреки сънливостта му, тя усети, че той прекрасно знаеше какво става около тях. Беше дал почивка на тялото си, но съзнанието му оставаше нащрек.

След униженията и болката, изпитани в ръцете на похитителите, грижата и вниманието на Зейн бяха като успокояващ балсам, който ѝ помогна да излекува разбитите си чувства, преди да има време да разбере, колко дълбоки щети са нанесли преживените събития. Преди да осъзнае това, тя бе реагирала на Зейн, както жена реагира на мъж и по някакъв начин това ѝ се стори правилно. Той беше точно обратното на зверовете, които се наслаждаваха на нейното унижение. Може би сега я търсеха из целия град и докато беше в тази страна, съществуваше възможност да я хванат отново. И ако това се случеше, този път нямаше да отлагат заплахите си.

Не, това бе непоносимо! Но, ако се случеше най-лошото, те нямаше да получат очакваното удовлетворение. По дяволите, нямаше да им позволи да отнемат девствеността ѝ!

Бари никога не беше мислила за девствеността си, освен като за липса на опит и желание. В швейцарското училище имаше няколко възможности за срещи с момчета, но не бе заинтересувана. След като напусна училище, прекалената загриженост на баща ѝ и работата в посолството, не ѝ оставяха достатъчно време и бяха ограничили обществения и личния ѝ живот. Мъжете, с които се бе срещала, не бяха по-интересни от момчетата в училище. А и заплахата от СПИН, не си струваше риска да се запознае със секса, единствено, за да натрупа опит.

Но, тя си мечтаеше. Мечтаеше си да срещне мъж, да го обикне, да прави любов с него. Обикновени, нормални мечти за всяка жена.

Похитителите, които я бяха оскърбили до дъното на душата ѝ, почти успяха да унищожат мечтата ѝ за любов към някой мъж. Бари разбираше, че ако бе останала по-дълго в плен, щеше да бъде травмирана и никога нямаше да бъде в състояние да обикне и да понесе мъжко докосване. Ако Зейн не я бе отвел, първият ѝ сексуален опит щеше да бъде изнасилването.

Не! Хиляди пъти, не!

Дори да успееш да я хванат отново, тя нямаше да им позволи да убият мечтата ѝ.

Изправяйки се на крака, тя направи няколко крачки встрани, към почиващия до стената Зейн. В отговор на нейното движение, видя как, мускулестото му тяло се напрегна, но остана неподвижно. Бари стоеше над него и го гледаше със зелените си очи, които блестяха на слабата светлина.

Погледът, който Зейн ѝ отправи, остана безпристрастен.

— Прави любов с мен — помоли тя с дрезгав глас.

ГЛАВА 5

— Бари... — започна той и по тона му младата жена разбра, че ще получи отказ.

— Не! — ожесточено отвърна тя. — Само не ми казвай, че трябва да помисля още или че не искам да го направя наистина. Знам какво преживях с тези копелета. Знам, че не ми вярваш, но те не ме изнасилиха. Да, гледаха ме, докосваха ме, но аз не можех да ги спра — тя млъкна и пое дълбоко дъх, за да се успокои. — Аз не съм глупачка. Знам, че още сме в опасност и, че ти и твоите хора можете да бъдете ранени, дори убити, в опита си да ме спасите. Или, че преди всичко това да свърши, мога да попадна отново в ръцете им. Но аз никога не съм правила любов — с никого. Не желая първият ми път да бъде изнасилване, разбираш ли? Не искам! Няма да им доставя това удоволствие. Настоявам първият ми път да бъде с теб.

Бари разбра, че го изненада, а Зейн Макензи, не бе от хората, по чието изражение човек можеше да разбере за какво си мисли. Той изправи гръб, светлите му очи се присвиха остро в опита си да проучат лицето ѝ.

Все още се готвеше да ѝ откаже, а тя не мислеше, че може да го понесе.

— Заклевам се — отчаяно продължи тя — те не са направили това с мен. И нямам никакви болести, ако това те притеснява.

— Не — каза мъжът, гласът му изведнъж стана напрегнат. — Не се притеснявам от това.

— Не ме карай да те моля — допълни младата жена, кършейки ръце. Съзнаваше, че именно това прави в момента.

Изразът на светлите му очи омекна и се затопли.

— Няма — отвърна тихо той и се изправи на крака с котешка грация.

Зейн се извиси над нея и за миг Бари толкова остро усети разликата в техните размери, че се запита уплашено, какво прави. Той мина покрай нея, отпусна се на колене върху одеялото, след това легна

по гръб и я погледна със знаещ, леко сдържан поглед на много опитен човек.

Той знаеше! До този момент тя не бе усетила от какво има нужда, но когато видя това разбиране в очите му, вече знаеше. Дълбоко в нея нещо се прекърши, когато го видя да лежи така и да предоставя себе си на нейно разположение. *Той знаеше!* Разбираше бушуващите в нея емоции и причините, поради които се бе обърнала към него, с такова странно и отчаяно предложение. Не беше само заради това, че тя искаше по собствена воля да се отдаде за първи път на избория от нея мъж, но и защото похитителите бяха взели нещо от нея, нещо, което сега той щеше да ѝ върне. Вързаха я, съблякоха я гола, унижаваха я, а тя бе безпомощна да ги спре. Но сега Зейн ѝ даваше обратно властта в ръцете, успокояваше я и в същото време ѝ позволяваше да си отмъсти на целия мъжки род.

Тя не искаше да лежи безпомощна под него. Искаше сама да контролира отдаването на тялото си и сама да определи темпото — къде, как и по какъв начин. И той беше готов да направи това. Предоставяше ѝ пълен контрол над своето тяло.

Бари едва дишаше, когато се отпусна на колене до Зейн. Топлата, гола и загоряла плът я примамваше все по-близо и по-близо, докато импулсът ѝ да протегне ръка и да го докосне, не прогони страха ѝ. Пръстите ѝ се плъзгаха леко по гърдите и корема му. Сърцето ѝ заби диво. Все едно галеше тигър, но колкото и опасно да бе това животно, я очароваше сходството му с мъжа до нея. Тя искаше да почувства цялата тази сила под ръцете си. Внимателно придвижи дланите си по ребрата му, усещайки топлата плът под пръстите си, еластичността на кожата под изпъкналите мускули и едрата му костна структура. Чувстваше ритмичните удари на сърцето и бързото повдигане на гърдите му.

Дишането му бе накъсано, а пулсът — учестен. Тя погледна бегло към лицето и се изчерви. Беше забелязала яркия пламък в притворените очи и наситения цвят на устните му. Знаеше, че това са признаците на страстта. Бе видяла жестоката ѝ страна по лицата на похитителите, а сега опознаваше еротичната ѝ страна със Зейн. Тя се стресна и дръпна ръцете си. Когато отправи това предложение, не бе помислила за страстта му.

Устните му се разтвориха в усмивка, разкривайки блясъка на белите зъби. Бари усети, че сърцето ѝ почти спира. Усмивката му имаше много по-силно въздействие, отколкото тя очакваше.

— Да, възбуден съм — меко каза Зейн. — Така и трябва, иначе нищо няма да се получи.

Беше прав, разбира се! Тя се изчерви още повече. Проблемът идваше от липсата ѝ на опит. Въпреки че тя имаше известна представа за физическата близост — един или два пъти, млади мъже, които я придружаваха за вечерта, я бяха целували с неочаквана страст и я бяха прегръщали достатъчно силно, за да почувства възбудата им, но досега не ѝ се бе налагало да се изправя пред толкова очевидна ерекция.

А в този случай удоволствието трябваше да бъде нейно. Погледна го плахо и видя подутината в предната част на панталоните му.

— Не сме длъжни да го правим — предложи той отново, но Бари бе взела вече окончателно решение.

— Не, ще го направя!

Ръцете му се протегнаха към колана.

— Тогава, аз по-добре...

Тя го спря незабавно, като бутна ръцете му нагоре и ги прикова от двете страни на главата му.

— Аз ще го направя — каза по-яростно, отколкото го мислеше.

Това бе нейното шоу.

— Добре — промърмори той и тя усети, че я разбира.

Това бе нейното шоу, нейният контрол над всяка стъпка. Зейн се отпусна върху одеялото и затвори очи, придавайки си спокоен вид. Беше ѝ по-лесно, като не я гледаше. Това, разбира се, бе и целта му. Бари не искаше да се изложи и да прояви по-голяма неопитност, отколкото вече бе показала. Затова, преди да посегне към токата на колана, внимателно я разгледа и се увери, че разбира принципа на действие. Без да си дава време да помисли, протегна ръка, разхлаби токата и дръпна ципа. Под панталоните му имаше черни плувки. Озадачена тя се загледа в тях. *Плувки?*

И тогава се досети. *Морски тюлен!* Те воюваха по море, суша и въздух и навсякъде се чувстваха, като у дома си. Можеха да плуват в продължение на километри. Тъй като Бенгази беше морско пристанище, най-вероятно, той и екипът му са проникнали откъм

морето. Може би са достигнали сушата с лодки, а бе възможно и след като са наближили пристанището, да са ги оставили да доплуват до сушата.

Зейн бе рискувал живота си да я спаси, а сега ѝ предоставяше тялото си. Всичко в нея се стегна и тя потрепера от прилива на емоции.

О, Боже! През последните двадесет и четири часа, беше научила повече за себе си, отколкото през двадесет и петте години от своя живот. Може би опитът я бе променил. Нещо важно беше станало с нея и сега трябваше да се научи как да се справи с него.

Петнадесет години Бари бе живяла под защитата на баща си. Не можеше да го вини за това, защото в началото, тя се нуждаеше от нея. Но това време отмина. Съдбата я беше захвърлила стремително в живота, бе я изтръгнала от защитния ѝ пашкул и точно като пеперудите, тя не можеше отново да увие копринените нишки около себе си. Всичко, което можеше да направи сега, беше да се изправи лице в лице с неизвестното.

Плъзна ръце под ластика на плувките и започна да го освобождава от дрехите му. Зейн се повдигна малко, за да ѝ помогне.

— Не ги сваляй съвсем — проговори той, като продължаваше да лежи със затворени очи и ръце покрай главата си. — Мога да се справя с неприятностите, ако ме хванат със свалени панталони, но без тях, ще се забавя.

Въпреки нервността си, Бари се усмихна на голямото му самочувствие и ироничния хумор. Ако не беше доказал своите способности, тя можеше да го нарече самонадеян. Зейн не се съмняваше в своите способности.

Ръцете ѝ погалиха задните му части и се плъзнаха навътре в дрехите.

Неочаквано по тялото ѝ преминаха вълни на удоволствие, когато усети под дланите си прохладната гладка кожа и стоманените мускули. Всеки ценител на такава груба красота би ѝ завидял в момента. Тя си пожела нервите ѝ да издържат, за да може да оцени по достойнство мъжкото му съвършенство. Вместо това, задърпа дрехите и ги свали до средата на бедрата му. Зейн се отпусна отново надолу и Бари се зае с изучаването на поразителния гол мъж пред себе си. Тя беше чела книги, където се описваше подробно сексуалната възбуда, но да я види непосредствено пред себе си, бе много по-впечатляващо и удивително.

Привлечена като от магнит, тя протегна ръка. Докосна го и прокара пръст по дължината на набъбналата плът, която импулсивно се опъна нагоре, притеглена от ласката. Зейн рязко си пое въздух. Реакцията му я очарова, напрежението в гърдите ѝ и по цялото тяло започна бавно да намалява от обхваналата я топлина. Добила смелост тя сви пръсти и го обгърна. Въздъхна леко от удоволствие, когато почувства горещината дълбоко под прохладата, твърдостта — под коприната и належащата нужда.

Обхвана я желание, което се разливаше, като горещ поток по цялото ѝ тяло и превръщаше непоколебимостта ѝ в страстна нужда. *Това е начинът, по който нещата трябва да протичат*, помисли си тя с облекчение, *този акт трябва да носи удоволствие, а не гняв*. Бари реши да не чака повече и да не си дава време за размисъл, иначе щеше да се изнерви.

Бързо го прекрачи и възседна бедрата му. Не изпитваше вече гняв към другите мъже, нито отчаяние, а само удоволствие — сладко и топло. Стисна с колене бедрата му и по инстинкт насочи твърдата мъжественост към себе си. Бавно се спусна надолу към него, съединявайки двете тела.

Първият допир до мъжкия член бе горещ и твърд и тя инстинктивно се дръпна нагоре, далеч от непознатото докосване. Зейн потрепери, безсилен да сдържи ответната реакция, и отново замря между краката ѝ, без да отваря очи, оставяйки я да определи собствено темпо.

Напрежението в гърдите ѝ нарасна толкова много, че тя едва успяваше да диша. Поемаше въздух на малки и бързи глътки. Докосването, колкото и мимолетно да бе, предизвика настойчиви пулсации между краката ѝ, сякаш тялото ѝ, след първоначалната реакция на изненада, беше разпознало инстинктивно мъжкото докосване. Гърдите ѝ, под черния плат на ризата, бяха напрегнати и горещи. Да, докосването за нея бе непознато, но някак си... безкрайно вълнуващо. Желанието я обхвана напълно. Сама се убеди, че е подготвена за внезапно острото чувство на уязвимост, за паниката на тялото ѝ при самия акт на проникване, още повече, че и желанието я тласкаше да доведе нещата до самия край. Много предпазливо, тя седна отново върху него, обхвана члена му и го насочи към входа на

тялото си, като остави собственото си тегло да я притисне надолу върху пулсиращата плът.

Почувства веднага дискомфорт. Беше по-болезнено, отколкото очакваше. Спря, поемайки дъх на големи глътки и опита да контролира инстинктивното треперене на тялото си причинено от силната болка. Забеляза, че Зейн дишаше тежко, въпреки че не бе направил никакви движения. Натисна по-силно, като стисна зъби от чувството на парене и разтягане. Болката нахлу в нея и тя рязко се дръпна. Този път неприятното усещане между краката ѝ не изчезна, паренето остана.

Изглежда, нямаше да стане по-добре, помисли си Бари. Трябваше да го направи рязко и да се свърши с това. Дишайки тежко, се отпусна отново надолу. В очите ѝ бликнаха сълзи, докато се опитваше да стигне до края. *Защо не искаше да влезе?* Налягането между краката ѝ стана огромно и нетърпимо. С плач се вдигна отново.

— Помогни ми — помоли с почти беззвучен глас.

Много бавно Зейн отвори очи. Тя потрепери от дълбокия син огън, който гореше в тях. Той вдигна дясната си ръка. Внимателно погали бузата ѝ с мазолестите си, но безкрайно нежни пръсти, след това ги спусна надолу по гърлото, достигайки лявата ѝ гърда, задържа ги за един момент върху зърното, и продължи надолу до мястото, където се съединяваха бедрата ѝ.

Ласката му беше нежна и лека, като шепот. Пръстите му се задържаха между краката ѝ — дразнеха я, галеха я, леко я драскаха. Тя остана спокойна, като остави тялото си да почувства новите усещания. Със затворени очи Бари насочи всичките си сетива към ръката му, към това, което правеше и начина, по който я докосваше. Прекрасно, но не... съвсем... достатъчно. Той я дразнеше с обещание за нещо повече, нещо, което бе по-наситено, по-мощно. Леко галещият му пръст, не я докосна там, където тя искаше най-много. Бари въздъхна дълбоко, от ласката зърната ѝ се втвърдиха, тялото ѝ се напрегна в очакване. Тя желаше нежното докосване, което щеше да я доведе до екстаз, толкова много... Бедрата се задвижиха, а тялото ѝ инстинктивно търсеше пръста му.

Ах! Тук! Само за момент. В отговор на избухналото удоволствие, от гърлото ѝ се изтръгна нисък стон. Бари очакваше, че Зейн ще повтори ласката, но вместо това пръстите му, дразнейки и отстъпвайки, се преместиха побъркващо близо до центъра на удоволствието.

Бедрата ѝ отново се притиснаха надолу и за награда получи взрив от чисто удоволствие.

Започнаха фин, чувствен танц. Мъжът водеше, жената го следваше. Докосванията до самия ѝ център зачестиха, удоволствието ставаше по-интензивно с всяко повторение. Членът му, между краката ѝ, продължаваше да навлиза навътре и с всяко движение на бедрата ѝ се доближаваше до целта. Тялото ѝ се извиваше и движеше в древния ритъм на страстта, която настъпваше и отстъпваше, подобно на приливи и отливи. Тя чувстваше, как той я разтяга, как с всяко движение болката нараства... до момента, в който желанието я привлече неудържимо и я насочи отново напред. Сега жадуваше присъствието му вътре в себе си толкова много, че болката вече нямаше значение. Сложи ръце върху гърдите му и това промени посоката на движение. Сега тя се движеше нагоре-надолу, а не наляво-надясно. Неговото докосване също се промени. Внезапно той натисна именно там, където тя най-много желаше.

Бари прехапа устни, за да не заплаче. Палецът му галеше настойчиво, предизвиквайки порой от усещания, които превръщаха топлите вълни в див и неуправляем поток. Тя бе станала толкова гореща, че страстта, която я изгаряше, предизвикваше болезнена празнота вътре в нея. Болката не беше вече от значение, искаше да получи това, което тялото му обещаваеше, това, от което се нуждаеше. С глух стон натисна надолу, принуждавайки нежната плът да се поддаде на нашествието. Последно съпротивление, вътрешно разтягане и изведнъж горещият му пулсиращ член влезе в нея и я изпълни.

Боли! Много боли! Младата жена замря на място с широко отворени от ужас очи. Погледите им се срещнаха, нейният — потъмнял от болка, неговият — парещ от безмилостното сдържане на желанието. Изведнъж Бари осъзна, колко напрегнато бе тялото под нея и колко много усилия му струваше самоконтролът. Зейн беше обещал тя да определя темпото и бе спазил обещанието си, като се раздвижи само, когато тя го помоли за помощ.

Част от нея искаше да спре, но дълбок, много по-мощен инстинкт я задържа върху него. Чувстваше пулсирането му вътре в себе си и ответното стягане на собственото си тяло. Като че ли плътта знаеше по-добре от разума. Зейн стана още по-нервен и напрегнат.

Кожата му блестеше от пот, сърцето му биеше лудо под дланите ѝ. Тя трепна от вълнение при мисълта, че този изключителен мъж, този опасен войник — макар и само за момент — бе под неин контрол. Те се бяха срещнали преди няколко часа и след още толкова щяха да се разделят и вероятно никога повече пътищата има нямаше да се пресекат отново. Но сега той принадлежеше на нея, беше в нея и тя нямаше да се откаже от това преживяване.

— Какво да правя сега? — прошепна.

— Просто продължавай да се движиш — бе отговорът и тя го направи.

Нагоре. Надолу. Почти се отделяше от него и потъваше обратно. Отново и отново, докато не забрави за болката и не се загуби в първично удоволствие. Ръката му остана между краката ѝ, продължавайки интимната ласка, насочвайки я — въпреки че вече не бе необходимо. Тя започна да се движи все по-бързо и по-бързо, като го поемаше все по-дълбоко. Мощното му тяло се огъна, от устата му се чу ръмжение. Незабавно Зейн се застави да лежи неподвижно, окован от обещанието, което ѝ бе дал.

Нагоре. Надолу. И отново дълбоко в нея се зароди трепет, топлината се превърна в непосилна жар, напрежението се засили и нарасна, докато тя не почувства, че със следващото движение, ще се разпръсне на хиляди парчета. Бари застина над него и застана, неспособна да преодолее последната бариера.

В гърлото на Зейн се надигна отново ръмжение. Не, по-дълбоко, бе като рев на вулкан, изригнал от сили, дълго потискани в него. Самоконтролът му се разпадна. Яростно стегна ръцете си на кръста ѝ, натисна я надолу, неистово се изви към нея и влезе докрай. Усещането бе потресаващо. Тя извика приглушено, когато мъжът под нея се разтърси и рязко се вдигна нагоре между бедрата ѝ. Движението понесе и нея, повдигайки я нагоре. Той отметна глава назад, мускулите на шията му се напрегнаха от силата на оргазма, зъбите му се оголиха. Бари почувства топлата струя на неговото освобождаване дълбоко в себе си. Бе достигнал до центъра на нейната същност и това бе достатъчно да я доведе до края.

Мълния прониза тялото ѝ. Тя не успя да съдържа собствения си вик на екстаз. Вътрешните ѝ мускули пулсираха около плътта му,

отново и отново се свиваха и отпускаха, все едно тялото ѝ пиеше мъжките му сокове.

Накрая бурята утихна, като я остави слаба и трепереща. Костите ѝ бяха омекнали и тя се срина безпомощно напред, падайки върху широките му гърди. Зейн я хвана и я разположи по-удобно. Прегърна я и я задържа, докато не спря да хлипа. Тя не искаше да плаче и не разбираше, защо сълзите ѝ се лееха като река.

— Зейн... — прошепна неспособна да каже нищо повече.

Големите му мазолести ръце галеха успокоително гърба ѝ.

— Добре ли си? — тихо попита той. Имаше нещо безкрайно мъжко и интимно в дълбокия му глас, който звучеше удовлетворено и с нотка на притежание.

Бари преглътна сълзите и се опита да обясни.

— Да — отговори с висок, треперещ от сълзите глас. — Не знаех, че ще боли толкова много... нито че ще бъде така хубаво.

Странно, но не беше подготвена за удоволствието, колкото за болката. Чувстваше се изумена и объркана. Глупаво бе да мисли, че след такъв интимен акт ще остане емоционално недокосната. Ако беше възможно, нямаше да е девствена досега. Разбира се, в случай че бе намерила мъж, който да събуди дори и една десета подобен отклик в нея, какъвто почувства към този войник само две минути след срещата им. Тогава тя щеше да намери начин да се изплъзне от задушавачата опека на баща си. Ако спасителят ѝ беше друг мъж, никога не би ѝ хрумнало да иска такава лична услуга от него.

Интимните им отношения изградиха особена връзка между тях — връзка на телата, която беше много по-силна и много по-дълбока, отколкото си бе представляла. Въпреки целомъдрието си, Бари не смяташе, че модерната, свободна идея за правенето на любов, може да се сравнява с удоволствието на едно просто забавление, като да караш влачке в увеселителен парк, например. Може би за някои хора, секса щеше да си остане приятно развлечение, но за нея — от днес нататък — нямаше да е така. Правенето на любов бе толкова дълбоко и първично действие, че тя нямаше да бъде вече същата. Бари се влюби в Зейн в секундата, в която той ѝ предложи ризата си. Без да вижда лицето му, обикна мъжа, заради неговата сила и нежност. Не би имало значение, дори и лицето му да бе цялото в белези и обезобразено. В полумрака на празната стая и със свито от страх сърце, тя видя това,

което бе скрито под повърхността и го обикна. Това бе толкова лесно, но и в същото време изключително трудно.

Но само защото се чувстваше по този начин, не означаваше, че той ще ѝ отвърне с взаимност. Нейният психотерапевт би ѝ казал, че страда от синдрома *Рицаря в блестящи доспехи* — несъзнателно насочване на чувства към спасителя си, под влияние на определени обстоятелства. Пациенти непрекъснато се влюбваха в своите лекари и медицински сестри. Зейн просто си вършеше работата — спасяваше живота ѝ. Бари нито за минута не се съмняваше, че похитителите щяха да я убият. Бе задължена на морския тюлен и щеше да му бъде благодарна до края на живота си. Но, ако се беше промъкнал друг мъж през прозореца на стаята, където я държаха, тя едва ли щеше да се влюби в него.

Тя обичаше Зейн.

Телата им бяха все още съединени. Бари лежеше безмълвно върху него, сгушила глава до врата му. Усещаше силния ритъм на сърцето му срещу гърдите си и повдигането на гръдния му кош при всяко поемане на дъх. Горещият му мускусен аромат я възбуждаше повече от най-скъпите парфюми. Чувстваше се повече като у дома си тук, лежейки с него на одеялото в полуразрушената стая, отколкото ако бе в най-люксоznата и добре охранявана сграда.

Но въпреки това тя не знаеше никакви подробности от живота му. Нито на колко години е, нито къде е роден, какво обича да яде или да чете, какви програми гледа по телевизията, нито дали е женен.

Женен! О, Боже мой, тя дори не го бе попитала. Изведнъж ѝ се догади. Ако беше женен, той не бе мъжът, за когото го мислеше и тя току-що направи най-голямата грешка в живота си.

Вината не беше изцяло негова. Той ѝ бе дал няколко възможности да промени мнението си. Беше непоносимо да мисли, че бе правил любов с нея само от съжаление.

Бари въздъхна дълбоко. Трябваше да го попита. Незнанието може и да носеше блаженство, но тя не можеше да си го позволи в този случай. Ако бе направила такава огромна грешка, трябваше да знае.

— Женен ли си? — попита тя.

Той дори не се напрегна, а продължи спокойно да лежи под нея. Голямата му топла ръка се плъзна по гърба ѝ и се спря на врата ѝ.

— Не — отговори Зейн с нисък глас. — Сега можеш да си махнеш ноктите от мен — думите му прозвучаха леко насмешливо.

Едва сега тя осъзна, че бе впила нокти в гърдите му и бързо отпусна пръсти. В думите ѝ се прокрадна безпокойство.

— Съжалявам, не исках да те нараня.

— Има болка и болка — спокойно отговори мъжът. — Раните от куршуми и ножове са дяволски болезнени. В сравнение с тях, драскането на една малка котка, не носи много щети.

Тя — котка?

Бари не знаеше, да се обиди или да се засмее. След кратка борба, смехът спечели. Нито един от нейните приятели или познати не би я нарекъл по подобен начин. Описваха я като дама, спокойна, благоразумна, съзнателна, но никога досега като котка.

— Мммм — звукът беше почти като мъркане в гърлото му. Твърдите пръсти на едната му ръка лениво масажираха врата ѝ, докато другата се придвижи нежно по гърба ѝ. Мушна се под ризата и със собственически жест хвана дупето ѝ. Дланта му изгори кожата ѝ като нажежено желязо. — Изящна си. И обичаш да те галят.

Бари не можеше да отрече, още повече, че той беше този, който я галеше. Усещането на ръката му по голото ѝ дупе беше удивително еротично. Тя не можа да се сдържи, раздвижи се и ахна, когато почувства увеличаването на плътта му в себе си. Зейн също задържа дъха си, след това мушна пръсти в цепката на дупето ѝ.

— Трябва да ти задам няколко въпроса — гласът му звучеше напрегнато.

Бари затвори очи, чувствайки растящата дълбоко в нея горещина, желанието я завладя отново. Уголемяващият се в дълбините на тялото ѝ член, предизвикваше невероятни усещания. О, *Боже!* Тя искаше да го направят отново, но едва ли щеше да има сили за това?

— Какви? — промърмори, разсеяна от това, което ставаше между краката ѝ.

— Успя ли да се отървеш от призраците?

Призраци? Сигурно имаше предвид ужаса, който бе изпитала от докосването на похитителите? Тя се замисли и с удивление разбра, че всичко беше изчезнало. Естествено, бе ядосана за начина, по който се отнесоха с нея и с голямо удоволствие би застанала пред тези мъже с пистолета на Зейн, въпреки че никога в живота си не беше държала

оръжие. Но тялото ѝ бе открило удоволствието от любовта... дори нещо повече — напрежението, усещането за експлозия, разтапянето, загубата на връзка с реалността и чистата физическа наслада.

— Да — прошепна тя. — Призраците си отидоха.

— Добре — гласът му все още бе напрегнат. — По втория въпрос. Трябва ли тази проклета риза да бъде отстранена хирургически?

Бари се стресна и седна рязко. Движението предизвика още по-дълбокото му проникване, което изтръгна рязко вдишване от нея и дълбок стон от него. Задъхана, тя се загледа в него. Току-що бяха правили любов, всъщност, още правеха любов, а ризата му беше опората, която я държеше да не се разпадне на парчета. Тя ѝ беше дала сили да тича боса по тъмните алеи, бе станала символ на нещо повече от благоприличие. Изглежда раните ѝ не бяха зараснали напълно, както си мислеше. Похитителите я бяха съблекли и я бяха принудили да стои гола пред тях. И когато Зейн за първи път влезе в стаята и я видя в този вид, това я бе измъчило още повече. Щеше ли да може сега да се съблече пред него, да му покаже тялото си, покрито със синини оставени от други мъже?

Погледът му бе спокоен и търпелив. Той разбираше. Отново. Знаеше какво иска от нея. Можеше да остави нещата такива, каквито са, но искаше нещо повече... доверие, честност, без тъмни тайни помежду им.

Искаше да станат любовници.

Осъзнаването беше остро, почти болезнено. Те си принадлежаха един на друг физически, но нейната предпазливост, бе издигнала стена между тях. Зейн беше направил всичко, което поиска от него, държа се до последния момент, докато кулминацията на страстта не разби напълно самоконтрола му. Сега я молеше да му върне това, което ѝ бе дал.

Почти отчаяно, Бари се хвана за предната част на ризата.

— Аз... Те оставиха следи по мен.

— И преди съм виждал синини. — Той се протегна и леко докосна бузата ѝ. — Имаш една точно тук.

Бари инстинктивно повдигна ръка и докосна мястото, което бе погалил с толкова нежност. Веднага, щом тя пусна ризата, Зейн протегна ръка и започна бавно да я разкопчава, като ѝ даваше време да

се откаже. Тя прехапа устни, водеше борба с желанието си да хване краищата на плата и да ги закопчее обратно.

Когато дрехата напълно се разтвори, Зейн плъзна ръцете си нагоре и покри гърдите ѝ. Горещите му длани обхванаха хладните възвишения. Под ласката му зърната ѝ пламнаха и се втвърдиха.

— Те трябва да се срамуват от тези синините — тихо проговори той. — Не ти.

Бари затвори очи. Чувстваше твърдостта и жарта на плътта му вътре в себе си, силата и горещината на ръцете му върху гърдите си. Тя не протестира, когато топлите му ръцете оставиха гърдите ѝ странно напрегнати и болезнени, и започнаха да свалят ризата от раменете ѝ.

Тя беше гола. Топлият въздух погали леко кожата ѝ, след което с леки, едва забележими движения, пръстите му докоснаха всяко тъмно петно по раменете, ръцете, гърдите и корема.

— Наведи се надолу — каза Зейн.

Бари се подчини и бавно ръководена от ръцете му, се спусна надолу. Той повдигна глава и устните им се срещнаха.

Първата им целувка... а те вече бяха правили любов! Колко глупаво от нейна страна да не се наслади на целувките му. Устните му бяха непоколебими, топли, гладни. Бари се отпусна върху него с тихи звуци на изненада и възторг. Гърдите ѝ се притиснаха към неговите, твърдите косъмчета одраскаха свръхчувствителните ѝ зърна. Още едно удоволствие, което несъзнателно бе пропуснала.

Това бе прекрасно! Езикът му погали леко устните ѝ и тя незабавно отвори уста. Няколко минути по-късно главата му се отпусна обратно на одеялото. Той беше леко задъхан, а очите му наполовина прикрити от тежките ресници.

— Имам още един въпрос.

— Какъв?

Бари не искаше да се откаже от удоволствието на устните му. Никога не бе получавала толкова наслада от една целувка. Беше дяволски добър в това. Тя наведе глава и го докосна, захапа долната му устна, след това я покри с бързи и горещи целувки.

Зейн се засмя под устните ѝ. Дълбокият дрезгав звук я очарова. Усети, че той се смее много по-рядко, отколкото се усмихва, затова се наслади на ценния момент.

— Ще ми позволиш ли този път да бъда отгоре?

Въпросът я накара да се засмее. Опитва се с всички сили да потуши звука, като зарови глава във врата му, но тялото ѝ се тресеше от пристъпа на смях. Зейн излезе от нея, което я накара да избухне в по-силен смях. Той я хвана с една ръка и я преобърна, така че тя се озова отдолу, върху одеялото. Настани се между разтворените ѝ бедра. Смяхът ѝ се превърна в задъхано дишане, когато той навлезе рязко в нея.

Бари бе обгърната от нови усещания, различни от тези, които беше изпитала преди това. Знаеше, че Зейн е едър мъж, но в това положение, разликата в размерите им бе значително по-осезаема. Въпреки че той се подпираше на лактите си, за да не ѝ тежи, можеше да почувства силата на тялото му. Раменете му бяха толкова широки, че се изгуби в неговата прегръдка. Когато беше отгоре, тя контролираше дълбочината на проникването му. Сега контролът бе у него и краката ѝ бяха широко разтворени от бедрата му. Зейн се оказа по-голям и по-тежък, отколкото бе предполагала.

Той изчака момента, в който тя щеше да усети уязвимостта си в това положение. Но Бари се чувстваше напълно сигурна и защитена от силата му. Усмивайки се срамежливо, тя вдигна ръце и обхвана врата му. Той се усмихна в отговор.

И тогава Зейн Макензи започна да прави любов с нея.

ГЛАВА 6

Всяка секунда до края на деня бе изпълнена със страст. Те правеха любов, почиваха и пак започваха от начало, заобиколени от крайбрежните звуци — корабните сирени, автомобилни клаксони, дрънченето на кранове и вериги. Но вътре, в малката слабо осветена стая, не съществуваше нищо друго на света, освен тях двамата. Бари се загуби в силата на неговата необузdana сексуалност и откри в себе си страст, която съответстваше на неговата. Необходимостта да пазят тишина, само засилваше дълбочината на чувствата им.

Зейн целуваше синините по гърдите и смучеше зърната ѝ, докато те не запулсираха от удоволствие. Наболатата му брада драскаше гърдите и корема, въпреки че той внимаваше да не ѝ причини болка. Всяка синина по тялото на Бари, бе удостоена с неговото внимание.

— Кажи ми как те нараниха — промърмори той, — и аз ще заменя мъчителните спомени с по-приятни.

Отначало Бари отказа да сподели подробности с него. Но към края на горещия следобед, тя се почувства толкова опиянена от ласките му, че изглеждаше безсмислено да продължава да крие истината от него. Започна да му разказва с колеблив шепот.

— Така ли? — питаше той, повтаряйки действията, които дълбоко я бяха наранили. Но сега ефектът беше различен. Болката от ръцете на похитителите се превърна в чисто удоволствие от нежността на Зейн. Той я гали дотогава, докато тялото ѝ забрави неприятните спомени от другите докосвания и останаха само неговите.

Бари му прошепна за друго унижение и той го замени с гореща нежност, която я доведе до върха на освобождаването ѝ. Не можеше да си представи по-голяма наслада и удоволствие от тези, с които я даряваше. Той не се опитваше да скрие колко много му е приятно да я гледа, да я докосва, да прави любов с нея. Разкри ѝ разликите между телата им — контраста между нейната мека женственост и неговата твърда мъжка плът. Постави я в центъра на страстта си и тя се почувства невероятно опиянена. Изпитваше удоволствие от грижите и

ласките му. Възбуждаше се само от мисълта, че той се наслаждава на гладкостта на кожата ѝ, на закръглеността на гърдите ѝ, на това как нежно прониква в тялото ѝ. Изследваше я, галеше я, обвиваше я със своята сексуалност. В района около тях кипеше живот, затова почти не разговаряха. Връзката между тях се осъществяваше чрез телата им.

Докато лежаха сънливо, след като се бяха любили, той на три пъти проверява часовника си и посягаше към слушалките. Подаваше сигнал, чакаше отговор и ги оставяше настрана.

— Това твоите хора ли са? — попита Бари след първата връзка.

Зейн кимна.

— Те се крият и чакат, докато стане безопасно, за да се срещнем.

Внезапно гласовете отвън станаха по-силни, някой приближаваше. И те млъкнаха.

С настъпването на вечерта светлината започна да намалява. Бари не бе гладна, но Зейн настоя да хапне. Той obu панталоните, а тя облече отново ризата. Полуоблечени, те седнаха близо един до друг върху одеялото и доядоха останалия хляб и плодовете. Никой не се докосна до сиренето. Водата, както и преди беше топла и миришеше на химикали.

Бари бе замряла в обятията му, страхувайки се от това, което предстоеше да се случи.

Копнееше да си върне безопасния и удобен живот, но в същото време не искаше да изгуби отношенията, които бяха изградили със Зейн, нито чувството на пълно доверие, приятелството или интимността им. Тя нямаше да настоява, да продължат връзката им. При дадените обстоятелства, той може би се чувстваше отговорен за нея и поради тази причина би прекратил отношенията им постепенно. Бари не искаше да го поставя в такова неудобно положение. Ако той само намекнеше, че иска да я види и след това... тогава сърцето ѝ щеше да литне.

Но дори и Зейн да пожелаеше да се срещат редовно, щеше да им бъде трудно. Той не беше обикновен военен, а морски тюлен. Голяма част от работата му не подлежеше на обсъждане — базите, задълженията, мисиите. След успешното завършване на тази операция, за него опасността нямаше да е приключила. Хлад обхвана сърцето ѝ,

когато си помисли за времето, в което той преднамерено и спокойно щеше да вземе участие в поредната смъртоносна мисия. Часовете, прекарани в тази малка стая, можеха да се окажат единствените, в които да е сигурна, че е невредим и в безопасност.

Страхът и несигурността щяха да я докарат до лудост, но тя щеше да ги преодолее, заради възможността да го вижда и да бъде близо до него. Връзката им бе започнала в обратна посока. Обикновено хората се запознаваха, доверяваха се и се грижеха един за друг, и след това ставаха любовници. А те станаха любовници почти веднага и тепърва им предстоеше да се опознават, да научават навиците си, какви вкусове имат и всякакви други подробности от живота — всичко онова, което ги правеше личности.

Когато се прибереше у дома, щеше да се разбере с баща си. Той сигурно бе обезумял от тревога и когато най-накрая се озовеше в безопасност, щеше да стане още по-параноичен и вманиачен. И ако Зейн поискаше да се срещат, тя за първи път щеше преднамерено да нарани чувствата на баща си и да му покаже, че вече не е номер едно в живота на дъщеря си. Повечето родители приемаха с радост измененията в живота на децата си, ако им допаднеше избраница на сина или дъщеря им. Бари знаеше, че независимо в кого ще се влюби, баща ѝ щеше да бъде категорично против. Според него, нито един мъж не бе достоен за дъщеря му. Нещо повече, щеше горчиво да отхвърли всеки, който се осмелеше да я изтръгне от неговата защита. Тя бе цялото му семейство. Нещата се усложняваха допълнително и от това, че Бари много приличаше на майка си. Като посланик, баща ѝ водеше активен социален живот, но обичаше само една жена — майка ѝ.

Тя никога нямаше да му обърне гръб, защото го обичаше предано и нежно. Но ако съществуваше дори и най-малката възможност за връзка със Зейн, щеше да държи баща си на разстояние, колкото бе необходимо, докато той приемеше тази ситуация.

Планирам живота си около мечти, помисли си Бари огорчено, докато почистваше одеялото. Щеше да е по-добре да остави нещата да се развият от само себе си и да не се притеснява за това сега. Сега най-важното бе, как щяха да се измъкнат от Бенгази.

— В колко часа ще тръгнем?

— След полунощ. Ще дадем на местните достатъчно време да заспят. — Зейн се обърна към нея с познат поглед. Наполовина

спуснатите му клепачи я предупредиха за пробуденото му желание. Той протегна ръце и разтвори ризата й. — След няколко часа — прошепна мъжът.

По-късно, без да обръщат внимание на задуха, те лежаха плътно един до друг и дремеха. Бари не знаеше, колко време бе спала, но щом отвори очи видя непрогледна тъмнина. За разлика от предишната нощ, когато лежеше самотна в студа и в смъртен страх, сега се притискаше към Зейн под защитата на топлите му ръце, които здраво я прегръщаха. Удобно бе разположила глава на рамото му, прекрачила с крак бедрото му. Тя се протегна и прозя, а лекият натиск на ръцете му я предупреди, че е буден. Интересно, беше ли спал изобщо или я бе държал и пазил през цялото време? Шумовете зад стените на разрушената сграда бяха стихнали, даже звуците от пристанището не се чуваха, все едно тъмнината бе обгърнала и тях.

— Колко остава още? — попита Бари, докато търсеше шишето с вода. Намери го и отпи няколко глътки. Вкусът не беше твърде лош, реши тя, или може би бе свикнала вече.

Зейн повдигна капачето на часовника си и погледна светещия циферблат.

— Още няколко часа. Трябва да се свържа с момчетата след няколко минути.

Бари му подаде шишето и той отпи няколко глътки. Легнаха отново и тя се сгуши в прегръдките му. Под дясната си ръка чувстваше силното и ритмично биене на сърцето му. Лениво въртеше в пръстите си твърдите косъмчета на гърдите му и се наслаждаваше от допира до тялото му.

— Какво ще стане след това? Когато излезем от тук, искам да кажа.

— Ще напуснем града и ще се срещнем преди разсъмване с тези, които трябва да ни приберат.

Казаното от него бе толкова просто и лесно. Тя си спомни за плувките, които носеше и вдигна глава, като се намръщи, макар да знаеше, че Зейн не може да я види.

— Мястото на срещата на сушата ли е?

— Не съвсем.

— Ясно. Надявам се, че имаме лодка? — това беше въпрос, а не констатация.

— Не съвсем.

Бари хвана космите на гърдите му и ги дръпна.

— Тогава, какво точно имаме?

— Ох! — Зейн улови ръката ѝ, разтвори пръстите ѝ, вдигна ги към устните си и леко зацелува кокалчетата. — Имам си *Зодиак* — моторна надуваема лодка, за седем човека. От екипа ми липсват две момчета, така че сме шестима. Ще можем да те вземем на борда.

— Толкова се радвам. — Бари се прозя и сгуши по-удобно глава на рамото му. — Да не би да сте оставили някой, за да има място за мен?

— Не — отговори той след малко. — Не сме целият екип, заради проблем, за който ще трябва да се погрижа, когато се върнем обратно. Ако имаше друг екип на разположение, нямаше да сме тук. Ние бяхме най-близо и трябваше да те измъкнем по възможно най-бързия начин, докато не те бяха преместили.

Тонът му я възпря да попита за проблема, който бе предизвикал мрачното му настроение. Бари бе видяла морския тюлен в действие и знаеше, че не иска да бъде на мястото на този, който би се изправил срещу гнева на завърналия се от мисия Зейн. Младата жена изчака, докато той се свърза за проверка с хората си и продължи с въпросите.

— Къде ще отидем със *Зодиак*?

— В морето — отвърна просто Зейн. — Ще се свържем по радиото и ще дойдат да ни вземат с хеликоптер от самолетоносача *Монтгомъри*. От кораба ще те заведат у дома.

— Ами ти? — прошепна тя. — Къде ще отидеш? — Бари не посмя да го пита за бъдещите му планове.

— Не знам. Моят екип провеждаше учение на *Монтгомъри*, но всичко отиде по дяволите, раниха и двама от екипажа на кораба. Трябва да се справя с тази бъркотия и не знам колко време ще ми отнеме това.

Зейн не знаеше къде ще го пратят или ако знаеше, не ѝ казваше. Не спомена нищо и за бъдеща среща, въпреки че му бе известно къде ще се намира тя. Бари затвори очи, като размишляваше мъчително върху положението. Болката се оказа по-силна отколкото очакваше, но тя я скри дълбоко в себе си. Скоро раната щеше да се отвори, но сега

им оставаха само няколко часа заедно и Бари не искаше да губи нито секунда в самосъжаления от типа на това, *какво може да бъде*. Малко жени имаха възможност да познават такъв мъж, като Зейн Макензи, а още по-малко, да го обичат. Тя бе алчна, искаше всичко наведнъж и този миг на щастие, бе малко повече от онова, което имаха дори жени с опит. Тя трябваше да бъде благодарна за това.

Каквото и да се случеше в бъдеще, тя никога повече нямаше да се върне в малкия безопасен пашкул, който баща ѝ бе увил около нея. Нямаше да може да забрави отвлечането и причината, поради която бе извършено. Баща ѝ със сигурност вече я бе узнал — похитителите ѝ би трябвало вече да са предявили изискванията си. Но Бари най-много искаше да узнае защо. В края на краищата, тя бе най-пряко засегната.

Зейн леко докосна гърдите ѝ. С върха на пръста си започна да обикаля около зърното, докато то не щръкна.

— Знам, че може би те боли — предположи той, преминавайки с пръсти, от гърдите през корема, до уютното топло място между бедрата ѝ. — Но можем ли да го направим отново? — Много нежно, той вкара дългия си пръст в нея. Бари трепна, но не се отдръпна от него. Да, болеше я, тъй като ѝ бе за първи път. Но какво значение имаше неприятното усещане, когато наградата бе толкова голяма.

— Бих могла да бъда убедена — прошепна тя, плъзна ръка надолу по плоския корем и измери сериозността на неговото намерение.

Намеренията му бяха напълно сериозни. Разбира се, тя нямаше опит, за да прави сравнение, но беше чела списания и знаеше, че само младите момчета и много малко от младите мъже могат да са толкова издръжливи. Може би това се дължеше на превъзходното му физическо състояние. Или чисто и просто имаше късмет, въпреки че преди двадесет и четири часа не мислеше така. Обстоятелствата се бяха променили, тя — също. Съдбата ѝ бе дала този мъж сега и за още няколко часа, затова Бари реши да се възползва максимално. Зейн легна върху нея и плени устните ѝ.

Още веднъж Зейн поведе Бари през лабиринта от улици, този път облечена в черна дълга роба и *чадор* на главата. Нейните крака бяха обути в чехли, които се оказаха малко големи и краката ѝ се плъзгаха

напред-назад, но поне ѝ осигуряваха някаква защита. Чувстваше се странно с толкова много дрехи, въпреки че под роклята нямаше нищо.

Зейн отново беше сложил своята екипировка и оръжия. Изглеждаше далечен и студен, както през нощта, в която я намери. Бари усети острата му бдителност и пълната концентрация върху предстоящата операция. Мълчаливо го следваше навела глава, както се полагаше на мюсюлманските жени.

Той спря до ъгъла на една сграда, приклепна и със знак ѝ показва да направи същото. Тя го последва и за по-голямо прикритие спусна чадора пред лицето си.

— Втори. Тук първи. Докладвай положението. — Зейн отново говореше с глух шепот, който Бари едва разбираше, въпреки че беше точно до него. След малко каза:

— Ще се видим след десет. — Обърна се към Бари. — Тръгваме. Преминуваме към план С.

— Какво е план С? — прошепна тя.

— Да тръгнем по най-бързия начин за Египет — отвърна спокойно той. — Това е двеста мили на изток.

Той щеше да го направи, разбра тя. Щеше да открадне някакво превозно средство и да го направи. Нервите му бяха здрави, като от желязо. Не бе като нея, тя се тресеше вътрешно, но не го показваше. А, може би, това не бяха нерви, а вълнение от предстоящата опасност и бягството. Докато бяха все още в Бенгази, Либия — не бяха в безопасност.

След десет минути Зейн се спря в сянката на полуразрушен склад. Вероятно бе сигнализирал по радиостанцията, тя не видя добре, но изведнъж от тъмнината се материализираха пет черни фигури и за секунда ги заобиколиха.

— Господа, това е мис Лавджой — представи я Зейн. — А сега да се махаме от този ад.

— С удоволствие, шефе — един от мъжете се поклони на Бари и протегна ръка към нея. — Насам, мис Лавджой.

В тези мъже определено се чувстваше груба сила, която изобщо не пречеше при изпълнение на задачите им. Бари беше очарована. Шестимата мъже незабавно тръгнаха напред, подредени по определен ред. Тя се усмихна на тюлена, който пръв я заговори и показва мястото ѝ в редицата. Бе зад Зейн, който се оказа втори поред, след мъж, който

се движеше толкова тихо и така успешно се прикриваше в сенките, че Бари на моменти не го виждаше, но знаеше, че е там. Останалите четирима също толкова безшумно се придвижваха след нея на различна дистанция. В действителност тя бе единствената, чиито стъпки се чуваха и затова се постара да стъпва по-внимателно.

Дълго си проправяха път през улиците, докато накрая се спряха пред един стар микробус.

Дори и в тъмнината, Бари можеше да види големите вдлъбнатини и тъмните петна от ръжда, които покриваха почти цялото превозно средство. Зейн застана пред плъзгащата се странична врата, отвори я и прошепна:

— Вашата карета.

Тя се усмихна, когато я повдигна, за да ѝ помогне да се качи в микробуса. Ако нямаше опит с дългите вечерни рокли, щеше трудно да се справи с мюсюлманската роба, но сега се чувстваше, като дама от деветнадесети век, на която помагаша да се качи в каретата. Мъжете също влязоха и седнаха около нея. Вътре имаше две седалки — тип пейка, с по няколко места; ако е имало трета, то сигурно е била извадена, за да се направи място за товара. Жилав чернокож младеж се вмъкна зад волана, а Зейн седна до него. От лявата ѝ страна се разположи *невидимият* тюлен, от дясната — още един. Бяха я поставили в *полето на сигурността*. Другите двама от екипа, седнаха на седалката зад нея. Техните мускулести тела и снаряжението им заеха цялото свободно място.

— Хайде, *Бъни* — каза Зейн и чернокожият младеж се усмихна, след което запали двигателя. Микробусът изглеждаше така, сякаш ще се разпадне на части, но поне моторът му работеше.

— Трябваше да бъдеш тук миналата вечер — заразказва *Бъни*. — За известно време стана горещо. Ама наистина горещо — звучеше толкова ентузиазирано, все едно описваше най-забавната си вечер.

— Какво се случи? — попита Зейн.

— Нещастно стечение на обстоятелствата, шефе — отговори съседа на Бари отдясно, чийто глас звучеше доста убедително. — Един от тях налетя направо на *Призрака* и ситуацията стана напечена.

Бари се бе движела достатъчно в средите на военни и предполагаше какво означава *напечена*. Тя седеше тихо и мълчеше.

— Направо се вряза в мен — чу се оправдаващият се глас на тюлена отляво, — и започна да крещи като попарена котка и да стреля по всичко, което мърда и не мърда. Толкова се вбесих! — направи кратка пауза и продължи: — Така и не останах за погребението му.

— По твой сигнал ние се изтеглихме — продължаваше този отдясно. — Ти вероятно вече я беше извел, защото ни подгониха, като ловджийски кучета. Ние се покрихме, но на няколко пъти си помислих, че ще ни се наложи да се бием, за да се измъкнем. Човече, представяш ли си, цяла нощ обикаляха около нас!

— Не, ние бяхме все още вътре — отговори Зейн спокойно. — Просто влязохме в съседната стая. На тях дори не им хрумна да претърсят сградата.

Мъжете весело изсумтяха, дори съседът ѝ отляво се засмя леко, макар да му личеше, че го прави доста рядко и твърде неумело.

Зейн се обърна към Бари и леко ѝ се усмихна.

— Искаш ли да те запозная или предпочиташ, нищо да не знаеш за тези похотливи негодници?

Атмосферата в микробуса действително ѝ изглеждаше като среща на съотборници в мъжка съблекалня, че дори и по-лошо.

— Представи ми ги, моля те — каза с усмивка в гласа.

— Антонио Видрок, моряк втора степен. Той е на волана, тъй като е израсъл, разбивайки коли по черните пътища на южните щати. Може да се справи във всяка ситуация.

— Мадам — вежливо кимна Видрок.

— Отдясно до теб е мичман *Роки* Грийнбърг, втори по ранг в екипа.

— Мадам — каза той.

— Вляво от теб, моряк втора степен Уинстед Джоунс — който измърмори нещо неразбираемо. — Наричай го *Призрака*, а не Уинстед — добави Зейн.

— Мадам — каза Джоунс.

— Зад теб са моряк първа степен Еди Сантос, нашият лекар, и Пол Дрекслер, снайперистът в екипа.

— Мадам — чуха се отзад два гласа.

— Радвам се да се запозная с всички вас — искрено заяви Бари.

Паметта ѝ беше тренирана при изпълнението на многобройните официални задължения и запомнянето на пет имена бе проста работа.

Не видя лицата на Сантос и Дрекслер, но щеше да ги различи, защото Сантос ѝ приличаше на испанско име.

Грийнбърг започна да разказва на Зейн всичко, което се бе случило с подробности. Бари слушаше, без да се намесва в разговора. Нощното пътуване през Бенгази ѝ се струваше малко нереално. Въпреки че бе заобиколена от тежковъоръжени мъже, те преминаваха през града, който кипеше от активен живот, дори и в тези късни часове. Виждаха се и други превозни средства по улиците и пешеходци по тротоарите. Те дори спряха на един светофар, с още коли около тях. Видрок си тананикаше нещо под носа, а другите пътници, безгрижно гледаха пътя. Когато светофарът се смени, очуканият микробус потегли и никой не им обърна внимание.

Няколко минути по-късно напуснаха града. Понякога Бари виждаше отдясно блясъка на водите на Средиземно море, което значеше, че пътуват на запад по крайбрежието на Либия. След като светлините на града изчезнаха, тя се почувства замаяна от умората. През деня, в кратките моменти, когато си почиваха със Зейн, тя бе поспала, но това се оказа недостатъчно, за да компенсира напрежението, което се бе натрупало. Не можеше да си позволи да се облегне на някой от мъжете до нея, затова седеше изправена с отворени очи. Подозираше, че има леко мозъчно сътресение от удара на похитителите.

След известно време Зейн изкомандва:

— Червените очила.

Бари беше толкова уморена, че не можа да реши, дали това бе някакъв код или не бе чула добре. А може би, нито едното? Всеки член от екипа извади от снаряжението си чифт очила и ги сложи. Зейн погледна Бари и обясни:

— Червената светлина защитава зрението. Подготвяме очите си да привикнат към тъмнината, преди Бъни да изключи фаровете.

Тя кимна и също затвори очи, за да привикне към тъмнината. Веднага разбра, че ако искаше да остане будна, то затварянето на очите, по каквато и да е причина, не бе едно от най-мъдрите решение. Но клепачите ѝ бяха толкова тежки, че Бари не успя да ги повдигне отново. Следващото, което почувства беше разлюляването на микробуса, което я хвърли най-напред върху Грийнбърг, после към *Призрака*. Замаяна от съня, Бари се опита да запази равновесие, но

нямаше къде да се хване. Започна да се свлича към пода, но *Призрака* я подхвана под мишниците, върна я на седалката и постави ръка пред нея, като желязна преграда.

— Благодаря — неуверено прошепна тя.

— На вашите услуги, мадам.

По някое време, докато бе спала, *Бъни* наистина бе изключил фаровете и сега се спускаха, по някакъв насип към брега, в пълна тъмнина. Тя видя нещо лъскаво да се задава пред тях, за секунда се обърка и се поддаде на паниката, докато не разбра, че това са светлините на звездите, отразени в морската вода.

Микробусът се наклони и спря.

— Пристигнахме — бодро обяви *Бъни*. — Най-после се добрахме до местенцето, където скрихме нашия *Зодиак*. Така моряците наричат малката надуваема лодка — обясни той през рамо на Бари. — Това определение си е доста преувеличено за този стар сал.

Зейн изсумтя, а Бари си спомни, че и той я бе описал точно така.

Тюлените напуснаха микробуса, също както топчета живак изтичащи през пукнатина. При отварянето на вратата не се включи резервното осветление, явно след кражбата му, някой се бе погрижил за тази малка подробност. Когато Грийнбърг плъзна външната врата едва на няколко сантиметра, *Призрака* се измъкна пръв, като се плъзна по корем през малкия отвор. Явно оборудването, което носеше не попречи на ловкостта му. В един момент беше тук, в следващия вече го нямаше. Бари гледаше към вратата с широко отворени очи — сега разбираше, как бе получил прякора си. Определено му подходеше.

Останалите напуснаха микробуса по същия начин, напълно безшумно. С нея остана само шофьора *Бъни*. Той седеше в пълна тишина и с пистолет в ръка, като внимателно се вглеждаше в тъмните сенки по крайбрежието. Тюленът мълчеше, Бари — също. Най-добрият начин да не им създава проблеми, си помисли тя, бе да последва техния пример.

Раздаде се еднократно тихо почукване на стъклото и *Бъни* каза:

— Чисто е. Хайде, мис Лавджой.

Бъни се измъкна от кабината, като змиорка, а тя бързо се придвижи от мястото си до вратата. Зейн беше вече там, отвори широко вратата и я подхвана стабилно, защото тя за малко да падне на земята.

— Добре ли си? — попита тихо той.

Бари само кимна, нямаше доверие на гласа си, чувстваше се много уморена и се съмняваше в способността си да говори нормално.

Както винаги, Зейн разбра всичко без думи.

— Задръж още час, тогава ще бъдеш в безопасност на борда на самолетоносача. След това можеш да си отспиш.

Без него! Този факт не се нуждаеше от огласяване. Дори и да имаше намерение да продължи връзката им, за което нищо не бе споменал, то нямаше да го направи на борда на кораба. Бари бе съгласна да не спи през останалата част от живота си, само за да отложи момента, когато най-накрая трябваше да си признае, че за Зейн връзката им бе временна и се дължеше единствено на интимната атмосфера, в която бяха попаднали, бягайки от похитителите и нейната собствена молба да спи с него. Нямаше да плаче, дори нямаше да протестира. Тя го бе имала през целия ден — един невероятно чувствен ден.

Той водеше Бари надолу, към малката ивица скалист бряг, където се намираше голямата тъмна лодка. Останалите пет члена на екипа се събраха около нея в строго определена позиция, с гръб към сала, с оръжие в готовност и внимателно се оглеждаха наоколо.

Зейн я качи на лодката, като ѝ показва къде да седне. Тюлените я избутаха от брега и тя се разлюля по вълните. Когато водата достигна гърдите на Сантос, най-ниският от групата, те скочиха с едно отработено движение, за което сякаш не бе нужно никакво усилие. *Призрака* пусна почти беззвучния двигател и насочи *Зодиак* към открито море.

От брега се раздаде вик и тихата нощ се превърна в ад.

Бари чу отривистите звуци на автоматично оръжие и се обърна, за да погледне назад. Зейн сложи едната си ръка на главата ѝ и я притисна към дъното на лодката, завъртя се и с другата извади оръжието. *Призрака* даде пълна газ и лодката се наклони назад. Морските тюлени отвърщаха на огъня с огън, автоматите изсипваха градушка от куршуми. Бари се притисна по-плътно към дъното, сви се на кълбо и дръпна чадора върху главата си, за да се предпази от изгарянето на топлите гилзи, които се сипеха върху нея.

— Дрекслер! — изрева Зейн. — Свали тези копелета с гранатомета!

— Разбрано, шефе.

Бару чу стон и нещо тежко падна върху нея. Един от тюлените бе ранен! Отчаяно се опитваше да се измъкне изпод съкрушителната тежест на тялото, за да му помогне, но беше безнадеждно притисната към дъното на лодката. Мъжът простенваше всеки път, когато тя се раздвижеше.

Бари позна гласа.

Ужас, какъвто не бе изпитвала досега в живота си, потече по вените ѝ. С дрезгав вик успя да повдигне тялото и го обърна настрани. Борейки се с объркания *чадор*, дори не забеляза горещата гилза, която я опари по дясната буза и падна на дъното.

Експлозия раздра нощта и освети морето като фойерверк, запращайки Бари отново на дъното на лодката. Тя бързо се изправи на колене, за да стигне до Зейн.

— Не! — извика тя дрезгаво. — Не-е!

Друг взрив рязко освети небето и разкри ставащото пред очите ѝ в ярка бяла светлина. Зейн лежеше на една страна, гърчеше се от болка и притискаше с ръце корема си. Лицето му бе побеляло, със затворени очи и оголени в болезнена гримаса зъби. Огромно тъмно петно се виждаше от лявата страна на черната му риза, като много по-голямо петно кръв се разпростираше под него. Бари грабна *чадора* и със сила притисна раната. От гърлото му излезе ниско животинско стенание и той се изви от болка.

— Сантос! — извика тя и опита да задържи Зейн по гръб, докато притискаше *чадора* върху раната. — Сантос!

Мърморейки проклетия, набитият лекар избута Бари с рамото си. Той вдигна *чадора* за секунда, след това бързо го върна обратно и сграбчи ръката ѝ като я притисна към раната.

— Натискайте! — извика той. — Натискайте силно!

Стрелбата утихна, чуваше се само бръмченето на двигателя. Лодката летеше напред, водните пръски удряха Бари по лицето. Екипът запази дисциплина и остана по определените си места.

— Колко лошо е ранен? — изкрещя Грийнбърг.

Сантос работеше трескаво.

— Нужна ми е светлина!

След секунда Грийнбърг включи фенерче и насочи светлината надолу. Бари прехапа устни като видя колко много кръв има около тях.

Лицето на Зейн беше бяло, очите му наполовина затворени, дишаше тежко.

— Губи много кръв — каза Сантос. — Изглежда, че куршумът е минал през бъбрека, а може би — през далака. Извикай хеликоптер, по дяволите. Нямаме време да чакаме да навлезем в международни води. — Той махна капачката на една спринцовка, обърна ръката на Зейн и ловко заби иглата във вената. — Дръж се шефе. Ще те изкараме оттук по въздух.

Зейн не отговори. Той дишаше тежко през стиснатите си зъби, но когато Бари го погледна, видя блясъка в очите му. Ръката му се вдигна леко, докосна нейната и после падна тежко на страна.

— Проклет да си, Зейн Макензи — каза тя ожесточено. — Да не си посмял...

Бари не можеше да произнесе тези думи, не искаше да мисли за възможността, че може да умре.

Сантос провери пулса на Зейн. Очите му срещнаха нейните и тя разбра, че пулсът му е твърде слаб и забързан. Независимо от инжектираното лекарство, той изпадаше в кома.

— Не ме интересува, колко сме близо! — крещеше по радиостанцията Грийнбърг. — Нуждаем се от хеликоптер, сега! Просто вземете шефа оттук, а ние ще изчакаме втория курс!

Въпреки люлеенето на лодката, Сантос заби игла във вената на Зейн и започна да прелива банка с плазма.

— Не спирай да натискаш! — обърна се той към Бари.

— Няма — тя не отделяше очи от лицето на Зейн.

Все още бе жив и продължаваше да я гледа в очите. Докато тази връзка съществуваше, той щеше да бъде наред. Трябваше да бъде!

Кошмарното пътуване с лодката, като че ли нямаше край. Първата банка с плазма свърши и Сантос постави втора. Проклинаше, без да спре, като всеки път използваше различни проклетия.

Зейн лежеше спокойно, но тя знаеше, че изпитва мъчителна болка. Очите му бяха помътнели от болка и шок, но в погледа му се виждаше концентрация и решителност. Може би само така, можеше да остане в съзнание, съсредоточавайки се внимателно в лицето ѝ.

Ако хеликоптерът не дойдеше скоро, дори свръхчовешката му решителност, нямаше да му помогне да издържи при тази продължителна загуба на кръв. Тя искаше да проклина, искаше да

вдигне очи към нощното небе, за да призове хеликоптера от въздуха, но не смееше да откъсне очи от Зейн. Докато се гледаха очи в очи, той щеше да се държи.

Бари дочу познат звук и само след секунда над главите им се появи хеликоптер *Си-кинг* и ги ослепи с насочените си надолу прожектори. *Призрака* изключи двигателя и лодката се закова на едно място върху водата. Хеликоптерът се задържа над тях и мощните му перки накараха водата наоколо да закипи. Кошът беше спуснат, точно над главите им. Без да губят нито секунда Сантос и Грийнбърг вдигнаха Зейн и го завързаха здраво в него, като обикаляха около Бари, която все още притискаше раната.

Сантос се поколеба, но след това ѝ даде знак да се отмести встрани. Тя неохотно се подчини. Той вдигна *чадора*, погледна раната и бързо го върна на мястото му. Безмълвно влезе в коша, разкрачи се над Зейн, притисна силно раната и изкрещя:

— Да вървим!

Грийнбърг отстъпи встрани и вдигна палеца си, подавайки знак към пилота на хеликоптера. Кошът, с почти легналия върху командира Сантос, започна да се издига към ревящото чудовище. Веднага, щом стигнаха до отворената врата, няколко чифта ръце се подадоха и издърпаха вътре морските тюлени. Хеликоптерът се издигна, направи остър завои и с рев се понесе към самолетоносача.

Настъпи зловещо мълчание. Бари падна на една от седалките, а лицето ѝ се скова в опита си да запази самообладание. Никой не каза и дума. *Призрака* запали отново мотора и малката лодка се изстреля напред в тъмнината, след бързо изчезващите светлини на хеликоптера.

След по-малко от час, втори хеликоптер кацна на самолетоносача. Още преди да се приземи върху палубата, останалите четирима членове на екипа бяха излезли навън. Бари бе с тях и заедно се затичаха по-далече от него. Грийнбърг я държеше здраво за ръката, за да не изостава.

Човек в униформа излезе да ги посрещне.

— Мис Лавджой, добре ли сте?

Бари го погледна безразлично и го заобиколи. Още един униформен излезе напред, но този път тя долови нещо различно. Този

човек се държеше така, като че ли гигантският кораб му принадлежеше. Униформата на офицера, който ги посрещна пръв, беше различна от тази на екипажа на самолетоносача. Грийнбърг се изпъна пред втория офицер.

— Капитан...

— Капитан II ранг Макензи е в операционната — каза капитанът на кораба. — Докторът не смята, че с такава голяма кръвозагуба може да бъде транспортиран до базата. Ако не успеят да спрат кървенето, ще се наложи да му отстранят далака.

Първият униформен служител се изправи пред тях.

— Мис Лавджой — каза твърдо той и хвана ръката ѝ. — Разрешете да ви се представя — майор Хъдсън. Аз ще ви придружа до дома.

Военните живееха по свои собствени правила и се движеха със собствена скорост. Тя трябваше да се върне у дома веднага, посланикът искаше дъщеря си обратно. Бари протестира, крещя, плака, даже руга майора. Но нищо от това не свърши работа. Качиха я на борда на друг самолет, този път товарен. Последното нещо, което видя на борда на *Монтгомъри*, бе изгряващото слънце, което позлатяваше сините води на Средиземно море. След това всичко се замъгли от сълзите ѝ.

ГЛАВА 7

До момента, в който товарният самолет се приземи в Атина, Бари бе плакала толкова силно и толкова дълго, че очите ѝ се бяха подули и отекли. Майор Хъдсън опита всички възможни начини да я усмири, а след това и да я успокои. Той я увери, че следва само заповеди и че по-късно, тя ще има възможност да разбере какво е състоянието на морския тюлен. Напълно разбираемо било, че е толкова разстроена заради тежките изпитания, през които бе преминала, но скоро щяла да има възможност да получи най-добрите медицински грижи...

При тези думи Бари скочи от неудобната седалка, с каквито бяха оборудвани всички товарни самолети.

— Не мен простреляха! — извика яростно. — И не се нуждая от медицинска помощ! Нито добра, нито лоша, нито посредствена! Искам да бъда там, където е Зейн Макензи! Не ме интересува, какви са вашите заповеди!

Майор Хъдсън се почувства изключително неудобно и подръпна яката на униформата си.

— Съжалявам, мис Лавджой! Но не мога да направя нищо в тази ситуация. След като се приземим и баща ви види, че сте добре, тогава можете да отидете, където поискате.

Изражението му ясно показваше, че ако зависи от него, тя може да върви по дяволите. Бари седна, дълбоко въздъхна и изтри сълзите си. Никога не се бе държала така в живота си. Винаги беше перфектна дама и добра домакиня на приемите, които даваше баща ѝ.

Но точно сега не се чувстваше като истинска дама, а като свирепа тигрица, готова да разкъса всеки, който се изпречеше на пътя ѝ. Зейн беше тежко ранен, можеше да умре, а тези глупаци не я оставиха да бъде до него. По дяволите военните процедури, по дяволите влиянието на баща ѝ — те само я бяха отдалечили повече от него.

Бари знаеше, че колкото и да обича баща си, никога няма да му прости, ако Зейн умре и тя не бъде там. Нямахше никакво значение, че

той не знаеше нищо за него. Нищо не можеше да се сравни с огромния ужас, който се изправяше пред нея. *Боже, не позволявай той да умре!* Тя нямаше да го понесе! Предпочиташе да бе намерила смъртта си в ръцете на похитителите, отколкото Зейн да умре, заради нейното спасяване.

Полетът отне по-малко от час и половина. Самолетът се приземи с твърд удар, който я разтърси, а след това продължи да рулира безкрайно дълго. Най-накрая спря и майор Хъдсън се изправи, очевидно облекчен, че може да се отърве от неприятното задължение.

Вратата се отвори и подвижната стълба бе прикрепена към входа на самолета. Придържайки черната роба, Бари излезе на ярката слънчева светлина огряла Атина. Утрото беше в разгара си и горещината вече се усещаше. Тя премигна и вдигна ръка, за да предпази очите си. Чувстваше се така, все едно не бе виждала слънце дълги години.

Сива лимузина с тъмни стъкла чакаше на площадката. Вратата се отвори и баща ѝ се втурна напред, забравяйки достойнството си.

— Бари!

Двете денонощия на тревога и страх бяха изписани на лицето му, но в очите му се четеше невероятно облекчение. Изкачи се по стълбата и я притисна в обятията си.

Тя започна да плаче отново. Скри лице в костюма му и го прегърна с треперещи ръце.

— Аз трябва да се върна — изхълца тя, думите ѝ едва се разбираха.

Баща ѝ я прегърна още по-силно.

— Тихо, скъпа, тихо. Ти си в безопасност, няма да позволя нещо друго да ти се случи, кълна се. Ще те заведа у дома.

Бари поклати диво глава, като се опитваше да се измъкне от него.

— Не — извика и се задави. — Аз трябва да се върна на *Монтгомъри*. Зейн... той бе ранен. Може да умре. О, Боже, трябва да се върна обратно!

— Всичко ще бъде наред — с тих глас успокои дъщеря си посланикът, като я прегърна през рамене и леко я побутна надолу по стълбите. — Докторът вече ни чака...

— Аз не се нуждая от лекар! — извика тя яростно и отблъсна ръцете му. Бари никога не бе правила това преди и лицето на баща ѝ

помръкна от шока. Тя отстрани косата от лицето си. Заплетените ѝ кичури, несресани от два дни, се бяха сплъстили от потта и морската вода. — Чуй ме! Човекът, който ме спаси беше прострелян и може да умре. Бе все още в операционната, когато майор Хъдсън ме принуди да се кача на този самолет. Искам да се върна на кораба. Искам да се уверя, че всичко със Зейн е наред.

Уилям Лавджой прегърна отново дъщеря си през раменете и я поведе към чакащата лимузина.

— Не трябва да се връщаш на кораба, скъпа — каза успокоително той. — Аз ще помоля адмирал Линдли да разбере какво е състоянието на този човек. Той е един от екипа на морските тюлени, предполагам?

Бари безпомощно кимна.

— Нямах сериозна причина да се върнеш на кораба. Сигурен съм, че и сама го разбираш. Ако преживее операцията, ще бъде настанен във военна болница.

Ако преживее операцията. Думите я прорязаха като горещ, остър нож. Бари стисна юмруци, всяка клетка от тялото ѝ крещеше да игнорира тази логика, която целеше да я успокои. Трябваше непременно да се върне при Зейн.

Три дни по-късно Бари стоеше в офиса на посланика с високо вдигната брадичка и леден поглед, който баща ѝ никога не бе виждал.

— Ти ли забрани на адмирал Линдли да ми дава информация? — обвини го тя.

Посланикът въздъхна, свали очилата си и внимателно ги постави на инкрустираното орехово бюро.

— Бари, знаеш, че, досега не съм ти отказвал почти нищо. Но по отношение на този човек се държиш неразумно. Знаеш, че той се възстановява и това е всичко, за което трябва да си информирана. Какъв е смисълът да стоиш до леглото му? Ако някои таблоиди научат за това, твоето отвлечение ще бъде публикувано в мръсните вестници по целия свят. Това ли искаш?

— Моето отвлечение? — повтори тя. — Моето отвлечение? Какво за него? Той едва не умря! Мога ли да вярвам, че този самонадеян генерал ми казва истината и той е жив?

— Разбира се, че е жив. Аз само помолих Джошуа да осуети твоите опити да научиш сегашното му местонахождение. — Посланикът стана, заобиколи бюрото и прегърна упоритата си дъщеря. — Бари, дай си време, за да преживееш травмата. Знам, че приписваш на този... този войник, всички възможни качества на герой, но това е нормално. След известно време, като се върнеш към обичайния си живот, ще се радваш, че не си се поставила в неудобно положение, да преследваш този мъж.

Беше почти невъзможно да задържи яростния вулкан, който се надигаше в нея. Никой не я слушаше, никой не искаше да я слуша. Те продължаваха да твърдят, че последиците от изпитанието, на което бе подложена, ще преминат и времето ще я излекува. Идеше ѝ да си скубе косите. Тя настояваше, отново и отново, че не бе изнасилена и яростно отказваше да бъде прегледана от лекар. И това разбира се потвърждаваше спекулациите, че похитителите наистина я бяха изнасилили. Бари знаеше, че по тялото си носи белезите от любовното със Зейн — знаци и следи, които бяха много ценни и лични и не бяха за чужди очи. Всички я третираха, като че бе направена от стъкло и внимаваха да не говорят за отвлечането ѝ. От това тя можеше да полудее!

Бари искаше да види Зейн. Това беше всичко. Просто да го види, да се убеди, че ще се оправи. Но когато помоли един от морските офицери в посолството, да разбере нещо за Зейн, с отговора при нея дойде не капитанът, а адмирал Линдли.

Не беше минало и час, когато гордият и изискан адмирал се появи в частния апартамент на посланика. Бари все още не се бе върнала към маловажната си работа в посолството, защото чувстваше, че не може да се съсредоточи върху документите, така че прие Линдли в красиво обзаведената гостна стая.

След любезния разговор за здравето ѝ и времето, адмиралът най-после пристъпи към целта на визитата си.

— Вие сте поискали сведения за Зейн Макензи — каза любезно той. — Аз съм в течение на неговото състояние и мога да ви съобщя, че той ще се възстанови напълно. Корабният лекар е успял да спре кръвотечението и не се е наложило премахването на далака. Състоянието му е стабилизирано и е прехвърлен в болница. Когато

здравето му позволи, ще бъде изпратен в Щатите за останалия период на възстановяване.

— Къде е той сега? — попита Бари, а очите ѝ горяха.

Почти не бе спала последните три дни. Нито безупречните дрехи, нито модерната прическа можеха да скрият тъмните кръгове под очите и загубата на тегло. Беше прекалено нервна, за да яде.

Адмирал Линдли въздъхна.

— Уилям ме помоли да не ви давам тази информация, мис Лавджой. И трябва да призная, че е прав. Познавам отдавна Зейн. Той е изключителен войник. Морските тюлени по природа са единаци. Чертите от характера им, които ги правят велики воители, обикновено не им позволяват да станат примерни граждани. Да си го кажем без заобикалки — те са обучени живи оръжия. Информацията за тюлените е секретна и много малко хора имат достъп до нея.

— Аз не искам да знам за обучението му — напрегнато отговори Бари. — Не ме интересуват неговите мисии. Искam просто да го видя.

Адмиралът поклати глава.

— Съжалявам.

Нищо от това, което Бари му каза не го разколеба. Линдли отказа да ѝ съобщи каквато и да е информация. И все пак Зейн беше жив и щеше да се оправи. Даже това ѝ стигаше да отслаби непоносимото напрежение вътре в нея и тя почувства облекчение.

Но това не означаваше, че щеше да прости на баща си за намесата.

— Аз го обичам — каза тя убедено. — Нямах право да ме спираш да го видя.

— Любов? — баща ѝ я погледна със съжаление. — Бари, това, което чувстваш не е любов, това е увлечение към човека, който те е спасил. Ще ти мине, обещавам ти.

— Мислиш ли, че не съм разсъждавала върху тази възможност — отвърна тя на удара. — Аз не съм тийнейджър, влюбен в рок звезда. Да, срещнах го при опасни и стресиращи обстоятелства. Той ми спаси живота и едва не умря заради това. Знаем, какво е увлечение и какво е любов. Но дори и да не знаех, решението не е мое.

— Ти винаги си била разумна — зави той. — Най-малкото си признай, че сега решението ти е замъглено от чувства. Какво ще стане, ако действаш импулсивно и се омъжиш за него — сигурен съм, че той ще подскочи от тази възможност — и после разбереш, че в действителност не го обичаш? Помисли какви проблеми ще създаде това. Знам, че звучи снобски, но той не е от твоята класа. Той е моряк, обучен убиец. Ти вечеряш с крале и танцуваш с принцове. Какво общо би могло да има между вас двамата?

— Първо това не звучи само снобски, а е наистина снобски. И второ, защо си мислиш, че мъжете са привлечени само от парите ми?

— Знаеш, че не исках да кажа това — отговори той, действително шокиран. — Ти си прекрасен човек. Но как може този мъж да оцени живота, който живееш? От къде знаеш, че не е хвърлил око на твоето наследство?

— Защото го познавам — отвърна Бари. — Познавам го по начин, по който никога не бих си помислила, че ще мога, ако го срещнех в някое посолство. Според теб, морските тюлени не могат да бъдат учтиви и внимателни, но той е такъв. Всички те бяха — за твое сведение. Татко, повтарям ти отново и отново — не бях изнасилена. Знам, че не ми вярваш, затова се притесняваш и безпокоиш за мен. Но, кълна се, казвам истината! Да, те го бяха планирали за следващия ден, защото чакаха някого. Така че не си мисли, че аз съм изплашена и разстроена от травмата, която едно групово изнасилване може да нанесе. Но да видя Зейн в локвата кръв, бе дяволски по-травмиращо, отколкото всичко, което ми причиниха похитителите.

— Бари!

Посланикът за първи път чуваше дъщеря си да ругае. Тя не можеше да си спомни да е ругала някога, преди отвличането. Докато мръсните копелета, не я отвлякоха от улицата и не я подложиха на многочасов тормоз. Тя ги беше ругала умишлено — тях и майор Хъдсън.

Бари с усилие успокои тона си.

— Ти знаеш, че първият опит да ме изведат от сградата, не успя.

Баща ѝ рязко кимна. Той едва бе оцелял, представяйки си на какви мъчения е подложена дъщеря му и изплашен, че единствената възможност да я спаси, се бе провалила. В тази минута бе изгубил надежда, да види някога детето си живо. Адмирал Линдли не се бе

поддал на песимистични настроения, въпреки че морските тюлени не бяха отговорили на сигнала и беше докладвано за стрелба в Бенгази. Ако бяха пленили или унищожили екипа, либийското правителство щеше да разтръби за това по целия свят. Мълчанието означаваше, че екипът е на място и работи по освобождаване на заложницата. Докато тюлените не изпратеха съобщение за провал на операцията, адмиралът хранеше някаква надежда.

— Е, в известен смисъл беше така. Зейн дойде сам да ме изведе, а другите членове на екипа бяха останали да отвличат вниманието, ако нещо се обърка. Морските тюлени имаха резервен вариант в случай, че ги открият, защото човешкият фактор не подлежи на контрол. — Бари разбра, че повтаря думите на Зейн, от дългите часове, когато лежаха сънливо един до друг. Той й липсваше и тя почувства непоносима тъга да стяга сърцето й. — Групата била толкова добре скрита, че един от пазачите се сблъскал с *Призрака*. И тогава започна стрелбата. Един от похитителите пазеше отвън в коридора, пред стаята, в която ме бяха завързали. Когато чу стрелбата, влезе да провери. Зейн го уби. Докато пазачите преследваха тюлените, ние напуснахме сградата. Бяхме отделно от групата, криехме се през целия ден, но аз бях в безопасност.

Посланикът слушаше внимателно и попиваше всяка подробност от спасяването на дъщеря си. Досега не бяха говорили за отвличането и освобождаването й. Бари полудяваше от безпокойство за Зейн и в отчаянието си беше станала доста сприхава. Но сега знаеше, че е жив и въпреки яда си, бе способна да разкаже на баща си подробностите около бягството си.

— Докато се криех в скривалището, Зейн рискува живота си, за да открадне храна, вода и дрехи за мен. Погрижи се за раната на крака ми. Когато дойдоха някакви хора, които на практика започнаха да разрушават сградата около нас, той ме прикриваше с тялото си. Това е мъжът, в когото се влюбих. Това е мъжът, за когото ти каза, че не е от нашата класа. Той може да не е от твоята класа, но определено е от моята!

В очите на посланика се появи смаян, почти панически израз. Твърде късно Бари разбра, че изрича неправилните аргументи. Ако бе изразила загрижеността си към Зейн, като към човек, който бе направил много за нея и на когото дължеше лична благодарност, баща й може би, щеше да се съгласи. Посланикът винаги държеше на

консервативните маниери и доброто поведение. Вместо това, тя го убеждава колко дълбоко обича Зейн Макензи и твърде късно забеляза, че той се изплаши именно от това. Посланик Лавджой не искаше да загуби единствената си дъщеря и сега Зейн представляваше по-сериозна заплаха от преди.

— Бари, аз...

Баща ѝ, винаги любезен и изтънчен, се поколеба, този път му липсваха думи. След това тежко преглътна. Всъщност рядко отказваше нещо на дъщеря си и ако го правеше, то винаги имаше причина. Последния път не ѝ бе позволил да си купи мотоциклет — твърде рисковано. Грижата за безопасността на Бари стана негова мания, както и желанието, винаги да се намира в близост до последния член на семейството си. Любимото му дете толкова много му напомняше на загиналата му съпруга.

В очите на баща си, Бари видя как желанието му да ѝ угоди се бори с разбирането, че ако този път се съгласи, тя може да напусне живота му. Редките срещи не бяха по вкуса му. Бяха преживявали вече една раздяла — времето, докато учеше. Баща ѝ искаше да я вижда всеки ден. Бари знаеше, че част от манията му за съвместно съжителство, бе продиктувана от егоистични причини, защото бе поела всички домашни проблеми. Но същевременно не се съмняваше в неговата любов.

Лицето на посланика изразяваше истинска паника.

— Все още мисля, че трябва да си дадеш достатъчно време, за да се успокоиш. Длъжна си да разбереш, че този мъж е свикнал с условията, които ти описа. Как ще се приспособи към живота ти?

— Това е безсмислен въпрос. Ние не сме обсъждали отношенията си, нито сме говорили за брак. Искам просто да го видя. Не искам да си помисли, че съм неблагодарна, защото не се интересувам от състоянието му.

— След като не сте обсъждали взаимоотношенията си, защо си мислиш, че той очаква да го посетиш? За него това беше мисия, нищо повече.

Бари изпъна рамене като военен. Зелените ѝ очи потъмняха от вълнение.

— Беше нещо повече — каза категорично. Между нея и Зейн, се бе случило много повече, но тя нямаше да го обсъжда с никого. Пое

дълбоко дъх и извади тежката артилерия. — Ти ми го дължиш — гледаше право в баща си. — Не съм те питала за подробности около случилото се тук, защото съм разумен и логичен човек.

— Разбира се, че си, — прекъсна я посланикът. — Но аз не виждам...

— Поискаха ли откуп за мен? — игнорира думите на баща си тя.

Той беше дипломат с голям опит и рядко губеше контрол върху изражението на лицето си. Сега погледът му изразяваше само недоумение.

— Откуп? — като ехо повтори посланикът.

Ново отчаяние се изписа на лицето ѝ и стегна стомаха ѝ.

— Да, откуп — каза тихо. — Не са искали, нали? Защото не им трябваха пари. Те искаха друго от теб, не е ли така? Информация. Оказваха натиск върху теб или си участвал в нещо и после си се отказал? Кое от двете е вярно?

Отново обучението не му помогна. За част от секундата лицето му разкри паника, вина и ужас, но успя да ги прикрие с дипломатична учтивост.

— Това е нелепо обвинение — каза спокойно той.

Бари усети гадене. Значи беше вярно. Похитителите я бяха използвали като оръжие, за да накарат баща ѝ да предаде страната си. И той най-вероятно щеше да отхвърли всичко, за да не я разстрои, но по лицето му, можеше да види друго. Вина.

Без да обръща внимание на думите на баща си, тя повтори:

— Дължиш ми го. Дължиш го на Зейн.

Той потрепери от присъдата, която се четеше в очите на дъщеря му.

— Не мисля така.

— Ти си причината, заради която бях отвлечена.

— Знаеш, че има неща, които не мога да ти кажа — отговори той, освобождавайки ръцете ѝ. После заобиколи бюрото и седна отново в креслото, което символизираше преминаването му от ролята на баща, в ролята на посланик. — Грешката в предположението ти, показва колко много си разстроена.

Бари искаше да попита, смята ли Арт Сандифър предположението ѝ за погрешно, но не можеше да си позволи да застрашава баща си. Мисълта, че слабостта към баща ѝ, също може да

я направи предателка, предизвика гадене. Тя обичаше страната си. Живееше в Европа достатъчно дълго, за да оцени различията между родината си и всяка друга страна на земята. Харесваше Европа, обичаше френското вино, немската архитектура, английската точност, испанската музика и всичко италианско. Но стъпеше ли на родна земя, я поразяваше енергията и богатството на живота на сънародниците ѝ. Дори хората, които се считаха за бедни, живееха много по-добре от всякъде другаде по света. Родината ѝ не беше идеална, но имаше нещо особено в нея, което Бари обичаше.

Със своето мълчание тя можеше да предаде любимата страна.

Ако останеше тук, се излагаше на опасност. Това, че отвличането ѝ се бе провалило веднъж, не означаваше, че непознатият враг нямаше да направи опит отново. Баща ѝ знаеше кой бе той и нейният живот щеше да стане непоносим. Нямаше да я пускат извън посолството сама и ако се наложеше да излезе, щеше да я придружава въоръжена до зъби охрана. Щеше да бъде пленник на страха на баща си.

Съвършено безопасно място не съществуваше, но оставайки тук, опасността бе по-голяма. Извън територията на посолството имаше големи шансове да открие Зейн. Влиянието на адмирал Линдли не можеше да покрива всяко кътче на земното кълбо. Колкото по-далече се намираше от Атина, толкова по-малко беше влиянието на баща ѝ.

Бари го погледна с ясното съзнание, че се кани да скъса тесните връзки, създали се между тях през последните петнадесет години.

— Връщам се у дома — спокойно заяви тя. — Във Вирджиния.

Две седмици по-късно, Зейн седеше на предната веранда на къщата на родителите си, в планината Макензи, близо до градчето Рут, щата Уайоминг. Гледката спираше дъха — безкраен изглед към величествени планини и зелени долини. Всичко около него му бе познато, като пръстите на двете му ръце. Седлата, ботушите, неголямото стадо крави, но най-вече, многото коне. Книгите във всяка стая на просторната къща, спокойно разхождащи се из плевнята и конюшната котки, любовта и грижата на майка му, безпокойството и разбирането на баща му.

Беше лекувал огнестрелни рани, дълбоки порязвания от нож, счупена ключица, спукани ребра и пробит бял дроб. И преди

нараняванията му бяха сериозни, но никога не се бе намирал толкова близо до смъртта. Едва не му изтече кръвта, докато лежеше на дъното на лодката. Бари седеше над него и притискаше *чадора* над раната с всяка частица от своето тяло. Бързата реакция и постоянството ѝ имаха голямо значение. Но плазмата, която му вля Сантос, му спаси живота. Той беше на границата между живота и смъртта и затова можеше да изброи тези подробности, които го спасиха. Ако някои от тях не се бяха случили, щеше да умре.

След като напусна Военноморската болница и се завърна вкъщи за допълнително възстановяване, Зейн беше необичайно мълчалив. Не беше в лошо настроение, по-скоро имаше много неща, за които да мисли. Нещо, което не беше лесно, когато на практика цялото му семейство се чувстваше задължено да го посети и да се убеди в оздравяването му. Джо долетя специално от Вашингтон за бърза проверка на по-малкия си брат. Няколко пъти с двамата си сина дойдоха Майкъл и Шиа. Джош, Лорен и техните три деца го посетиха през почивните дни. Работата на Лорен в Сياتълската болница не им разрешаваше да останат по-дълго. Марис бе шофирала цяла нощ, за да си бъде навреме у дома, когато той се прибереше. За щастие, Зейн беше в състояние да се движи сам, макар и не толкова бързо, колкото искаше, иначе сестра му и досега щеше да е до него. Когато тя пристигна, седна на един стол до леглото му и вторачи черните си очи в него, като че искаше да му предаде цялата си жизнена сила. Може би го беше направила. Неговата малка сестричка беше фея; вълшебница, живееща в друго измерение.

По дяволите, дори Чанс се появи. Държеше се както винаги предпазливо, като постоянно се оглеждаше за майка му и сестра му, все едно бяха бомби, които можеха да избухнат всеки момент в лицето му. Но остана тук и сега седеше до Зейн на верандата.

— Мислиш за оставка ли?

Зейн се учуди, как Чанс бе разбрал какво му се върти в главата. След боя, който си нанесоха на четиринадесет и когато едва не се убиха един друг, станаха неразделни. Може би защото имаха доста общи неща — от това, че учеха в един клас, до момичетата и военното обучение. След всичкото това време, Чанс си оставаше все така предпазлив, като ранен вълк и не допускаше хора до себе си. Но въпреки неговата съпротива, беше безпомощен срещу семейството.

Никой не бе обичал Чанс, докато Мери не го доведе вкъщи и многочислената фамилия Макензи не го покори. Забавно беше да се наблюдава момчето, което се бореше срещу семейните връзки всеки път, когато се окажеше заобиколен от близки хора, но не минаваше и час и той се предаваше в ръцете на Мери и Марис. Друг изход нямаше. След като го прие за брат, Зейн вече не обръщаше внимание на предпазливостта му. Само Уолф предоставяше на приемния си син време да свикне, но то бе много ограничено.

— Да — каза Зейн накрая.

— Защото този път едва не те убиха?

Зейн изсумтя.

— Кога това е имало значение за нас?

Само той знаеше за истинската работа на Чанс. Всеки път, след всяка операция, те спореха, кой от двамата е бил в по-голяма опасност.

— Тогава е виновно последното повишение.

— То ме извади от оперативната работа — каза тихо Зейн. Внимателно се облегна назад върху стола и вдигна крака на парапета на верандата. Винаги се бе възстановявал бързо, но явно тези две седмици и половина, бяха недостатъчни, за да започне да игнорира раната. — Ако двама от моите хора не бяха ранени в *проклетото* учение на *Монтгомъри*, аз нямаше да участвам в последната мисия.

Чанс знаеше за *проклетото* учение. Зейн му бе разказал подробности за инцидента и *проклето* беше най-безобидното описание, което бе използвал. Едва дошъл в съзнание във Военноморската болница, той бе вече на телефона, като настойчиво побутваше и ръководеше разследването. Одеса, след време, щеше да се възстанови напълно, но Хигинс трябваше да се пенсионира по инвалидност. Охраната, стреляла по морските тюлени, можеше и да не бъде изправена пред военен съд, в случай че имаха идеални служебни характеристики, но поне бяха изгонени от флота. Кариерите на капитан Юдака и помощник-капитан Бойд, бяха все още застрашени. Зейн се стремеше към справедливо наказание за стрелците, но последствията в края на краищата стигаха до капитана.

— На тридесет и една съм — продължи Зейн. — Горната възрастова граница за активно участие в реални операции. Тъй като съм дяволски добър в работата си, ръководството непрекъснато ме

повишава, но после заявиха, че такъв ценен специалист като мен, не трябва да се изпраца на мисии.

— Искаш ли да се прехвърлиш при мен? — небрежно попита Чанс.

Зейн беше мислил върху тази възможност. Много сериозно. Но нещо му пречеше и все още се мъчеше да открие какво бе то.

— Искам, да. Ако нещата бяха по-различни, сигурно бих, но...

— Какви неща?

Зейн повдигна рамене. Поне една част от неговото безпокойство си имаше име.

— Една жена — призна той.

— О, по дяволите! — Чанс рязко се облегна назад и намръщено погледна над върха на ботушите си. — Ако е жена, няма да можеш да се концентрираш върху нищо, докато не ти мине и не я изхвърлиш от главата си. По дяволите, техните малки сладки тайни — меко добави той.

Около Чанс вечно се въртяха жени. Необикновената му красота действаше на слабия пол като оръжие за масово унищожение, но той притежаваше дарбата на истински смелчага и развратник — умееше да избягва сериозните връзки.

Зейн не беше сигурен, че може да изхвърли Бари от главата си. Нещо повече, не искаше да го направи. Не стана ясно, защо тя изчезна, без да се сбогува и без да му пожелае скорошно оздравяване. Вярно, *Бъни* и *Призрака* му бяха разказали, как я бяха влачили ритаща и силно крещяща, а после я бяха набутали в един самолет и отвели в Атина. Изглежда баща ѝ, а също и политиката на ръководството на флота, отнасяща се към секретността на действията на морските тюлени, бяха направили всичко възможно Бари да не разбере в коя болница бе настанен.

Бари му липсваше. Липсваха му смелостта ѝ и несломимата ѝ воля, да направи това, което беше правилно и необходимо. Липсваше му спокойствието на лицето ѝ и топлината на любовните ѝ ласки.

Боже, колко му липсваше!

Един спомен се беше запечатал по-ярко от другите в паметта му и го изгаряше. Бари протяга ръка към токата на колана му и отчаяно шепти: *Аз ще го направя.*

Тогава Зейн бе разбрал всичко. Не само желанието ѝ да контролира тяхната близост, но и смелостта, която проявяваше, за да изтрие унизителните спомени и да ги замени с хубави. Беше му казала истината за девствеността си. Не знаеше какво да прави и не очакваше болката. Но въпреки това, сладкото, горещо, плъзгащо се по неговата мъжественост, тяло, го беше довело до лудост и лишило от самоконтрол, което до тогава не му се бе случвало с друга жена.

Бари може и да бе глезена и безпомощна малка снобка, но в напрегната и опасна ситуация, прояви най-доброто, на което беше способна. Никога не се оплака и положи всички усилия да не пречи, а да помогне.

На него му харесваше да бъде с нея. Харесваше му да разговарят. За отявлен единак като него не беше лесно да използва думата любов по отношение на човек извън семейството, но за Бари... може би. Би искал да прекарат повече време заедно, да се опознаят, и това, което можеше да стане между тях, да се случи.

Той желаше Бари.

Но всичко по реда си, помисли си Зейн. Първо трябваше да възстанови силите си. Засега можеше без чужда помощ да се придвижи от стая в стая, но със сигурност щеше да се замисли два пъти, преди да реши сам да отиде в конюшната. Трябваше да вземе решение дали да остане във флота, или да подаде оставка. Не го напускаше усещането, че времето му бе отминало, откакто бе започнал да се изкачва в йерархията и да се отдалечава от оперативната работа. Ако не останеше на служба като морски тюлен, с какво щеше да се издържа? Трябваше да реши и да установи нови цели в живота си.

Може би Бари не се интересуваше от никакви контакти с него, въпреки че картината на заминаването ѝ, описана от *Бъни* и *Призрака*, му говореше друго. В този дълъг ден на близост, те изпитаха много повече от удоволствието на любовните ласки.

Щеше да се наложи да положи доста усилия, за да се добере до Бари. Тази сутрин бе позвънил в американското посолство в Атина, представи се и поиска да говори с Бари Лавджой. Вместо с нея обаче, разговаря с посланик Уилям Лавджой. Не се получи сърдечен разговор.

— Не мога да кажа, че Бари не оценява това, което сте направили за нея. Но вие трябва да ме разберете, тя иска да забрави тези неприятни преживявания. Разговорът с вас само ще я разстрои — беше

казал с изключително леден и вежлив глас посланикът. Много хора биха платили луди пари за такава дикция.

— Това вашето мнение ли е или нейното? — със същия леден тон бе попитал Зейн.

— Не мисля, че има значение — беше отговорил баща ѝ, а след това затвори телефона.

Зейн реши да не изпреварва събитията. Нямахше да постигне много в сегашното си състояние, затова трябваше да изчака. Щом в главата му се изясняха и улегнеха бъдещите планове, щеше да има време да потърси Бари. И сега, когато му стана ясно, че посланикът ще нареди да не го свързват с дъщеря му, следващият път възнамеряваше да използва други методи, за да успее.

— Зейн — обади се майка му от вътрешността на къщата и го върна на земята — не си ли уморен?

— Добре съм — отговори, преувеличавайки малко, но не се чувстваше прекалено уморен. Погледна към Чанс и видя усмивка на лицето на брат си.

— Тя така се притеснява за теб, че забрави за моите счупени ребра — прошепна той.

— Радвам се да услужа — каза провлачено Зейн и се усмихна на брат си. — Само не очаквай, да се оставям всеки път да ме прострелват, когато тебе леко те ударят.

Семейство Макензи, в пълен състав, се забавляваше на начина, по който реагираше Чанс на грижите и суетенето на Мери около него. Вниманието ѝ го ужасяваше, въпреки че никога не беше в състояние да ѝ се противопостави. В ръцете на Мери ставаше мек като восък, и не само той — всичките ѝ деца също. Те израснаха с прекрасен пример за подражание. Баща им можеше да ръмжи и да заплашва, но майка им обикновено постигаше своето.

— Чанс? — продължи Мери.

Зейн скри усмивката си, като видя как се напрегна брат му. Тя изчезна от лицето му, все едно никога не е била там.

— Мем? — предпазливо отговори Чанс.

— Направи ли си превръзка на ребрата?

— Ъ-ъ... не... мем.

На лицето му се появи познатия израз на паника. Той можеше да излъже и Мери щеше да му повярва. Но никой не се опитваше да

измами майка им, дори когато беше в техен интерес. Малкият тиранин щеше да бъде прекалено наранен, ако откриеше, че някое от децата ѝ я бе излъгало.

— Знаеш, че трябва да носиш превръзката още една седмица — отговори му глас от вътрешността на къщата.

— Да, мем.

— Влез вътре, аз ще се погрижа за наранените ти ребра.

— Да, мем — отново повтори Чанс със смирение в гласа. Той стана от люлеещия стол и влезе в къщата. Когато мина покрай Зейн, промърмори:

— Тежката рана от куршум не проработи. Опитай нещо друго.

ГЛАВА 8

Два месеца по-късно шериф Зейн Макензи стоеше гол до прозореца на къщата, която бе купил — две спални, в испански стил — в южната част на Аризона. Той напрегнато се вглеждаше в облятата от лунна светлина пустиня и горещи диви вълни заливаха тялото му. Обучението на морските тюлени включваше приспособяването към всякаква обстановка, затова горещият сух климат не го притесняваше.

След като Зейн реши да подаде оставка, животът му бързо тръгна в друга посока. Веднага, след като се разнесе слухът, че капитан II ранг Зейн Макензи напуска флота, му позвъни бивш член от групата му морски тюлени, работещ сега за губернатора на Феникс, и го попита желае ли да поеме за две години длъжността шериф, на мястото на починалия в офиса предишен началник.

Предложението завари Зейн неподготвен. Той никога не бе мислил за възможността да работи в законодателното право. Още повече, че не познаваше законите на щата Аризона.

— Не се притеснявай за това — отговори безгрижно приятелят му. — Шерифът е политическа длъжност и в повечето време се занимава с административна работа. Макар че в началото ще се наложи да се занимаваш и с малко практическа дейност. Неотдавна бяха уволнени двама помощници и няма да ти бъде лесно, докато не им намерят заместници. А от останалите, само един може да ти създаде проблеми, тъй като се надяваше той да заеме това място.

— Защо не го назначиха? — попита Зейн директно. — Какво не му е наред на първия помощник на шерифа?

— Той отказа този пост. Уволни се два месеца преди смъртта на шерифа. Сега работи в полицията в Прескът.

— И никой от другите няма необходимата подготовка?

— Не бих казал това.

— А какво би казал?

— Разбираш ли, ръководството няма друг избор. Останалите помощници са добри момчета, но са твърде млади, без достатъчно

опит. Единият е двадесетгодишен и не се интересува от тази работа, а другият е петнадесетгодишен идиот, когото никой не може да търпи.

Шериф! Зейн започна да харесва идеята все повече и повече. Нямаше илюзии, че работата, която поема ще започне без проблеми още от самото начало. Щеше да има затруднения и с петнадесетгодишния *ветеран*, а другите щяха да се държат резервирано и да се съпротивляват на *чужденеца*. По дяволите, но той предпочиташе така, защото спокойната работа не го привличаше, беше му нужен ежедневен адреналин.

— Добре, интересувам се. Какво включва?

— Най-вече много главоболие. Заплатата е добра, работното време — ненормирано. На територията на шерифството са разположени няколко резервата. Така че ще ти се наложи да си имаш работа с *Бюрото по индианските въпроси*. Ще имаш сериозни проблеми и с нелегалните емигранти, но с тях се занимава емиграционната служба. В общи линии престъпността е ниска, защото територията е слабо населена.

И ето, той беше тук — положил клетва за шериф, съвършено здрав, собственик на къща и сто акра земя. Зейн бе довел и няколко от собствените си коне, отгледани в ранчото на родителите му в Уайоминг. Това бе дяволски различно от работата му във флота.

Настъпи време да се погрижи за Бари. През последните два месеца, Зейн често си мислеше за нея, а в последно време му беше все по-трудно да се съсредоточи в работата. Безпокойството в душата му не минаваше, напротив ставаше по-силно. Като използва старите връзки, с изненада научи, че Бари е напуснала Атина една седмица след завръщането си от Бенгази. Сега живееше в семейното имение в град Арлингтън, щата Вирджиния. Нещо повече, последния месец, посланикът бе подал внезапно оставка и се бе върнал у дома. За планове на Зейн щеше да бъде по-добре, ако посланик Лавджой бе останал в Атина, но присъствието му не беше проблем, с който да не може да се справи.

Мнението на баща ѝ нямаше значение, той щеше да се срещне с нея. Имаше недовършена работа между тях — връзката, която бе внезапно прекъсната от неговото раняване и нейното насилствено

качване на самолета за Атина. Зейн знаеше, че горещата интимност можеше да бъде резултат на стреса и дългите часове прекарани заедно, но да бъде проклет, ако бе само това. Съществуваха и други фактори, които той не можеше да игнорира. Всичко това го накара да си купи билет за сутрешния полет Тусон–Вашингтон. Сега трябваше да спи, но една мисъл се въртеше в главата му. *Бари е бременна*. Не можеше да обясни защо бе толкова сигурен. Интуиция, предчувствие или логическо заключение? Те бяха правили любов няколко пъти, без да вземат предпазни мерки. Като събереше две и две, изводът бе ясен — съществуваше възможност да е бременна. За него това не бе възможност — бе факт.

Бари щеше да има дете. *Неговото дете*.

Чувство на силно притежание нахлу в него и като приливна вълна помете предпазливите му планове. Нямахше да има дълго внимателно опознаване, което да доведе до сериозна връзка. Ако тя очакваше дете, веднага щяха да се оженят. Ако не харесаше идеята, той щеше да я убеди. Това беше толкова просто.

Бременна! Бари пазеше новината само за себе си. Нямахше никакво намерение да я споделя с някой и най-вече с баща си. Отвлечането и последствията поставиха бариера между двамата им и никой от тях не можеше да се справи с това. Той отчаяно се опитваше да върне предишните им отношения. Затова подаде оставка от поста си на посланик, решение, което можеше сериозно да застраши кариерата му. Всички смятаха, че е напуснал, за да бъде по-близо до дъщеря си, която беше силно травмирана от отвлечането и не можеше да живее повече в Атина.

Бари се опитваше да не мисли замесен ли е баща ѝ в тъмни сделки, защото я болеше. Само мисълта, че може да е предател, я ужасяваше. Част от нея просто не можеше да повярва, защото той бе старомоден човек, за когото честта не беше само дадена дума, а начин на живот. Тя нямаше доказателства, само логически заключения, които направи от израза на лицето му, когато му зададе въпроса дали е взел участие в тъмните сделки довели до нейното отвлечане.

Още по-голяма болка ѝ донесе твърдото намерение на баща ѝ, да я държи далеч от Зейн. Беше отправила няколко запитвания, когато се

върна във Вирджиния, но отново се сблъска в каменна стена. Никой не можа да ѝ даде информация за него. Бари даже се свърза с щаба на морските тюлени, откъдето получи вежлив и окончателен отказ. Но с ръководството на морските тюлени, нещата малко или много бяха ясни. Като се имаше предвид деликатния характер на антитерористичните операции, то провеждаше политика на защита — предпазване членовете на екипа и техните семейства.

Тя носеше неговото дете. И искаше той да знае за това. Бари не очакваше нищо от Зейн, просто искаше да знае за детето им. Отчаяно копнееше да го види отново. Беше се оставила на течението, напълно самотна, изплашена, отчуждена и с разбити чувства, а точно сега най-много се нуждаеше от защита. Зейн не бе човек, който безгрижно ще зареже детето си и ще игнорира съществуването му. Това бебе щеше да бъде постоянна връзка между тях, в това бе сигурна.

Баща ѝ едва ли щеше да промени отношението си към Зейн, ако знаеше за бременността ѝ. По-скоро щеше да прояви собственическите си инстинкти и към внука си, дори и незаконороден. Щеше да предприеме мерки да скрие бременността ѝ, а когато това станеше известно — не можеше да не стане — всички щяха да я съжаляват, предполагайки, че е резултат от изнасилването ѝ. Тогава щяха да ѝ хвърлят погледи изпълнени със състрадание и да говорят за нейната смелост.

Мислеше, че ще полудее. Заслужаваше ли си да избяга във Вирджиния, само за да дойде и баща ѝ след нея. Той изпадаше всеки път в паника, когато дъщеря му излизаше без придружител, не ѝ разрешаваше да кара сама дори собствения си автомобил. Когато искаше да отиде някъде, настояваше тя да вземе шофьора му. Наложил се тайно да отиде до аптеката, за да си купи тест за бременност, макар да бе сигурна в резултата. Тестът потвърди това, което тялото ѝ казваше. Бари знаеше, че трябва да се тревожи и разстрои от тази непланирана бременност, но точно сега това бе единственото нещо в живота ѝ, което я правеше щастлива. Чувстваше се безкрайно самотна. Отвличането и дългите часове прекарани със Зейн я отдалечиха от приятели и роднини. С тях не можеше да споделя спомени и мисли, никой не разбираше нейните нужди и желания. Двамата със Зейн бяха преживели много, той щеше да разбере и внезапната ѝ меланхолия и нежеланието ѝ да говори за отвличането. Тя не бе потаен човек, просто

искаше да поговори с някой, който щеше да я разбере. Това, което бяха споделили заедно, ѝ наподобяваше много на боен опит, който ги бе свързал в специална връзка.

Нямаше да може да пази дълго бременността си в тайна. Трябваше да се погрижи за консултации с лекар, а сега всички телефонни разговори се записваха. Разбира се, можеше тайно да се промъкне и да се обади от уличен телефон, но да бъде проклета, ако го направеше!

Стига! Достатъчно! Тя беше възрастен човек и скоро щеше да става майка. Бари мразеше факта, че отношенията с баща ѝ се влошиха до такава степен, че почти не си говореха, но не можеше да намери начин да поправи това. Докато имаше съмнение за участието му в предателство, беше безпомощна. Искаше да ѝ обясни, да ѝ даде правдоподобни причини за нейното отвлечане. Беше ѝ омръзнало да наднича всеки път през рамо, когато излизаше от къщи. Искаше да живее нормален живот, да не отглежда бебето си в страх.

Именно такава атмосфера витаеше в къщата и я задушаваше. Бари разбра, че беше време да се махне — да изчезне от постоянно преследвания я страх. Докато баща ѝ участваше в сделки, предизвикващи виновно изражение на лицето му, имаше голяма вероятност да я отвлечат отново. Даже мисълта за това предизвикваше у нея гадене и главоболие, но сега не трябваше да се грижи само за себе си. Сега трябваше да защити детето си.

Неразположението ѝ в началото на бременността принуди Бари да става по-късно, но един ден се събуди рано от гласовете на двойка сладкопойни птици, които се бореха, за най-доброто място на едно дърво близо до прозореца. Веднага след като стана, дойде и атаката на сутрешното гадене. Наложиха се да направи обичайните си сутрешни посещения до банята. И както обикновено, след това се почувства добре. Докато се наслаждаваше от прозореца на слънчевото утро, осъзна, че бе много гладна. За първи път от няколко седмици мисълта за храна ѝ се видя привлекателна.

Беше шест часа, твърде рано за появата на Адел — техния готвач. Закуската обикновено се сервираше в осем, а по това време Бари още спеше. Коремът ѝ изкъркори. Нямаше сили да чака още два часа до закуска.

Облече халат, нахлузи чехли и тихо излезе от стаята. Спалнята на баща ѝ се намираше близо до стълбите и не искаше да го тревожи толкова рано. Освен това не желаше да се присъедини към нея за поредния им неловък разговор насаме. Той опитваше да се държи все едно нищо не бе станало, но тя не можеше да се отнася към него както преди.

Бари бе убедена, че баща ѝ още спи, но щом стигна края на стълбите чу гласа му. Спря, чудейки се дали не я бе чул и не я бе повикал, въпреки нейната предпазливост. Тогава с рязък тон, той произнесе името Мак и тя замръзна.

Студени тръпки преминаха по цялото ѝ тяло, започна да ѝ се повдига. Познаваше само един Мак — Мак Прюет. Но защо трябваше да разговарят по телефона? Доколкото знаеше, Прюет продължаваше да работи в Атина, но тъй като баща ѝ не беше вече посланик, нямаше основание да говори с него.

Сърцето ѝ диво заби, когато друга мисъл нахлу в главата ѝ. Може пък баща ѝ да бе казал Макензи, а тя да е чула само първата сричка. Да не би да говореше за Зейн. Ако опитахше да подслуша щеше ли да разбере къде е той сега и как е със здравето? Без допълнителна информация за състоянието му, трудно можеше да повярва на думите на адмирал Линдли, че Зейн се бе възстановил напълно. Истината изисква доверие — Бари вече не вярваше нито на адмирала, нито на баща си.

Тя се прокрадна по-близо до вратата и нададе ухо.

— ... скоро ще свърши, — каза той рязко, след това замълча за секунда. — Не се бяхме договорили така. Бари не трябваше да бъде въвличана. Всичко се обърка, Мак.

Бари затвори очи в отчаяние. Студените тръпки се върнаха обратно, този път по-силни. Затрепери и тежко преглътна надигащото се гадене. Значи баща ѝ наистина бе замесен, Мак Прюет — също. Мак беше от ЦРУ. Двоен агент? Ако отговорът бе да, за кого още работеше? Политическата ситуация не беше подобна на тази от времето на Студената война, когато имаше ясно разграничение между воюващите страни. Някои страни бяха изчезнали от лицето на земята, на тяхно място се бяха появили други. През последните години основната движеща сила, която разделяше света на части, бяха парите

и религията. Как се вписваха в това баща ѝ и Мак Прюет? Каква информация имаше баща ѝ, която Мак не знаеше?

Отговорът ѝ се изплъзваше. Информацията можеше да бъде всякаква. Нейният баща имаше приятели във всяка европейска страна и в този случай — достъп до различна поверителна информация. Това, в което не виждаше смисъл, бе защо богат човек, като него ще продава тайни. За някои хора парите бяха като наркотик. Колкото и да имаха — не беше достатъчно — трябваше да трупат още. Такива хора бяха постоянно нащрек за още една доза пари в брой и свързаната с тях власт.

Погрешно ли бе оценила характера на баща си? Нима все още гледаше на него с детски поглед — виждайки само бащата и единствената опора в живота ѝ, а не човека, чиято амбиция го караше да забрави за честта?

Сляпо тръгна към стаята си, без да се интересува, че баща ѝ може да чуе стъпките ѝ. Но той беше или много погълнат от разговора си или не вдигна много шум, защото вратите на спалнята му останаха затворени.

Сви се на кълбо в леглото, защитавайки с тяло нежния зародиш в утробата си.

За какво не се бе договарял баща ѝ? За отвличането ѝ? Минаха повече от два месеца. Съществуваше ли нова заплаха — да я използват, като оръжие срещу него?

Бари се чувстваше безпомощна, лутайки се в тъмното с тези мрачни предположения. Като че ли вървеше по непозната територия без знаци за упътване. Какво трябваше да направи сега? Да отиде с предположенията си във ФБР? На кого да се довери там?

Но най-важното бе, дали ако останеше при баща си щеше да е в безопасност? Реални ли бяха предположенията ѝ? Тя беше видяла много неща, докато той работеше като дипломат, още повече дори, когато самата тя започна да работи в посолството. Случваха се всякакви неща, въртяха се афери, които водеха до опасни ситуации. Като се имаше предвид отвличането, поведението на баща ѝ и голямата му грижа за нейната безопасност, Бари не можеше да си позволи да се надява, че всичко ще бъде наред.

Трябваше да се махне от тук!

Трескаво започна да мисли, къде да отиде, за да не я намерят лесно и как да стигне до там, без да оставя следи, които да доведат агентите при нея. Мак Прюет не беше начинаещ, разбираше си от работата и имаше много контакти. Приличаше на паяк, разпрострял паяжината си навсякъде. Ако купеше билет на свое име или използваше кредитната си карта, той щеше да узнае веднага. За да се скрие наистина, трябваше да има пари в брой и то много. Това означаваше да изпразни банковата си сметка, но как да отиде до банката, без да разбере баща ѝ? Ако се стигнеше дотам, щеше да се наложи да излезе през прозореца и да извика такси от телефонния автомат.

А може би къщата се наблюдаваше?

Простена и закри лицето си с ръце. О, Боже, скоро щеше да заприлича на параноичка. Но в нейното положение всеки би постъпил така. Както беше казал един мислител, дори параноиците имаха врагове.

Бари трябваше да мисли за детето. Без значение, колко безумни изглеждаха действията ѝ, не трябваше да допуска никаква грешка. Ако трябваше да облече черни дрехи, да се промуши през прозореца в най-късните часове на нощта и да пълзи по земята, докато се отдалечи от къщата... колкото и нелепо да звучеше всичко това, щеше да го направи. Тази нощ? Колкото по-рано се измъкнеше, толкова по-добре.

Значи тази нощ.

След като взе решение, тя въздъхна дълбоко и започна да мисли за подробностите. Трябваше да вземе малко дрехи. А също чековата и спестовната си книжка и да закрие разплащателната си и спестовната сметка. Да изтегли от кредитните си карти колкото позволяваше лимита. Сумата, която щеше да се получи бе доста голяма — около половин милион долара. В какво щеше да сложи толкова много пари? Нуждаеше се от голяма чанта.

Ситуацията започна да ѝ се струва доста абсурдна. И как щеше да пълзи по тревата в тъмнината, влачейки два куфара след себе си?

Мисли! — яростно си каза Бари. Трябваше да вземе само едното — дрехите или празната чанта.

Всичко, което можеше да носи в момента бяха наличните ѝ пари — няколко хиляди долара, чековата и спестовната си книжка и кредитните си карти, за другите пари щеше да се погрижи после. От

първия отворен магазина за стоки с намалени цени, щеше да си купи дрехи, козметика и чанта за нещата, необходими ѝ в началото. А също и боя, за да оцвети червената си коса в безлично кафяво. Но не и преди банката, за да не може касиера да опише новата ѝ външност.

С такава налична сума пари, пред Бари се изправяха няколко възможности. Можеше да се качи на влака в първата избрана посока и да слезе преди определената спирка. След това щеше да си купи кола на старо, като плати в брой. В този случай никой нямаше да разбере накъде пътува. За по-голяма сигурност щеше да я кара само един ден, а после да я замени за по-добра, като я плати пак в брой.

Мерките бяха твърде драстични, но не и невъзможни. Тя все още не бе убедена, че всичко това е правилно, но на карта бяха заложени животът ѝ и този на бебето. Отчаяните времена изискват отчаяни мерки. Кой беше казал това? Май някакъв революционер от осемнадесети век и ако бе вярно, тя прекрасно разбираше, как се бе чувствал той. Трябваше да изчезне възможно най-незабележимо. А преди да напусне града щеше да прати съобщение на баща си по пощата, за да знае, че всичко с нея е наред. В противен случай щеше да помисли, че отново са я отвлекли и да полудее от мъка и ужас. Бари не можеше да постъпи така с него. Все още много го обичаше, дори и след всичко, което бе сторил. Отново я удари вълна на недоверие и несигурност. Изглеждаше ѝ толкова нереално това, че той предава информация на терористите. Това изобщо не подходеше на човека, когото познаваше.

Е, баща ѝ не можеше да се нарече любимец на хората, но най-лошото обвинение, което някога бе чула за него, бе обвинението в снобизъм, с което и тя бе съгласна. Той прекрасно изпълняваше задълженията си като посланик и дипломат, работеше с ЦРУ, което имаше представител във всяко посолство, използваше социалното си положение и създадените контакти за разрешаването на различни проблеми. Лично познаваше последните шест президента, а министър-председателят го наричаше приятел. Можеше ли такъв човек да бъде предател?

Не, не можеше! Ако зависеше само от нея, щеше да го оправдае.

Но Бари щеше да има бебе, за което знаеше само тя. Можеше да го усети чрез гърдите си, които бяха станали по-чувствителни и от натиска ниско долу в корема си, свързан с увеличаване на матката и

усилващия се приток на кръв към нея. Зараждащият се в нея нов живот, с развитието си, като че ли генерираше топлина в майчиното тяло.

Бебето на Зейн.

Тя щеше да направи всичко, за да го защити. Щеше да намери безопасно място и добро медицинско обслужване. Да си смени името, да си направи нова шофьорска книжка и социална осигуровка. Нямаше понятие как да направи последните две неща, но щеше да се справи. Винаги се намираха тъмни личности, които за пари могат да направят всичко. Шофьорската книжка можеше да се фалшифицира, но социалната осигуровка трябваше официално да се регистрира, без нея не можеше да започне работа.

Трябваше да помисли и за още нещо. Не може да си позволи да разчита само на парите, които имаше — те рано или късно щяха да свършат. Значи трябваше да си намери работа, добре заплатена, за да може да се изхранва и да си плаща наема. Имаше докторска степен по история на изкуството, но поради смяната на името, нямаше да може да я използва.

Но засега трябваше да изчака. Тъй като не беше добре информирана за свободните работни места там, където отиваше да живее, щеше да почака и да види. Нямаше значение какво щеше да работи, като секретарка или нещо друго. Щеше да се съгласи на първата ѝ предложена работа.

Бари погледна часовника — седем и половина. Независимо от опънатите си нерви почувства силен глад. Сега, когато беше бременна, тялото ѝ си имаше свой собствен дневен ред, игнорирайки емоционалната ѝ нестабилност, то се нуждаеше от пълноценна храна.

Мисълта предизвика усмивка на лицето ѝ. Все едно детето ѝ тропаше вече с краче и настояваше за това, което желае.

Нежно притисна ръка върху корема си и почувства леката твърдост, която преди не беше там.

— Добре — прошепна към него. — Сега ще те нахраня.

Бари се изкъпа и облече, като психически се подготви да се изправи срещу баща си.

Когато влезе в трапезарията, той засия от радост, която бързо прикри с чувство на предпазливост.

— Е, това е истинско удоволствие, да си правим компания — каза той, като сгъна вестника и го остави настрана.

— Събудиха ме крясъците на някакви птици — отговори Бари и отиде до бюфета да си вземе препечени филийки и яйца. Лекото гадене при вида на наденичките я накара да размисли и да смени яйцата с плодове. Надяваше се, че това ще бъде достатъчно, за да задоволи апетита на крехкия организъм.

— Кафе — предложи баща ѝ, когато тя седна. Сребърният кафеник бе вече в ръцете му.

— Не, не днес — каза бързо, тъй като стомахът ѝ се сви отново. — В последно време пия прекалено много кафе, затова искам да го намаля — това бе чиста лъжа. Бе спряла кафето от момента, в който заподозря, че е бременна, а и стомахът ѝ протестираше срещу него. — Ще пия портокалов сок — той не предизвикваше гадене.

Бари започна да се храни, като се опита да поддържа вежлив разговор, но въпреки това не можа да се отпусне. Не смееше да вдигне очи от чинията, за да не може баща ѝ да прочете в тях мислите ѝ. Не искаше да го притеснява още повече.

— Днес съм на обяд с конгресмен Гард — каза той. — Какви са плановете ти за деня?

— Нямам планове — отговори му. Нейните планове бяха за през нощта.

Погледна я успокоен.

— Тогава ще се видим следобед. Аз ще шофирам сам колата, така че Пул остава на твое разположение, ако искаш да отидеш някъде.

— Добре — съгласи се тя, защото нямаше да ходи никъде.

След като баща ѝ излезе, тя прекара времето си в четене и дрямка. Сега, когато бе взела решение за бъдещето си, се чувстваше по-спокойна. Утрешният ден щеше да бъде напрегнат, затова сега трябваше да си почива, колкото се може повече.

Баща ѝ се върна след обяд и я завари в хола, свита над книгата. Когато го погледна, видя как присъствието ѝ бързо разтопи безпокойството в очите му.

— Успешно ли мина обяда? — попита Бари така, както го правеше преди.

— Знаеш ги какви са политиците — отговори той неопределено.

Баща ѝ обикновено сядаше и отговаряше на всичките ѝ въпроси, но сега ловко отклони подробностите. Конгресмен Гард участваше в комисиите по националната сигурност и по външните работи. Преди да му бе задала повече въпроси, той влезе в кабинета си и затвори вратата. По-рано винаги я оставяше отворена, сякаш я канеше да влезе, когато пожелае. Но сега тя тъжно погледна към затворената врата, след което започна отново да чете.

Звънецът на вратата я стресна. Бари остави книгата, приближи се до вратата и внимателно погледна през шпионката, преди да отвори. Там стоеше висок тъмнокос мъж.

Главата ѝ се замая, сърцето ѝ заби лудо. Някъде отзад, чу гласа на баща си, който излезе от кабинета.

— Кой е? — попита рязко той. — Позволи на мен.

Бари не отговори. Тя отвори вратата и срещна хладните сивосини очи на Зейн. Сърцето ѝ подскочи толкова силно, че дъхът в гърлото ѝ спря.

Погледът му обходи внимателно тялото ѝ и се върна на лицето ѝ.

— Бременна ли си? — попита тихо, гласът му бе нисък, за да не чуе баща ѝ, който приближаваше към вратата.

— Да — прошепна тя.

Зейн уверено кимна, като че ли това реши въпроса.

— Тогава ще се оженим.

ГЛАВА 9

Баща ѝ достигна вратата и дръпна Бари за раменете.

— Кой сте вие? — попита остро той.

Зейн спокойно разгледа мъжа, който скоро щеше да му стане тъст. Когато завърши огледа, се представи:

— Зейн Макензи.

Изражението на тъмното му загоряло лице бе безразлично, но пронизителният поглед на светлите му очи, накараха Бари отново да почувства, колко опасен може да бъде този мъж. Хладният му поглед не можеше да я изплаши. При сегашните обстоятелства ѝ бе необходим точно такъв човек.

Въпреки че преди да отвори вратата, баща ѝ бе доста разтревожен, сега лицето му пребледня още повече и изражението му замръзна. Каза сковано:

— Сигурен съм, осъзнавате, че за Бари е по-добре да не ви вижда. Тя се опитва да забрави събитията...

Зейн погледна към нея, зад гърба на посланика — тя видимо трепереше, зелените ѝ очи го гледаха с молба. Той не си ги беше представял толкова наситени, нито толкова изразителни, като дълбоки зелени гори. Зейн имаше чувството, че тя сякаш го моли за нещо — не да бъде по-внимателен с баща ѝ, а за нещо друго — много важно. Завладя го инстинктът на воин, сетивата му се изостриха. Не знаеше за какво го моли Бари, но непременно щеше да разбере, след като се справеше с настоящото положение. Време бе да покаже на бившия посланик, къде е неговото място.

— Ние ще се женим — заяви Зейн, втренчил поглед в Бари, като прекрати обяснението на посланик Лавджой, защо беше по-добре той да си тръгне незабавно. В суровия му глас, с който прекъсна покровителственото му обяснение, проличаха стоманените нотки, с които той командваше най-смъртоносните мъже на света.

Уилям Лавджой млъкна с панически израз на лицето.

— Това е нелепо — произнесе напрегнато. — Бари няма да се ожени за тюлен, който се смята за нещо специално, защото е обучен убиец.

Погледът на Зейн се премести от Бари към баща ѝ и се превърна в арктически лед, синият цвят стана сив и заблестя, като ледени кристали. Лавджой направи неволна крачка назад, кожата на лицето му пребледня.

— Бари, ще се омъжиш ли за мен? — умишлено попита Зейн, без да сваля поглед от баща ѝ.

Тя погледна Зейн, после баща си, който нервно и напрегнато чакаше отговора ѝ.

— Да — отговори му, леко облекчена.

Зейн! Бари не се интересуваеше какво чудо го е довело тук. Положението ѝ бе толкова отчайващо, че щеше да се омъжи за него, дори и да не го обичаше. Зейн бе морски тюлен и ако някой можеше да я предпази от опасностите, от неизвестния враг, довел баща ѝ до ръба, това бе той. Тя носеше детето му и явно тази причина го бе довела във Вирджиния, при нея. Бе от тези мъже, които сериозно се отнасяха към отговорностите си. Бари би предпочела привързаността им да бе взаимна, но засега щеше да вземе това, което ѝ предлагаше. Естествено привличаше Зейн физически, иначе сега нямаше да бъде бременна.

Тя щеше да се омъжи за Зейн, а с времето, може би, той щеше да я обикне.

Баща ѝ потрепери от нейния отговор и се обърна към нея:

— Скъпа, не искам да се омъжваш за такъв като него. Ти винаги си имала най-доброто, той няма да може да ти го осигури — изрече умолително.

Изпъвайки рамене, Бари отговори:

— Ще се омъжа за него, възможно най-скоро.

Виждайки решителността в очите на дъщеря си, посланика се обърна към Зейн:

— Няма да получите и стотинка от нейното наследство.

— Татко! — извика тя шокирана.

Имаше собствени пари, наследство от майка ѝ, баба ѝ и дядо ѝ, така че нямаше да гладува, дори баща ѝ да изпълнеше закана си. Но

изпита болка заради факта, че той толкова демонстративно заплашва бъдещето ѝ със Зейн.

Зейн вдигна рамене.

— Добре — каза с измамна мекота. Бари усети, зад привидното му спокойствие, желязна решимост. — Правете с парите си каквото искате, не ми пука. Ако си мислите, че тя може да остане до вас до края на живота ви, сте истински глупак. Може да се държите като задник и да мамите себе си, че нямате внуци, ако толкова ви харесва, но каквото и да направите, с нищо няма да промените моето решение.

Посланик Лавджой замръзна с измъчено от болка лице. Мъка замъгли погледа му, когато погледна към дъщеря си.

— Не го прави — помоли я той с треперещ глас.

Сега бе неин ред да потръпне, защото въпреки всичко, мразеше да го наранява.

— Бременна съм — прошепна тя, изправи рамене и се приготви да посрещне още болезнени думи от него. — И ние ще се оженим.

Баща ѝ залитна, поразен от думите ѝ. И пребледня още повече.

— Какво? — извика той. — Но... но, ти каза, че не си била изнасилена!

— Не, не беше! — потвърди Зейн с мека, мъжествена интонация.

Очите им се срещнаха и Бари му се усмихна, нежно и срамежливо.

— Не бях изнасилена! — потвърди тя и лицето ѝ пламна.

За известно време, баща ѝ мълчаливо ги наблюдаваше, останал без думи. Явно не бе очаквал такъв обрат. След това яростна вълна премина през него и лицето му почервения.

— Копеле! — изплю задавено той. — Ти си се възползвал от нея, когато е била уязвима.

Бари хвана ръката му и го обърна към себе си.

— Спри! — изкрещя. Стройното ѝ тяло се напрегна от ярост. Нервите ѝ бяха опънати още от сутринта и сега това противопоставяне усили още повече напрежението, което чувстваше. Внезапното появяване на Зейн бе предизвикало еуфория от щастие и нов шок за изострените ѝ сетива. Беше ѝ предостатъчно! — Ако някой се е възползвал в случая, това бях аз. И ако искаш подробности, ще ти ги кажа, но не мисля, че наистина желаеш да ги чуеш!

На върха на езика ѝ бе въпросът дали смята да пази девствеността ѝ завинаги, но остави горчивите думи неизказани. Бяха твърде болезнени и каже ли ги веднъж, нямаше да може да ги върне обратно. Баща ѝ я обичаше може би прекалено силно и затова страхът да не я загуби, го караше да се нахвърля така върху Зейн. И въпреки всичко, тя също го обичаше. Бари се втренчи в него, болката се надигна в нея и цялата ѝ предпазливост изчезна.

— Знам всичко — прошепна тя. — Разбираш ли? Знам! Знам, защо се държеше като параноик всеки път, когато излизах от къщи. Трябва да се махна!

Баща ѝ рязко въздъхна, шокът го бе лишил от последната му капка самоконтрол. Той не можеше да издържа изгарящия ѝ поглед повече и се извърна на страни.

— Пазете я — каза с хрипящ глас на Зейн и сковано тръгна към кабинета си.

— Това възнамерявам да направя — отвърна той и погледна към отдалечаващият се посланик. Явно с това проблемът се решаваше. Очите му се върнаха на Бари и бавна спираща сърцето усмивка, докосна устните му. — Време е да опаковаш нещата си. След час тръгваме.

Тя изтича към спалнята и започна да събира куфарите, като предпочете пред вечерните рокли и дизайнерските костюми по-практични дрехи. Дългата до коленете памучна пола и блузата без ръкави, бяха достатъчно удобни за пътуване, оставаше само да облече отгоре една риза с дълъг ръкав. Всичко в нея крещеше да бърза.

Тя изнесе куфарите до горните стълби. Не бяха нужни усилия, заради колелцата, които имаха, но когато Зейн я видя, напусна поста си до вратата и хукна по стълбите, взимайки по две стъпала наведнъж.

— Не ги вдигай — заповяда той и пое куфарите от ръцете ѝ. — Трябваше да ме извикаш.

Тонът му бе същият, с който издаваше заповеди на своите подчинени, но нервите на Бари бяха прекалено опънати, за да води борба с него по този повод. Той вдигна трите куфара с лекота, което я накара да примигне от удивление, и тръгна надолу по стълбите с тях. Тя забърза след него.

— Къде отиваме? Ще пътуваме с кола или ще летим със самолет?

— В Лас Вегас. Със самолет.

— И ти вече имаш билети? — попита с изненада.

Зейн се спря и я погледна през рамо като леко повдигна тъмните си вежди.

— Разбира се — каза той и продължи пътя си надолу по стълбите.

Неговата сигурност и самоувереност бяха плашещи. Изведнъж се зачуди в какво, по дяволите, се бе забъркала. Все повече и повече се убеждаваше, че Зейн Макензи държи под железен контрол не само себе си, но и всички наоколо. Тя не бе в състояние да пробие тази бариера. Освен в леглото. В главата ѝ се зародиха спомени, които предизвикаха червенина по бузите ѝ, която нямаше нищо общо с бързото ходене. Тогава, той бе загубил контрол и това... бе преживяване, което спираше дъха ѝ.

— В колко часа е полетът ни? — Бари отново се опита да го догони. — Ще имаме ли време да отидем до банката? Искam да закрия сметките си...

— Можеш да ги прехвърлиш в местната банка, когато се приберем у дома.

Докато Зейн пренасяше багажа до колата, взета под наем, тя отиде до кабинета на баща си и почука тихо. Когато не последва отговор, откряна вратата.

Той седеше зад бюрото, опрял лакти върху него и скри лице в дланите си.

— Довиждане, татко — тихо каза Бари.

Баща ѝ не отговори, но тя го видя как преглътна болезнено.

— Ще ти се обадя, за да знаеш къде съм.

— Не — отвърна глухо. — Не трябва — той вдигна глава, очите му бяха измъчени. — Все още не. Почакай... почакай известно време.

— Добре — прошепна тя, разбираше го напълно. Така щеше да бъде в безопасност. Баща ѝ сигурно подозираше, че телефонните линии се подслушват.

— Скъпа, аз... — замълча и отново преглътна с усилие. — Аз само исках да бъдеш щастлива и в безопасност.

— Знам — Бари почувства влага по бузите си и избърса сълзите си.

— Той не е мъжът, когото исках за теб. Морските тюлени са... добре, няма значение — въздъхна. — Може би той ще успее да те опази. Надявам се. Обичам те, скъпа. Ти беше най-важното нещо живота ми. Разбираш ли, никога не съм мислил... — баща ѝ спря, не можеше повече да продължи.

— Знам — отново каза тя. — Аз също те обичам.

Бари тихо затвори вратата и застина с наведена надолу глава. Тя не го чу, как приближи, но внезапно Зейн се озова до нея, обгърна талията ѝ и настойчиво я поведе към колата. Не ѝ зададе никакви въпроси, просто отвори вратата на колата, помогна ѝ да седне и я затвори с подчертана решителност.

Докато пътуваха към летището, Бари седеше напрегнато и наблюдаваше движението около тях.

— Сега можем да си поговорим двамата с теб, без свидетели. Такава възможност скоро няма да имаме — каза Зейн, като умело управляваше автомобила през натоварения трафик. — Защо не ми кажеш, какво става?

Той си бе сложил слънчеви очила, които скриваха очите му, но дори и без да ги вижда, тя усети познатото хладно и отдалечено изражение в тях.

Бари повдигна брадичката си и погледна право напред, обмисляйки защо въпросите му звучаха като заповеди. Нямахше да бъде лесно, но трябваше да му каже всичко. Нуждаеше се от неговата защита, най-вече сега, когато бе бременна. Зейн нямахше да бъде нащрек, ако не разбереше за заплахата, която съществуваше. Трябва да бъде честна с него.

— Искам да знаеш, че една от причините, поради които се съгласих да се омъжа за теб, е, че имам нужда от защита, а ти си морски тюлен. Ако нещо... опасно... се случи, ти знаеш, как да се справиш.

— Колко опасно?

Гласът му звучеше равно, почти незаинтересовано. Тя допусна, имайки предвид работата му, че опасността бе за него установен начин на живот, а не изключение.

— Мисля, че похитителите могат да направят още един опит, но сега, освен за себе си трябва да мисля и за бебето.

С инстинктивния жест на бременна жена, тя докосна корема си, сякаш за да се увери, че детето, което растеше в нея е в безопасност.

Той погледна в огледалото за обратно виждане и огледа движението зад тях и около тях. След секундно размишление подхвана въпроса по същество.

— Уведомила ли си ФБР? А полицията?

— Не.

— Защо не?

— Защото подозирам, че баща ми е замесен по някакъв начин — отговори Бари, задущавайки се от думите.

Зейн погледна за пореден път в огледалото за обратно виждане.

— По какъв начин?

Гласът му звучеше дяволски равнодушно. Бари стисна юмруци, решена да запази самоконтрола си. Щом Зейн се държеше така дистанцирано, значи и тя можеше. Принуди се следващите й думи да прозвучат безчувствено.

— Причината за отвлечането не е била откуп. Мисля, че са искали някаква информация от баща ми. Просто за друго не се сещам в момента.

Зейн запази мълчание, като продължи да се престроява ловко от една колона в друга по платното. Тя можеше почти да чуе, как мозъкът му сортира необходимата информация. Накрая каза:

— Баща ми е затънал до гуша, иначе сам щеше да отиде във ФБР. Тогава щяха да ме заведат на безопасно място и да ме обградят отвсякъде с агенти.

Той бе стигнал до същото заключение, но от това не й стана по-добре.

— Откакто се върнахме във Вирджиния, той стана невъзможен. Не ми позволява да излизам сама от къщи, следи всичките ми телефонни разговори. Винаги ме е защитавал, но никога по този начин. Отначало си мислех, че преиграва, заради случилото се в Атина, но когато го обмислих по-добре, разбрах, че заплахата все още съществува — преглътна. — Бях си наумила да се измъкна тази вечер и да изчезна за известно време.

Ако Зейн се бе забавил още един ден, щяха да се разминат. Тогава нямаше да знае къде да я търси, а тя щеше да загуби

предишната възможност да се свърже с него. При тази мисъл, сълзи опариха очите ѝ. Боже, за малко да не се срещнат.

— Дръж се — изкомандва той и рязко изви волана надясно. Пресече другото платно на движение и с остър завой навлезе в друга улица. Разнесе се изскърцване на гуми и рев на клаксони. Въпреки че беше предупредена, Бари едва успя да се хване за дръжката, коланът се врязва рязко в тялото ѝ.

— Какво стана? — извика тя, борейки се да нормализира дишането си, нарушено от стегнатия колан.

— Възможно е да имаме компания. Не бих искал да рискувам.

Разтревожена, Бари се обърна назад, взирайки се в колите, минаващи през кръстовището. Напразно се опита да види позната кола или някой друг, правещ същата маневра, да тръгва след тях. Движението по улицата изглеждаше нормално.

— Двама бели мъже, между тридесет и четиридесет години, с тъмни очила — поясни Зейн напълно спокойно.

Тя помнеше добре това негово свръхестествено хладнокръвие. В Бенгази, колкото по-напрегната бе ситуацията, толкова по-хладен ставаше той, все едно беше лишен от всякакви чувства. За да предприеме това опасно действие, значи бе сигурен, че ги следят. Стомахът я присви и почувства внезапен пристъп на гадене. Да подозира за възможните опасности, за нея и детето — беше едно, но да получи потвърждение — съвсем друго. Нещо в думите на Зейн привлече вниманието ѝ.

— Бели? — повтори тя. — Но аз...

Бари спря на средата на думата, защото разбра, че казаното от него има смисъл. Подсъзнателно търсеше либийци, а трябваше да си припомни, че в основния възел от интриги, се включваха както либийците, така и съучастниците на Мак Прюет. Ако вземеше предвид неговата съобразителност, тя трябваше да подозира всички хора, не само от Близкия изток, но и бели, черни, араби... Не можеше да се довери на никой, с изключение на Зейн.

— Тази кола вече им е известна, ще трябва да я сменим. — Зейн направи още един неочакван завой, този път не толкова рязко. Но въпреки това не подаде сигнал за смяна на посоката и не намали скоростта повече от необходимото.

— Сега ще проведе един телефонен разговор и ще се погрижи за друга кола. След това ще побързае към летището.

Бари не попита на кого ще звъни. В областта живееха доста военнослужещи. Някой, облечен в бяла униформа щеше да вземе колата и да я върне на фирмата за даване под наем. И това бе всичко. В това време двамата със Зейн щяха да бъдат на път за Лас Вегас.

— Във всеки случай, те ще ме намерят — неочаквано каза Бари, като се сети за името върху самолетния билет.

— В крайна сметка, да. Но ще им трябва време, а ние ще имаме солидна преднина.

— А може би не — тя прехапа устни. — Тази сутрин дочух, татко да говори с Мак Прюет. Мак е заместник-началник на ЦРУ в Атина. Татко му каза, че иска всичко да приключи и, че моето участие, не е било предвидено.

Зейн вдигна вежди.

— Разбирам.

Ако баща ѝ работеше с ЦРУ официално, то щеше да обезпечи сигурността на единствената си дъщеря по легални канали. Участието на Мак Прюет променяше всичко. Той имаше достъп до информация, недостъпна за повечето военни. Въпреки че ЦРУ не действаше на територията на Съединените щати, влиянието му се простираше надалеч. Ако Мак искаше да узнае дали има купен билет на нейно име по летищата в окръга, след минута щеше да има цялата информация в ръцете си.

— Ако не са новаци и са успели да запишат номера на колата, то много скоро ще узнаят името ми — каза Зейн. — В противен случай няма да могат да разкрият самоличността ми. Както и да е, вече е твърде късно да се тревожим за това. Дали ще го узнаят и дали не, няма да променяме първоначалния ни план. Ще вземем полета за Лас Вегас и там ще им се изплъзнем, за известно време.

— Как можем да им се изплъзнем. Мак има достъп до персоналните ни данни...

— Аз подадох оставка. Вече не съм морски тюлен.

— О — каза безпомощно Бари, опитвайки се да осмисли още една неочаквана новина. Тя мислено се бе подготвила за живот, като съпруга на офицер от флота. Честите прехвърляния, строгото подчиняване на по-висшестоящите — всичко това не се различаваше

от работата в посолството, просто бе на друго ниво. Сега понятие си нямаше, какъв живот ѝ предстоеше.

— Какво ще правиш тогава?

— Поел съм работата на шериф в един окръг в южната част на Аризона. Предишният починал на работното си място в офиса и губернаторът ме назначи да изпълнявам временно тази службата до следващите избори. Така че следващите две години ще живеем в Аризона, а може и повече.

Шериф? Това определено бе изненада. Безцеремонният начин, по който го заяви, засили чувството за нереалност. Бари се постара да се концентрира върху най-важното.

— Няма значение, какво работиш сега — каза, като се опитваше да прозвучи възможно най-невъзмутимо. — За мен е важна твоята подготовка.

Зейн изпъна рамене и подкара колата към закрит паркинг.

— Разбирам — гласът му прозвуча безчувствено и непоколебимо. — Ти се съгласи да се омъжиш за мен, защото знаеш, че съм в състояние да те защита — Зейн спусна стъклото и протегна ръка да вземе билет от автомата. Червената бариера се вдигна и той вкара колата в паркинга.

Бари стисна дланите си в юмруци. Първоначалната вълна на щастие отстъпи място на безпокойство. Да, Зейн дойде и ѝ предложи да се омъжи за него, но може би грешеше за наличието на взаимна привързаност. Почувства се много нещастна и самотна. Зейн не изглеждаше особено щастлив да я види, може би заради огромните проблеми, които стовари на раменете му. Много скоро щеше да стане съпруг и баща, и отгоре на всичко трябваше да ги предпазва от неизвестен враг. Бари се сети, че дори не я бе целунал при срещата им. Чувствайки напиралните сълзи тя се изненада, че мисли за това, точно в този момент. Ако Зейн бе прав и имаха опашка, то опасността бе по-близо отколкото си представяше. Трябваше ли точно сега да се притеснява за причините, поради които ѝ бе предложил брак? В крайна сметка, безопасността на бебето, бе една от причините да се омъжи за него.

— Искам да защитиш нашето бебе — каза тихо тя. — Има и други причини, но тази сега е най-важната.

С чувствата си към него щеше да се справи сама, но нямаше да рискува безопасността на бебето.

— Дяволски важна. Права си — хвърли ѝ бърз поглед, докато паркираше колата на трето ниво. — Няма да позволя на никой да нарани теб или бебето.

Той свали слънчевите си очила, излезе от колата и каза:

— Чакай тук.

Зейн отиде до телефонния автомат, набра номер и се обърна към автомобила, за да може по време на разговора да я наблюдава.

Докато го гледаше през паркинга, Бари усети почти физическо напрежение. Щеше да се омъжи за този човек. Изглеждаше ѝ по-висок, отколкото си го спомняше, бе малко по-слаб и, въпреки това, тънкото яке се опъваше по широките му рамене. Черните гъсти коси, бяха малко израснали, но кожата му си оставаше все така тъмна. С изключение на леката загуба на тегло, по нищо не личеше, че преди малко повече от два месеца е бил смъртоносно ранен. Физическата му издръжливост я смущаваше, той също. Как можа да забрави за това? Бари помнеше вниманието му, страстта, грижите, но също така и как уби пазача без оръжие — с голи ръце. Знаеше за смъртоносната му подготовка — нали точно нея се канеше да използва — но забрави, че това беше важна част от неговата същност, а не качество, към което можеше да прибегва само при необходимост.

Щеше да се наложи ежедневно да се справя с тази част от него, ако го приемеше такъв, какъвто бе. Той не беше и никога нямаше да стане питомна домашна котка.

Тя харесваше домашните котки, но не искаше Зейн да прилича на тях.

Бари разбра и нещо за себе си. Точно сега ѝ бе необходима защита заради бебето, но не искаше да се превръща в глезла, която се нуждае непрекъснато от спасяване. Опитът в Бенгази ѝ бе показал, че е много по-силна и по-способна, отколкото си мислеше. Баща ѝ щеше да бъде щастлив, ако се бе омъжила за мъж, който има за цел да стане посланик, но не това беше желанието ѝ. Искаше в живота си нещо диво и необуздало, точно като Зейн Макензи. Под влудяващата му способност да се контролира, се усещаше неговата свирепост и неукротимост.

Напрежението в отношенията им със Зейн я разстройваше. Тя мечтаеше той да я намери, да протегне ръце и тя да го прегърне. Днес, когато отвори вратата и го видя пред себе си, точно като глупачка си бе помислила, че мечтата ѝ е станала реалност. Но действителността се оказа много по-сложна, отколкото си бе представяла.

Истина бе, че те се бяха опознали за по-малко от двадесет и четири часа и то преди повече от два месеца. Правиха любов с неустоима, изгаряща страст, заченаха дете и то само за един ден!

Може би той се срещаше с друга, но чувството му за отговорност го бе принудило да я потърси, за да разбере, дали страстта им бе довела до някакви последствия. *Дали го е направил?* — запита се Бари. Дали е обърнал гръб на приятелката си, а може би на годеницата си, за да поеме отговорност за детето си?

За пореден път, Бари се удари в каменната стена на неизвестността. Нищо не знаеше за личния живот на Зейн. Ако бе узнала нещо за семейството му, или къде живее, щеше сама да го намери. А сега той със сигурност си мислеше, че тя не си беше направила труда да разбере какво е състоянието му — дали бе жив, или мъртъв.

Той се върна към колата с равни и мощни крачки на тихо стъпващ хищник, които тя много добре помнеше. Загорялото му лице бе спокойно и студено.

Зейн отвори вратата и седна зад волана.

— Транспортът ще бъде тук, след няколко минути.

Бари кимна, но съзнанието ѝ все още бе заето с техните сложни взаимоотношения. Тя побърза да каже, преди да е изпуснала нервите си:

— Опитвах се да те намеря, но ме отведоха незабавно в Атина, докато ти все още бе в операционната. Опитвах се да се свържа с теб, да разбера жив ли си, какво е състоянието ти, в коя болница си настанен... Както и да е. Татко беше помолил адмирал Линдли да не ми дава никаква информация. Той ми каза, че ще се оправиш и това е всичко, което успях да разбера.

— Предположих, че точно така е станало. Опитвах се да ти се обадя в посолството няколко седмици след операцията. Телефонът вдигна баща ти.

— Нищо не ми е казал — призна Бари, а познатият гняв и болката се надигнаха отново. Откакто бе напуснала *Монтгомъри*, тези две чувства властваха в живота ѝ. Значи, Зейн се бе опитвал да се свърже с нея. Обръчът около сърцето ѝ се отпусна малко. — След като се прибрах вкъщи, се опитах пак да те намеря. От флота не ми дадоха никаква информация.

— Всички антитерористични групи са засекретени — отговори той със спокоен тон, докато наблюдаваше в огледалото за обратно виждане колата, която обикаляше около тях, търсейки свободно място за паркиране.

Бари напрегнато замря, докато автомобилът не изчезна нагоре по рампата.

— Съжалявам — каза след няколко минути мълчание. — Знам, че стоварих върху теб много проблеми.

Зейн я погледна с ясните си сини очи, но изражението му остана спокойно.

— Аз нямаше да бъда тук, ако не го исках.

— Имаш ли си приятелка?

Този път, той толкова дълго я гледа, че тя цялата се изчерви и сведе поглед в стиснатите си в скута ръце.

— Ако имах, нямаше да правя любов с теб — каза най-накрая.

О, *Боже!* Тя прехапа устни. Ставаше от лошо, по-лошо. Зейн се отдръпваше все повече от нея, все едно тънката нишка на разбирателство, когато я помоли да се омъжи за него, не съществуваше. Бари усети спазъм в стомаха си, тялото ѝ почувства познатата вълна на повдигане.

Тя преглътна, помоли се гаденето, което бе ограничено все още в сутрешните часове, да не се завърне в най-неподходящия момент. Секунди по-късно, изскочи от колата и отчаяно се огледа в търсене на тоалетна. О, *Боже, имаше ли тоалетни на паркингите?*

— Бари!

Зейн разтревожено изскочи от колата и побърза след нея. На лицето ѝ можеше ясно да бъде прочетено намерението ѝ да избяга, въпреки, че не бе избрала още посоката, в която да побегне, а той имаше намерение да ѝ попречи.

На стълбището? Асансьорът? Тя помисли, за хората, които щяха да ги използват и отхвърли двете възможности. Най-разумното

място бе точно тук, на бетона, но изтънченото ѝ възпитание категорично се възпротиви срещу идеята. Стомахът ѝ явно беше на друго мнение и Бари притисна устата си с ръка, секунда преди Зейн да стигне до нея.

Пронизващите му бледи очи омекнаха с разбиране.

— Тук — каза той, поддържайки я за рамото.

Външните прегради на паркинга, представляваха бетонни блокове високи, по-малко от човешки ръст. Той я поведе бързо натам. Притеснена от това, че може да изцапа нищо неподозиращите долу пешеходци, тя се съпротивлява няколко секунди, но хватката му бе неумолима, а и стомахът ѝ не можеше да чака по-дълго. Зейн я поддържаше, докато тя, надвесена над парапета, безпомощно се отдаде на спазмите, които се надигаха.

Когато всичко приключи, тя отвори очи и остана доволна, че три етажа по-долу, не бе улица, а някаква алея. Зейн я придържаше съпричастно, попи с кърпа изпотеното ѝ лице, след което и я подаде, за да може да избърше устните си. От унижение ѝ се искаше да потъне в земята. Строгото възпитание на швейцарското девическо училище не позволяваше на една дама да показва слабост.

Краката ѝ се подкосиха и се наложи да се облегне отново на него. И тогава разбра, че Зейн едва чуто ѝ шепне нещо с дълбокия си глас, приближавайки устните си ту към скулите ѝ, ту към косата. Силната му длан, лежеше ниско долу върху корема ѝ, напълно покрила бебето.

— Спокойно, скъпа — шепнеше той и отново притисна устни към скулите ѝ. — Можеш ли да се върнеш до колата или искаш да те нося?

Бари не можа да събере достатъчно мислите си, за да му даде конкретен отговор. И само след секунда, явно решил, че ѝ е дал достатъчно време за размисъл, Зейн пое инициативата — вдигна я на ръце и с няколко бързи крачки стигна до колата. Внимателно я постави на седалката, прибра краката ѝ вътре и оправи полата около тях.

— Искаш ли нещо за пиене? Безалкохолно?

Нещо студено и тръпчиво ѝ звучеше чудесно.

— Без кофеин — успя да каже.

— Ще бъдеш извън полезрението ми не повече от двадесет секунди. Оглеждай се за преминаващи автомобили и ако нещо те притесни, подай сигнал.

Бари кимна, той натисна копчето за вътрешно заключване на вратите и затвори. Въпреки че ѝ се искаше да поседи малко на чист въздух, тя разбра защо не трябва да стои навън — изложена на открито, щеше да е лесна мишена. Облегна глава на седалката и затвори очи. Гаденето изчезна толкова бързо, колкото се бе появило, но все още усещаше леки спазми. Тя почувства слабост и сънливост, и малко смущение от непредсказуемата му нежност.

Това не трябва да ме учудва, мислеше си Бари. Тя бе бременна с детето му, вероятността за това, бе довела Зейн при нея. Веднага след като видя явните признаци на гадене, което бе пряко свързано с нейното състояние, той отново бе показал способността си да взема светкавични решения.

Появяването на Зейн до прозореца на вратата ѝ, изненада Бари. В съненото си състояние, тя не разбра кога бе изпълнил поръчката. Припомни си умението му да се движи безшумно. Запотената зелена кутия в ръката му предизвика неистова жажда в нея. Тя отвори вратата и буквално грабна напитката, преди той да седне на мястото си. Когато Зейн затвори вратата, Бари вече бе отворила кутията и пиеше жадно.

След като я изпразни, тя се облегна назад със задоволство. Чунисък напрегнат смях и се обърна към Зейн, който я гледаше със забавление. Нещо диво и горещо проблесна в погледа му.

— За първи път в живота си се възбуждам от жена, пиеща безалкохолна напитка. Искаш ли още? Ще се опитам да се контролирам, но втората кутия може да ми дойде малко в повече и да не мога да ти устоя.

Очите ѝ се разшириха от изненада, а по бузите ѝ се разля гореща червенина. Тя не устоя и сведе поглед към тялото му. Явно говореше истината. Винаги ли казваше това, което мисли? Бари стисна ръце, за да издържи на изкушението да погали това, което привлече вниманието ѝ.

— Вече не съм жадна — дрезгаво отвърна тя. — Но ако желаш, готова съм да изпия още една.

Веселието изчезна от очите му, остана само горещо желание. Той се протегна към нея, но изведнъж обърна глава по посока на идващата към тях кола.

— Ето го и нашия превоз — каза той и гласът му отново стана хладен и безстрастен.

ГЛАВА 10

Бари се омъжваше за него, само защото имаше нужда от неговата защита. Тази мисъл разяждаше Зейн по време на дългия полет до Лас Вегас. Тя спокойно седеше в съседното кресло, като от време на време заспиваше и говореше само когато ѝ задаваше някой въпрос. Имаше изтощения вид на човек, прекарал дълго време в напрежение. Сега, когато обстоятелствата се бяха променили, тялото ѝ се поддаде на умората. Накрая окончателно заспа, скланяйки глава на рамото му.

Бременността също ѝ се отразяваше. Зейн не забеляза никаква физическа промяна, но трима от по-големите му братя бяха създали достатъчно деца, за да знае колко уморени са жените в първите месеци на бременността. Поне Шиа и Лорен бяха уморени. Но никога нищо не се отрази на Каролайн — дори и петимата ѝ синове.

При мисълта за бебето Зейн се разтреса отново от ожесточен собственически инстинкт. В тялото на Бари растеше неговото дете! Най-много от всичко му се искаше да я сложи на коленете си и да я държи в ръцете си, но препълненият самолет не беше най-доброто място за всичко, което му идваше на ум. Това щеше да почака до след брачната церемония. Зейн я желаше повече отколкото в Бенгази. Когато Бари му отвори вратата и той я погледна в зашеметяващите зелени очи, внезапно изпита толкова силна възбуда, че едва обузда желанието да я притисне до себе си. Спря го само присъствието на баща ѝ.

Не биваше да чака толкова дълго. Веднага след като оздравя, трябваше да дойде за нея. Беше живяла в страх и го преодоляваше по същия начин както в Бенгази — със спокойна решителност. Зейн не искаше тя да се страхува никога повече в живота си.

Пристигането на *Бъни и Призрака* с докарания *Олдсмобил 442*, производство 1969 година, беше като среща между стари приятели.

Бари излезе от наетия автомобил с щастливи възгласи и радостно ги прегърна. Зейн с одобрение забеляза, че и двамата са дискретно въоръжени. Те бяха в цивилни дрехи, но под ризите им можеше да се забележи по един голям пистолет под мишницата и един малък на гърба. В цивилния живот морските тюлени не носеха оръжие, но Зейн им бе обяснил ситуацията и ги остави сами да преценят, тъй като вече не беше техен командир. За всеки случай те се бяха подготвили и за неприятни изненади. Зейн също носеше оръжие под лявата си мишница, скрито от лекото му яке.

— Не си струва да се притеснявате, мем — увери я *Призрака*. — Ще ви откараме с шефа до летището, живи и в безопасност. Нито един автомобил, освен тези от *Наскар*, не могат да се сравнят с колата на *Бъни*.

— Сигурна съм, че е така — отговори Бари, насочила поглед към колата. Изглеждаше достатъчно обикновена, боядисана в светло сиво. И хромираните ѝ части бяха както при другите автомобили. Ниският звук на двигателя ѝ обаче, не звучеше като при обикновените серийни коли и гумите ѝ бяха значително по-широки.

— Бронирани стъкла, подсилена конструкция — гордо разказваше *Бъни*, докато помагаше на Зейн, да пренесе багажа в своя любимец. — Стоманените пластини са прекалено тежки, за да развие скоростта, която аз искам и затова прибягнах към новите огнеупорни материали, които са по-леки и по-надеждни, направени от *карбон*. Все още работя над защитата от пожар.

— В такъв случай, ще се чувствам в пълна безопасност — увери го Бари.

Когато двамата със Зейн седнаха на задната седалка на колата с две врати, тя шепнешком попита:

— Къде е *Наскар*?

Призрака, който можеше да чуе падането на игла от четиридесет крачки, много бавно се извърна към задната седалка. Лицето му изразяваше невероятно удивление.

— Не, къде, мем — каза, като се стараеше да се пребори с шока, — а какво! *Наскар* е състезание за серийни автомобили.

Като всеки нормален южняк, той бе израсъл като истински фанатик по ралитата и винаги се смайваше, когато попаднеше на човек, който не споделяше страстта му към тези състезания.

— О! — погледна го Бари с извинителна усмивка. — Прекарах много време в Европа и не съм запозната с тези състезания, освен *Гранд При*.

Бъни подигравателно изсумтя.

— Тези автомобили-играчки. Тях не можеш да ги караш по улицата. Само ралито със серийни коли, може да се смята за истинско състезание — каза той презрително и изкара своето заблуждаващо на вид чудовище от паркинга, наблюдавайки с неспокоен поглед всяка подробност.

— Била съм на конни състезания — продължи Бари в опит да изкупи вината си.

Като оцени сериозността на тона ѝ, Зейн скри усмивката си и попита:

— Яздиш ли?

Вниманието на Бари се прехвърли към него.

— Да, обичам конете! Защо питаш?

— Тогава от вас ще излезе истинска Макензи — провлачено отбеляза *Призрака*. — В свободното си време, шефа отглежда коне.

Гласът му бе леко ироничен, тъй като морските тюлени имаха толкова свободно време, колкото албинос — цвят по тялото.

— Наистина ли? — попита със сияещи очи Бари.

— Притежавам няколко. Около тридесет.

— Тридесет?!

Бари се облегна назад с объркано изражение. Зейн се досети, какво си мислеше тя: отглеждането на един кон бе скъпо, да не говорим за тридесет. Конете се нуждаеха от много пространство и грижи; нещо, което Бари не можеше да свърже с бившия военноморски офицер, член на елитна антитерористична група.

— Това е семеен бизнес — обясни той, докато гледаше настрани, проучвайки трафика около тях.

— Чисто е, шефе — каза *Бъни*. — Освен, ако не са засекли смяната, но се съмнявам да са го направили.

Зейн също се съмняваше, затова малко се отпусна. Такова наблюдение изискваше много време за сериозна подготовка. За тази цел, маршрутът трябваше да бъде предварително известен. Избраният от *Бъни* път до летището беше толкова обикновен, че ако имаха опашка, досега щяха да я забележат. Засега всичко бе под контрол.

Те пристигнаха без инциденти до летището, но за всеки случай *Бъни* и *Призрака*, ги съпроводиха до зоната за проверка на сигурността. Докато Зейн спокойно преминаваше през проверката със собственото си оръжие, двамата бивши членове от екипа му отидоха да върнат взетият под наем автомобил в офиса на фирмата, който се намираше до международния терминал, а не до националния. Още една малка заблуда за тези, които ги търсеха.

Сега, когато благополучно летяха в самолета, Зейн започна да планира необходимите действия, за да сложи край на тази ситуация.

Първите стъпки бяха най-леки. Щеше да постави задача на Чанс, да проучи в каква каша се бе забъркал бащата на Бари. Заради нея се надяваше, да не е в предателство. Но каквото и да станеше, той смяташе да сложи край на тази история. Чанс имаше достъп до такава информация, каквато службата за национална сигурност не можеше и да сънува. Ако Уилям Лавджой предаваше държавни тайни, щеше да си получи заслуженото. Друга възможност нямаше. Зейн бе посветил много години от живота си в служба на Родината и сега, в цивилния живот, пак служеше на закона, така че за него друга възможност не съществуваше, дори и заради Бари. Не искаше да бъде наранена, но, по дяволите, трябваше да осигури безопасността ѝ.

Бари продължи да спи, докато колесникът на самолета не докосна земята. Когато се събуди, тя се изправи, отстрани падналата коса от лицето си и се огледа дезориентирано. Никога преди не беше спала в самолет, затова тази сънливост бе още едно доказателство за настъпващите в тялото ѝ промени. И това, че губеше контрол над себе си, я объркваше и дори плашеше.

От друга страна, почивката ѝ даде допълнителни сили, които щяха да ѝ бъдат необходими, преди значителните промени в нейния живот — очаквани, но и леко плашещи.

— Първо искам да се изкъпя и да се преоблека — каза твърдо Бари. Макар този брак да бе прибързан — без намек за церемонията, за която винаги бе мечтала — тя бе готова да се откаже от пищността и скъпите костюми, но не желаше — освен ако не беше на живот и смърт — да се омъжи сънена и със смачкани дрехи.

— Добре. Най-напред ще вземем стая в хотела — той прокара ръка по челюстта си, и мазолестите му пръсти се плъзнаха по наболата му брада. — И аз трябва да се избърсна.

В Бенгази, също имаше нужда от бърснене. Бари моментално си спомни усещането на острата му брада върху голите си гърди и гореща вълна я заля, оставяйки я слаба и зачервена. Свежият въздух, който идваше от малкия отдушник, изведнъж ѝ се стори недостатъчно хладен.

Тя се надяваше, че Зейн няма да забележи, но вероятността бе твърде малка, защото той бе обучен да обръща внимание на всички дребни подробности, които го заобикаляха. Бе сигурна, че той може да опише всеки пътник, на разстояние десет реда във всички посоки, от тяхното място. След като се разсъни достатъчно, забеляза как Зейн се напруга всеки път, когато към тоалетната се отправяха пътници.

— Да не ти се повръща? — попита той, забелязал червенината по лицето ѝ.

— Не, просто ми е малко горещо — отговори, изчервявайки се още повече.

Той продължи да я гледа като загрижеността в очите му се смени с топло разбиране. По дяволите, нищо не можеше да скрие от него! Още от самото начало, като че ли бе влязъл под кожата ѝ и усещаше реакциите ѝ почти едновременно с нея.

Тежкият поглед под полузатворените му клепачи, бавно се премести надолу към закръглеността гърдите ѝ. Тя рязко въздъхна, в отговор на явния му интерес зърната ѝ се напрегнаха и изпратиха гореща вълна до центъра на женската ѝ същност.

— Станаха ли по-чувствителни? — попита Зейн.

О, Боже, той не трябваше да прави това с нея, бе толкова диво. Намираха се в самолет пълен с хора, които се отправяха към изходите, а Зейн ѝ задаваше въпроси за нейните гърди и изглеждаше така, като че ли се канеше след минута да я съблече.

— Станаха ли?

— Да — прошепна тя.

Цялото ѝ тяло беше станало чувствително от бременността и от острата ѝ реакция към него. Скоро той щеше да стане неин съпруг и тогава тя щеше да се озове отново в прегръдките му.

— Най-напред церемонията — промърмори Зейн, а мислите му по странен начин, отразяваха нейните. — В противен случай, няма да можем да напуснем хотела до утре.

— Ти случайно, да не си екстрасенс? — попита го с раздразнение.

Бавна усмивка плъзна по красивите му устни.

— Не е нужно да съм екстрасенс, за да знам, какво означават втвърдените ти зърна.

Бари погледна надолу и видя зърната си ясно очертани под дантеления сутиен и копринената си блуза. Изгаряща от срам, тя закри напрегнатите си гърди с ризата, а Зейн се засмя в отговор на реакцията ѝ. Добре че никой не го беше чул, успокои се тя, защото той говореше много тихо, а шумът от двигателя заглушаваше почти всеки разговор.

Стюардесите помолиха всички пътници да останат по местата си, докато самолета не спре напълно и вратите не се отворят. Както обикновено, хората пренебрегнаха съвета им и се скупчиха на пътеката, вадейки ръчния си багаж от горните багажни клетки или изпод седалките си. Зейн ловко се измъкна от местото си и за няколко секунди якето му се разтвори. Бари видя под лявата му мишница кобура и металния блясък на пистолета. С отработено автоматично движение той сви едното си рамо и якето му се върна на мястото. Личеше си, че го бе правил много пъти — без да се замисля. Тя знаеше, че е въоръжен, защото бе информирал охраната и служителите на авиолиниите, преди да се качат на самолета. Чувството на безопасност и почивката по време на полета, бяха успели да потиснат последните събития в съзнанието ѝ, но гледката на големия автоматичен пистолет ги върна обратно.

Зейн ѝ помогна да стане от седалката и да излезе пред него на пътеката. Пасажерите стояха притиснати, като сардини в консерва. Тя го почувства зад себе, като топла каменна стена. Той разтвори ръце и се облегна с длани върху седалките, като я обгърна в сигурна защита. Дъхът му раздвижи косите ѝ и Бари осъзна колко бе висок. Самата тя бе средна на ръст, но ако се облегнеше на него, главата ѝ стигаше до рамото му. Мъжът пред нея се измести, като я принуди да се дръпне назад. Зейн я прегърна с едната си ръка, притисна я към тялото си и постави, като защитна преграда, голямата си длан, ниско долу върху корема ѝ. Бари прехапа устни от удоволствие при докосването му. Това

не можеше да продължи дълго, щеше да полудее, или от силното чувство на неудовлетвореност или от острите пристъпи на страх.

Накрая редицата от пътници се раздвижи и тръгна към отворената врата. Зейн отпусна ръката си. Докато се движеше по пътеката, Бари улови погледа на възрастна жена, предпочела да остане на мястото си, докато суматохата отшуми. Дамата хвърли бърз поглед на Зейн, след това се усмихна на Бари.

— Мадам — вежливо кимна той и Бари разбра, че бе забелязал безмълвната сцена. Ясното осъзнаване на заобикалящите го подробности, започваше да я плаши.

Какво щеше да стане, ако тя не желаете той да забелязва всичко? Много жени биха били щастливи до смърт, ако съпругът им обърнеше внимание на някои подробности. Но не до такава степен, както Зейн Макензи!

Но, от друга страна, ако единствената ми оставаща алтернатива е да живея без него, то тогава е по-добре да се приспособя към навиците му — помисли си иронично тя. Повече от два месеца копнееше за него, а сега, когато бе до нея, се изплаши от неговата бдителност. Той бе обучен воин-убиец, както го нарече баща ѝ. Не би оцелял, ако не умееше да анализира обкръжаващата го обстановка, тя — също.

Бдителността му се прояви и когато се придвижваха към отделението за получаване на багажа. Летището приличаше на кошер, в който всичко се движеше и променяше, а хладният поглед на Зейн, преценяваше всеки, който бе в непосредствена близост до тях. Както досега, той я поведе така, че от едната страна я защитаваха стената, а от другата — неговото тяло. Веднъж вече, в подобна ситуация, бе улучен от куршум, и тя трябваше да се бори с ужасния си порив да го сграбчи и избути към стената.

Преди да стигнат до багажното отделение обаче, Зейн я дръпна да спре.

— Нека да изчакаме малко тук.

Бари опита да запази спокойствие и да овладее нервните пристъпи на паника.

— Нещо подозрително ли видя?

— Не, ще чакаме някого — хладният му поглед се стопли, щом се спря на лицето ѝ. — Мис Лавджой, ти си една смела малка жена.

Няма значение какво става, ти успяваш да го преодолееш по най-добрия начин. Никак не е зле за разглежено светско маце.

Бари се изненада. Никога досега не я бяха наричали разглежена, а още повече светско маце. Ако не бяха лукавите пламъчета в очите му, щеше да поспори с него върху тези думи. Вместо това се замисли за момент, след което кимна леко в знак на съгласие.

— Прав си — каза спокойно. — Да, аз съм безстрашна — за едно разглежено светско маце.

От изненада Зейн тихо се разсмя с невероятно богат звук, който прекъсна в мига, в който към тях приближи мъж на средна възраст с костюм и радиостанция в ръка.

— Шериф Макензи? — попита пристигналият.

— Да.

— Травис Хасли, служба за сигурност на летището. — Той представи документ за самоличност. — Вашият багаж ви очаква в охраняваната зона, както пожелаете. Оттук, моля.

Зейн даже това бе предвидил. Последваха Хасли през една врата без надписи. Като се имаше предвид организацията на сигурността на летището, щяха трудно да я отвлекат. Най-логично щеше да бъде да ги причакат при изхода на залата за получаване на багаж и да ги проследят, докато не им се предостави възможност. Зейн беше предвидил и този план. Явно се бе свързал със службата за сигурност, когато я бе оставил за малко, за да отиде до тоалетната.

Сухата топлина на пустинята ги удари в лицето, веднага след като напуснаха сградата. Нейните три куфара и един калъф за дрехи, които Зейн взе преди полета от шкафчетата за съхраняване на багаж, ги чакаха на по-дискретен изход, далеч от основната сграда на летището. Очакваше ги и кола, до която стоеше млад човек в цивилни дрехи и строга военна подстрижка.

Младият мъж застана пред него в стойка мирно.

— Сър. Пилот Захариас на вашите услуги, сър.

Загорялото лице на Зейн светна от удоволствие.

— Спокойно, аз не съм брат ми.

Захариас се усмихна и отпусна.

— Когато за първи път ви видях, сър, не бях сигурен.

— Ако той се е възползвал от служебното си положение и е отнел от свободното ви време, ще вземем друг транспорт.

— Аз доброволно предложих услугите си, сър. Генералът ми направи лична услуга, когато бях съвсем зелен. Да закарам брат му до града е най-малкото, което мога да направя за него.

Брат? Генерал? Бари замислено повдигна вежди. Първо коне, сега и това. Тя разбра, че не знае нищо за мъжа, който скоро щеше да ѝ стане съпруг, но подробностите, които научи до момента, бяха меко казани потресаващи.

Зейн я представи със сериозно изражение.

— Бари, пилот Захариас е нашият безопасен транспорт. Той жертва свободното си време и личната си кола, за да ни направи услуга. Пилот Захариас, моята годеница — Бари Лавджой.

Те си стиснаха ръцете с младия пилот, който почти не беше на себе си в желанието да помогне.

— Радвам се да се запознаем, мем — той отключи багажника и бързо започна да товари багажа им. Зейн вдигна два от куфарите им и ги понесе към колата.

— Оставете това на мен, сър! — каза той.

— В момента съм цивилно лице — отговори Зейн с насмешка. — Но съм служил във военноморските сили.

Пилот Захариас вдигна рамене.

— Да, сър. Но вие сте все още брат на генерала — каза той и замълча, след което попита: — Били ли сте наистина морски тюлен?

— Виноват.

— По дяволите — въздъхна Захариас.

Те с облекчение се настаняха в охладения от климатика шевролет на младия пилот и моментално потеглиха. Водачът им прекрасно познаваше Лас Вегас. Без да попита за инструкции, избягваше основните магистрали и се насочи на север, след като излезе от летището по *Парадийз-Роуд*. Захариас поддържаше непринуден разговор. На Бари ѝ направи впечатление, че той не спомена, каква е била услугата на генерал Макензи и избягваше личните подробности. Пилотът говореше за времето, трафика, туристите, хотелите. Зейн му даде името на един хотел, по-далеч от центъра, и скоро след като те пристигнаха младият човек си тръгна, а те се изправиха пред рецепцията на хотела.

Застанала редом до Зейн, тя спокойно чакаше, докато той ги регистрираше като Глен и Алисия Темпъл — понятие си нямаше, защо

бе избрал тези имена — и не обърна внимание на разбиращата усмивка на администратора. Сигурно ги мислеше за женени любовници, които са си определили тайна среща в хотела. Но нали това беше тяхната цел — без излишна проява на любопитство.

В асансьора се качиха и други хора, и Бари запази мълчание. Тишината се проточи до тогава, докато не стигнаха до наетия от Зейн апартамент и не останаха насаме. Апартаментът се оказа луксозен, като тези, в които бе свикнала да отсяда в Европа. Преди часове щеше да се притеснява за високата му цена и за това, че Зейн го избира само заради нея. Но сега нямаше такива угризения. Веднага след като пиколото затвори вратата, тя скръсти ръце на гърдите си и спокойно го погледна в лицето.

— Конче? — попита учтиво. — Семейен бизнес? Брат, който по щастлива случайност се оказа генерал от военновъздушните сили?

Зейн свали якето, след това и кобура от рамото си.

— Всичко е вярно.

— Аз не те познавам изобщо, нали?

Бари говореше спокойно, дори леко замислена, докато го наблюдаваше как омотава ремъка около кобура и как го слага на нощното шкафче.

Той разкопча калъфа за дрехи, извади костюма, след това започна да разопакова останалите неща. Светлите му очи мимоходом се плъзнаха по лицето ѝ.

— Ти ме познаваш. Просто не знаеш, все още, всички подробности за моето семейство, но не сме имали много време за подробни разговори. Не съм крил нищо умишлено от теб. Питай всичко, което искаш.

— Не се каня да правя подробно интервю — успокои го Бари, макар че ѝ се искаше да направи точно това. — Просто...

Тя разпери ръце с чувство на неудовлетвореност, защото щеше да се жени, а не знаеше нищо за бъдещия си съпруг.

Той започна да разкопчава ризата си.

— Обещавам да ти проведем пълен инструктаж, когато имаме време. Сега, скъпа, предпочитам да си занесеш малкото сладко задниче в едната баня, докато аз съм в другата. След това ще се оженим и колкото може по-бързо ще се върнем в това легло. Около час след това ще говорим.

Тя погледна огромната спалня и се замисли за приоритетите им.

— В безопасност ли сме тук?

— Достатъчно сигурно е, за да мога да се концентрирам върху други неща.

Нямаше да пита, какви други неща има предвид. Погледна към леглото и дълбоко въздъхна.

— Можем ли да променим реда на тези неща? — предложи тя. — Какво мислиш за следния ред: легло, разговор, а после сватба? Да кажем утре сутринта?

Зейн замръзна в момента, в който сваляше ризата си. Бари видя как очите му потъмняха и лицето му се напрегна от желание. Миг покъсно дръпна ризата и я свали докрай, като умишлено я пусна да падне на пода.

— Дори не съм те целунал още.

Тя преглътна.

— Забелязах и се учудих...

— Не — каза остро той. — Не се чуди. Причината, поради която не те целунах, е, че след като започна, няма да мога да спра. Знам, че правим нещата не както трябва. По дяволите, така е още от самото начало! Когато за първи път те видях, ти беше гола. Тогава те желях, скъпа. И сега те искам — толкова дяволски силно, че всичко вътре в мен ме боли. Но, за съжаление, теб все още те преследват само неприятности и моето основно задължение се състои в това, по всякакъв начин да не ги допусна да доближат до теб и нашето бебе. Мен може да ме убият...

Задъхвайки се Бари искаше да възрази, но той я прекъсна.

— Такава вероятност съществува и аз я приемам — както сега, така и през дългите години на служба. Ние трябва да се оженим възможно най-бързо, защото не знам, какво може да стане утре. Ако ми се случи някакво нещастие, искам нашето бебе да бъде законородено и да носи фамилията Макензи. Това име ще предложи известна защита на теб и на детето и аз искам ти да я имаш. Колкото може по-скоро!

Очите ѝ плувнаха в сълзи, когато погледна мъжа, който бе получил куршум заради нея и сега бе готов да получи друг. Зейн беше прав. Тя го познаваше като човек, независимо, че не знаеше никакви подробности за миналото му. Знаеше най-важното и точно затова, бързо и отчаяно се влюби. Какво от това, че не бе най-общителният

човек, с това можеше да се справи. Нямаше значение, че я плашеше самообладанието му, а поразителните му очи бяха способни да забележат всяка подробност. Значи просто нямаше да има изненади за Коледа и рождените дни. Тя щеше да приеме всичко това с радост, много щастлива!

Щом той бе готов да умре за нея, най-малкото, което можеше да направи, бе да бъде честна с него.

— Има още една причина, заради която се съгласих да се омъжа за теб.

Тъмните му вежди се вдигнаха в ням въпрос.

— Защото те обичам!

ГЛАВА 11

Зейн носеше тъмно сив костюм с черни обувки и черна шапка. Бари облече елегантна бяла рокля до коленете, без ръкав. Класическият стил се подчертаваше от правата линия и изчистения ѝ модел. Бе вдигнала тъмночервените си коси, като остави само няколко кичура отстриани, за да смекчи строгата линия на прическата си. Единственото ѝ бижу беше чифт перлени обици на ушите ѝ. Бари се преоблече в банята близо до спалнята, а Зейн — в тази до хола. Те се срещнаха на вратата между двете стаи, готови да предприемат стъпката, която щеше да ги направи съпруг и съпруга.

Откровеното признание в любов, предизвика неприкрито удоволствие върху лицето на Зейн. Този път той не скри чувствата си.

— Аз не знам какво е любовта — каза безпристрастно той. — Но знам, че в живота си не съм искал толкова много друга жена, колкото искам теб. Нашият брак е завинаги. Аз ще се грижа за теб и децата ни, ще се връщам всяка вечер у дома и ще направя всичко възможно да бъдеш щастлива.

На Бари ѝ идеше да го разтърси. Това не беше обяснение в любов, но въпреки всичко, думите му прозвучаха като клетва. Очите ѝ плувнаха в сълзи, които в последните дни се появяваха толкова лесно. Нейният сдържан воин щеше да я обикне, ако отпуснеше малко защитната си броня и позволеше на себе си да го направи. Дълги години бе потискал чувствата си, защото му се бе налагало да действа в сложни и жизнено опасни ситуации, изискващи хладнокръвие, точна мисъл и бързи реакции. Любовта не позволяваше спокойствие и концентрация, тя носеше със себе си буря от чувства и непредсказуемост, които правеха човека слаб и уязвим. И, естествено, Зейн щеше да се приближава към любовта, внимателно като към бомба.

— Не плачи — каза тихо. — Кълна се, че ще бъда добър съпруг.

— Знам.

И те влязоха в отделните бани, за да се приготвят за церемонията.

Взеха такси до параклиса, който беше малък и рядко посещаван, защото не предоставяше превоз за двойки, които искаха да се бракосъчетаят. Да се сключи брак в Лас Вегас бе изключително лесно, но Зейн положи доста усилия, за да направи церемонията, запомняща се. Купи на Бари малък букет цветя и ѝ подари златна гривна с изящна плетка, която постави на дясната ѝ ръка. Когато застанаха пред мировия съдия, сърцето на Бари заби бързо, а златната гривна изгаряше китката ѝ. С лявата си ръка той хвана нейната и тя почувства топлотата, нежността и непреодолимата му решителност.

Външно, всичко бе в рамките на нормалното, но от първия момент на тяхната среща, тя се бе настроила към него и започна да усеща в действията му един примитивен собственически инстинкт. Физически вече я притежаваше, а сега го правеше и законно. В нея растеше детето им. Удовлетворението му бе толкова силно, че ставаше почти видимо. Бари също чувстваше изключителна радост, затова уверено произнесе клетвата, която ги свърза за цял живот. По време на дългия горещ ден в Бенгази, между тях се бяха създали връзки, които останаха неразрушими, въпреки разделилите ги обстоятелства.

Зейн имаше още една изненада за Бари. Тя не очакваше пръстен, все пак не бе минало много време откакто решиха да се оженят. Но точно в определения момент, той бръкна във вътрешния джоб на самото си и извади две златни халки, една за нея, и една за себе си. Въпреки че пръстенът се оказа малко широк, те се усмихнаха и очите им се срещнаха в момент на съвършено разбирателство — скоро тя щеше да наддаде на килограми и пръстенът щеше да ѝ е по мярка. Бари взе по-голямата халка, плъзна я на безименния пръст на лявата му ръка и изпита необичайно силно чувство на удовлетворение. От този момент Зейн бе неин съпруг — пред Бог, и пред хората!

След бракосъчетанието и подписването на документите от младоженците и свидетелите, двамата се върнаха до хотела отново с такси.

— Най-напред ще вечеряме, — настоя Зейн, повеждайки я към един от ресторантите във вътрешността на хотела. — Не хапна нищо в

самолета, а според часовата разлика във Вирджиния минава полунощ.

— Можем да си поръчаме храна и в стаята — предложи Бари.

В очите на Зейн се появи познатият израз. Като присви леко клепачи, той каза:

— Не можем — отговорът му бе категоричен и малко напрегнат. Лежащата на талията ѝ топла мъжка ръка натежа. — Ти трябва да ядеш, а не вярвам самоконтролът ми да издържи дълго, ако не сме на обществено място.

Вероятно, единственото желание на Зейн е да ме нахрани, а може би знае за съблазняването повече от другите мъже, мислеше си Бари, докато го гледаше в очите и се хранеше. Знаеше, че ще я люби в момента, в който стигнат апартамента, можеше да почувства тежестта на тялото му върху своето, мощното навлизане на твърдата му мъжественост в нея... Чувството на неудовлетвореност я възбуждаше не по-малко от неговите ласки. Гърдите ѝ се напрегнаха и изпълниха сутиена докрай, а вътрешностите ѝ се стегнаха от желание. Наложиха се да стисне здраво краката, за да успокои силните пулсации. Зейн се взираше в гърдите ѝ. Бари не можеше да скрие реакцията си от съсредоточения му поглед. Ниско долу, в утробата си, почувства тежест, а между краката си — влага.

Тя не обърна внимание на това, което ядеше — нещо леко със сигурност — за да намали пристъпите ѝ на гадене. Затова и пи само вода. *Но играта е честна, когато се играе от двама* — помисли си тя и след всяка хапка впиваше поглед в устните на Зейн, докосваше коленете му отстрани или преднамерено облизваше устни. Изражението на потъмнялото му лице и стиснатите му челюсти я караха да трепери от удоволствие. Прокара върха на пръста си по ръба на чашата и като привлече погледа му, видя как дишането му се учести. После игриво погали прасеца му с крака си под масата.

Зейн се обърна и потърси сервитьора с режещ поглед.

— Сметката — каза остро и келнерът побърза да изпълни поръчката му.

Бари с учудване наблюдаваше мъжа си, докато пиеше номера на апартамента им и измислените им имена. Беше ѝ трудно да повярва, че той можеше да си спомни нещо подобно, когато тя едва успяваше да ходи.

За отмъщение, когато Зейн ѝ помогна да стане, тя небрежно докосна предната част на панталоните му с ръка. Видя го как застина за секунда и дъхът му излезе със свистене през зъбите. Като самата невинност, Бари се обърна към него с питащ поглед.

Загорялото му лице потъмня още по-силно от нахлулата в него кръв. Изражението му остана безстрастно и неразгадаемо, но очите му блестяха, като късчета диамант. Голямата му ръка я хвана здраво под лакътя.

— Да вървим — каза с тих шепот, който бе чула за първи път в тъмната стая в Бенгази. — И не прави повече така, иначе, кълна се, ще те обладая още в асансьора.

— Наистина ли? — усмихна му се през рамо тя. — Колко... вдъхновяващо!

Тялото му видимо трепна, погледът му обещаваще възмездие.

— А аз си мислех, че си само една малка и сладка женичка.

— Аз съм сладка — заяви Бари, приближавайки към асансьора. — Но това не означава, че съм лесен противник.

— Ще видим. Ако се наложи ще използвам сила.

Зейн натисна копчето за повикване на асансьора много по-силно от колкото трябваше.

— Няма да е необходимо. Всъщност, едва ли ще са нужни каквито и да е усилия — каза тя и нежно духна срещу гърдите му.

Чу се звън, вратите на асансьора се отвориха и те направиха път на излизащите хора. После влязоха вътре. Без да обръща внимание на гостите на хотела, които искаха да се качат с тях, Зейн безмилостно натисна копчето за етаж, после бързо — за затваряне на вратата. Когато асансьорът тръгна нагоре, той се обърна към Бари, като гладен тигър за свежо месо.

Тя небрежно се отправи към отсрещната стена на кабината и насочи поглед към мигащите цифри на дигиталния дисплей.

— Почти стигнахме.

— Дяволски си права — изръмжа Зейн и се приближи към нея. В тясната кабина на асансьора нямаше шанс да се скрие, а и тя не желаше. Това, което искаше, бе да го накара да полудее, както той правеше с нея. Зейн я хвана през кръста, повдигна я и мускулестото му тяло я притисна към стената. Бедрата му се тласнаха настойчиво и Бари ахна от големината и твърдостта на неговата мъжественост.

Краката ѝ се разтвори инстинктивно, откривайки достъп до най-чувствителните кътчета на тялото ѝ. Като продължи да я притиска към стената, Зейн се нахвърли върху нея с необуздани и гладни целувки.

С мек звън и леко разтърсване асансьорът спря. Без да я изпуска от ръце, Зейн просто се обърна и излезе от кабината. Бързо тръгна надолу по коридора към техния апартамент. Тя го обгърна с ръцете си за врата, а с краката си през кръста, издавайки тихи стонове при всяка крачка, когато възбудената му плът се притискаше към нейната болезнено напрегната сърцевина. Удоволствието спираловидно нарастваше с всяка стъпка и бедрата ѝ започнаха да се движат насреща в търсене на по-дълбоко задоволство. През стиснатите зъби на Зейн се процеди съскащо проклетие.

Бари не знаеше дали са срещнали други хора по коридора. Тя скри лицето си в извивката между рамото и врата му и се отдаде във властта на все по-силния си глад за него. Толкова отдавна го желаше, че сега, когато той бе тук, жив и здрав, на път да се слее с нея със същата завладяваща страст както преди, нищо друго не я интересуваше.

Зейн я притисна към стената и за един момент тя си помисли, че ще я вземе точно тук, в коридора. Но той разтвори краката ѝ и я пусна да стъпи на пода. Дишането му остана тежко, очите му разширени от сексуален глад, който се оказа невъзможен за преодоляване. Но все още пазеше някакви остатъци от самоконтрол. Поставяйки пръст на устните си, Зейн мушна ръка под сакото и извади голям автоматичен пистолет. Прокара електронния ключ през ключалката и натисна дръжката на вратата, после се плъзна безшумно вътре. Вратата се затвори така безшумно, както се отвори.

Бари стоеше неподвижно в коридора. Обзелият я страх, прогони желанието ѝ. Бе застанала със свити юмруци и затворени очи, като се опитваше да чуе какво става във вътрешността на апартамента. Не чуваше нищо. Абсолютно нищо. Зейн се движеше като котка. Но и другите мъже можеха да имат същото обучение, мъже, които най-добре работеха под прикритието на тъмнината и убиваха без звук така, както Зейн беше убил пазача в Бенгази. Нейните похитители не можеха да се сравнят с морските тюлени, но този, който стоеше зад тях, едва ли щеше да наеме терористи от Близкия изток за операция в хотел на блестящия в светлини Лас Вегас. Може би този път бяха наели някой

по-смъртоносен, по-заинтересуван да доведе работата до край, някой, който нямаше да използва само заплахи над безпомощно завързани жени. Всеки удар, всеки шепот можеха да бъдат знак за края на живота на Зейн.

Вратата пак се отвори безшумно.

— Чисто е — прозвуча спокойният му глас и след секунда, тя се озова отново в ръцете му. Дори Бари да бе направила и една стъпка, той щеше да я вземе в прегръдката си и да я затвори в безопасния пашкул на своите обятия.

— Съжалявам — промърмори в ухото ѝ, докато я внасяше в стаята. Спря, колкото да заключи вратата и да постави веригата. — Не мога да рискувам вашата безопасност.

По тялото ѝ премина вълна от огнена ярост. Тя вдигна глава от рамото му и го погледна в очите.

— А какво ще кажеш за своята? — настоя гневно тя. — Имаш ли някаква представа, какво става с мен, когато правиш такива неща? Мислиш ли, че не забелязвам, когато заставащ между мен и другите хора, така че ако някой стреля по мен, ти да бъдеш този с дупката от куршум!

Удари го с юмрук в гърдите и се учуди на самата себе си. Преди, никога и никой, не беше удряла така. След това заби юмрука си още веднъж.

— По дяволите, искам те жив и здрав! Искам нашето бебе да си има баща! Занапред искам още деца от тебе, а това означава, че трябва да останеш жив! Чуваш ли ме?

— Чувам! — успокояващо отвърна Зейн, след това хвана юмрука ѝ и го притисна към гърдите си. — Аз самият искам същото, затова съм длъжен да направя всичко необходимо за вашата безопасност — своята и на малкия.

Бари се отпусна, но устните ѝ продължиха да треперят, а в очите имаше сълзи. Преди не бе забелязала такава слабост в себе си. Вероятно хормоналните промени свързани с бременността ѝ я правеха толкова чувствителна, но тя не искаше да плаче пред него. Стигаха му сегашните проблеми, за да се разправя и с плачеща жена всеки път, щом се наложи да се обърне.

Когато най-накрая се успокои, тя го попита с нежен глас:

— Малкия? Имаш предвид, момче?

Бари видя светкавичната му усмивка, когато я вдигна на ръце.

— Страхувам се, че е така — отговори, като я пренесе на леглото. — Сестра ми Марис е единственото момиче, което е родено във фамилията Макензи. От тогава минаха двадесет и девет години и се родиха десет момчета. — Той се наведе, положи я внимателно на леглото и седна до нея. На лицето му се четеше страстно желание, когато разтвори ципа на роклята ѝ.

— Сега нека да видим, мога ли да те върна там, където бяхме, преди да се уплашиш. В същото време ще запознаем малкия с татко му.

Смесени чувства на тревога и безпокойство завладяха Бари, когато той свали роклята от нея — най-напред по бедрата, след това надолу към глезените и накрая я хвърли встрани. След отвличането ѝ, когато я бяха съблекли гола, опитвайки се да я изплашат и сломят духа ѝ, тя се чувстваше неудобно без дрехи. С изключение на няколкото часа, в руините на къщата в Бенгази, когато Зейн я уговори да свали ризата си, и тя се загуби в чувствена забрава. Но оттогава насам скоростно взимаше душ, обличаше се колкото може по-бързо или веднага се загръщаше в халат. Преди обичаше да лежи във ваната, наслаждаваше се на усещането на топлия въздух по голата си кожа, обичаше да се глези с ароматни масла и лосиони, но в последните два месеца, желанието да прикрие голото си тяло, беше непреодолимо.

Зейн я искаше гола.

Роклята ѝ вече я нямаше, а комплекта — копринен сутиен и бикини — не прикриваше почти нищо. Той сръчно разкопча предната закопчалка на сутиена и чашките започнаха бавно да се плъзгат, откривайки закръглеността на гърдите ѝ. Бари не успя да се пребори със себе си и със защитно движение скръсти ръце, придържайки сутиена на място.

Зейн спря. Светлите му очи се взряха в безпомощното, смутено изражение на лицето ѝ. Нямаше нужда от обяснения. И той беше там, в Бенгази, и затова разбра.

— Все още ли имаш проблем с *тази риза*? — попита внимателно, вземайки предвид как опитваше да се прикрие с единствената останала дреха.

Зейн включи нощната лампа. Бари се озова в малък кръг светлина, докато неговото лице остана в сянка. Тя облиза устни и кимна. Друго потвърждение не му трябваше.

— Ние не можем да променим миналото — произнесе той със сериозно изражение. А после погали с един пръст горната част на гърдите ѝ, които веднага се напрегнаха под скръстените ѝ в защита ръце. — Можем да оставим миналото назад и да се движим напред, но да го променим — не можем. Спомените стават част от нас, променят ни отвътре. Когато следващият път ни се случи нещо друго, ние пак се променяме. Помня лицето на първия човек, когото убих. Не, не съжалявам, защото беше боклук, нагло оставил визитната си картичка на круизния кораб, където бе убил девет души, чиято единствена вина била да отпразнуват пенсионирането си. Тогава той направи всичко възможно да ме убие... и лицето му ще остане завинаги в паметта ми, някъде дълбоко вътре.

Замълча, потънал в спомени.

— Сега той е част от моя живот. Неговото убийство ме промени. Направи ме по-силен. Накара ме да разбера, че мога да направя това, което искам и да вървя напред. Убивал съм и след това — продължи Зейн с равен глас, все едно обсъждаше времето, — но не си спомням лицата им. Само този, първия. И се радвам, че спечелих.

Бари гледаше Зейн. Тъмнината подчертаваше ъгловатите черти на лицето му и дълбокото разбиране в очите му. Тя знаеше, че осъзнаването на събитието не идва веднага, а по-късно, и остава в дълбините на човешката душа. Отвлечането я бе променило. Знаеше това преди Зейн да се появи и да я спаси. Бе станала по-силна, порешителна и действаше с голямо усърдие. Когато той се появи на вратата на дома ѝ, бе готова да предприеме спешни мерки, за да спаси себе си и детето, изоставяйки познатия и комфортен живот.

Преди се бе събличала пред Зейн и от това бе получила само удоволствие. Можеше да го направи отново.

Много бавно повдигна едната си ръка и погали тънката линия на малкия белег на лявата му скула. Той леко обърна глава и потърка буза в ръката ѝ.

— Съблечи се — предложи му тихо. Имаше нужда от равновесие. Ако и двамата бяха голи, щеше да се получи по-лесно.

Зейн повдигна леко вежди.

— Добре.

Бари не искаше нищо да обяснява и разбра, че няма да ѝ се наложи. Просто лежеше в леглото и го наблюдаваше как сваля сакоето,

после кобура с оръжието и го поставя на нощното шкафче, за да му е под ръка. На пода до сакото му и нейната рокля, падна ризата му. Новият белег в горната част на корема му бе червен и набръчкан и отбелязваше мястото, където корабният лекар го бе разрязал, за да спре кръвотечението и да спаси живота му. Вече го беше видяла, когато Зейн преди церемонията се съблече, за да вземе душ. Тогава я бе помолил да не се доближава до него и да не го докосва, защото самоконтролът му ще се разпадне. Сега ограничение нямаше. Бари прокара пръсти по цялата дължина на белега, чувствайки топлината и жизнената му сила, и се замисли, колко близо е бил до смъртта. И колко близко бе до това, да го загуби...

— Не мисли за това — прошепна той, улови ръката ѝ и я поднесе към устните си. — Не ме убиха.

— А можеше.

— Но не стана — сложи точка на разговора Зейн и се наведе да събуе обувките си, които паднаха с приглушен звук на пода. Изправи се и разкопча панталоните си.

Той беше прав. Това не се случи. Трябваше да се стегне, да забрави и да продължи напред. Всичко бе останало в миналото. Сега бъдещето им беше тяхното дете. Бе време да мисли за настоящето и то точно за този момент, тъй като Зейн стремително се освобождаваше от останалите дрехи.

Той седна отново до нея, чувствайки се комфортно без дрехи. Със замечтано изражение на лицето Бари протегна ръка и погали широките рамене, косматите гърди, потърка скритите в косъмчетата зърна, докато те се стегнаха и щръкнаха. Тя осъзна, че приканва Зейн да ѝ отговори. Дъхът ѝ спря в очакване.

Той не се забави. Протегна ръце към чашките на сутиена ѝ, като в същото време очите му се взряха в нейните.

— Готова ли си? — попита с лека усмивка.

Бари не отговори, само повдигна рамото си така, че една част от гърдата ѝ се показва изцяло. Това беше и отговорът.

Той плъзна поглед надолу и освободи втората ѝ гърда. Очите му светеха от огъня на възбудата, а дъхът му шумно излизаше през полуотворените устни.

— Виждам нашето бебе тук — прошепна, докато с пръст докосваше едното зърно. — Не си напълняла, коремът ти е още

плосък, но тук бебето те е променило. Зърната ти са потъмнели и наедрели.

Дори от тази лека ласка около ареолата на зърното ѝ, то се напрегна и втвърди. Бари изстена от желание. Силна възбуда я прониза от гърдите до слабините. Той потърка с върха на палеца си зърното, след това обхвана гърдата, повдигна я, пълнейки ръката си с мека плът.

— Колко чувствителни са станали? — попита Зейн, без да вдига глава, обсебен от промените в тялото ѝ.

— Понякога не мога да понасям дори докосването на сутиена — отговори тя, дишайки трудно.

— И цветът на вените ти е станал по-наситен — промълви той. — Приличат на реки, течащи под бял сатен.

Наведе се и я целуна, превземайки устните ѝ, като продължи да гали постоянно и нежно гърдите ѝ. Бари се разтопи и тихо застана от удоволствие, като сама повдигна глава, за да го вкуси по-дълбоко. Устните му бяха толкова топли, силни и вкусни, както ги помнеше. Той не бързаше, целувките ставаха все по-дълбоки, езикът му нито за секунда не спираше изследването на устата ѝ. Прекалено чувствителни от бременността, гърдите ѝ болезнено се напрегнаха и тя усети как се навлажнява от възбуда.

Зейн я положи на възглавницата, като прокара ръце по тялото ѝ, освобождавайки я напълно от бельото. Очите му блестяха горещо, когато се наведе над нея.

— Ще направя нещо, което не можех да си позволя по-рано — прошепна той. Сега не трябва да се притесняваме за това колко е часът и да се страхуваме от шума, който можем да вдигнем. Ще те изям, малка червенокоске!

Тя би трябвало да се разтревожи от жестокото, гладно изражение на лицето му, но вместо това протегна към него ръка в безумно желание да почувства тежестта му върху себе си и проникването на твърдата му плът.

Но Зейн имаше други идеи. Той хвана ръцете ѝ и ги притисна към леглото, така както бе направила тя с него. Тогава Бари контролираше тялото му, сега дойде време да му върне подаръка и да предостави себе си на неговото желание.

Най-голямото му удоволствие бяха гърдите ѝ, толкова очарователно променени. Той пое много внимателно едното

напрегнато зърно в устата. Това бе достатъчно да изтръгне от нея стон. Леко гъделичкащи и болезнени, усещанията бяха невероятно силни. Езикът му облиза зърното, след това се завъртя около него, устните му го подръпнаха нагоре и го засмукаха.

От гърлото ѝ се изтръгна висок и неудържим вик. Въздухът от дробовете ѝ излезе и тя имаше чувството, че никога повече няма да може да диша. О, Боже, тя дори не бе предполагала, че гърдите ѝ са толкова чувствителни, или че той толкова рязко ще редува удоволствие и болка, предизвиквайки такава неописуема наслада, че едва можеше да я понесе. Бари се надигна, но той я задържа на място, изцяло контролирайки движенията ѝ. Устата му се премести на другото ѝ зърно и то получи същите ласки и нежни грижи, след това неочаквано я притисна с долната част на тялото си, което предизвика нови стонове на наслада.

Зейн нямаше намерение да спира. Бари крещеше, шептеше, молеше, но въпреки това той не спря. Тя чу гласа си, който го молеше неистово:

— Зейн... моля те. О, Господи, моля те... стига... още... — И след това ридаейки: — По-силно! — Бари осъзна, че го умолява не да спре, а да продължи.

Тя се извиваше в ръцете му, а той я издигаше все по-високо и по-високо, притискаше я все по-силно и по-силно, а устата му пируваше на гърдите ѝ. Внезапно всичките ѝ усещания се сляха в една голяма пулсираща топка в слабините и тя се взриви от удоволствие.

Когато дойде отново на себе си, Бари почувства слабост във всичките си крайници. Лежеше в леглото със затворени очи и се чудеше как успя да преживее тази експлозия.

— Само от смукането на гърдите ли? — промърмори той невярващо и я целуна ниско долу по корема. — О, по дяволите, следващите седем месеца обещават да бъдат много забавни!

— Зейн... чакай... — прошепна, протягайки ръка към лицето му. Силите ѝ стигнаха само за това единствено движение. — Не мога... Имам нужда от почивка.

Той се плъзна надолу между краката ѝ, седна и ги вдигна на раменете си.

— Не е нужно да се движиш — каза той с дълбокия си, богат глас. — Всичко, което трябва да направиш, е да си почиваш.

След това я целуна бавно и дълбоко между бедрата, опознавайки я с устните си. Тялото ѝ се изви в дъга. Всичко започна отначало. Зейн ѝ показва всички неща, които не бе успял преди това.

Доведе я до още едно освобождаване, преди да се разположи между краката ѝ и да се отпусне отгоре. Тя изстена, когато той я изпълни с плавен, мощен тласък. Трепереше под него, шокирана от големината на твърдата му плът и от дълбочината на проникването му. Как бе могла да забрави? Дискомфортът я завари неподготвена и тя опита да се приспособи. Зейн я успокояваше, като шепнеше горещи нежни думи в ухото ѝ, галеше тялото ѝ, което бе станало толкова чувствително, че дори копринените чаршафи драскаха кожата ѝ.

О, как желаше Бари това! Всичко това! Не само удоволствието, но и чувството на единение, на дълбока и интимна връзка между телата им. В нея се пробуди жажда, която не можеше да се утоли само с изживените оргазми. Повдигна още повече бедрата си. Искаше го целия, толкова дълбоко, че възбудената му плът да достигне утробата ѝ, където вече зрееше семето му. Той се опитваше да смекчи тласъците, които я водеха до още един връх. Впивайки нокти в широкия му гръб, тя поиска всичко, което можеше да ѝ даде.

Зейн потръпна и с дълбоко зародил се в гърлото му стон, ѝ даде това, което искаше.

След това тя заспа. На източния бряг бе късно след полунощ и Бари бе изтощена. Но присъствието на големия мускулист мъж в леглото до нея я притесняваше. Въпреки че, тялото му излъчваше топлина като пещ, младата жена продължаваше да се върти тревожно.

Зейн спеше като котка, защото всеки път, когато тя се пробуждаше или мръднеше той се събуждаше. Най-накрая не издържа, повдигна я и я намести върху себе си, като притисна главата ѝ към рамото си и разтвори краката ѝ около кръста си.

— Може би, сега ще можеш да си починеш — прошепна, целувайки косите ѝ. — В Бенгази заспа по този начин.

Бари помнеше това, както помнеше и дългия ден изпълнен с много любов. Понякога Зейн се оказваше отгоре, понякога тя, после и двамата се унасяха в сън. Или може би тя спеше, докато той я пазеше.

— Никога досега не съм спала до мъж — промърмори сънena, сгушена върху него. — Така, в едно легло.

— Знам. Аз съм първият ти мъж и в двата случая.

В стаята беше тъмно. По някое време през нощта Зейн бе загасил лампата. Тежките завеси скриваха гледката към неоновите светлини на Лас Вегас и само някакво слабо сияние проблясваше по краищата им. Това изведнъж припомни на Бари ужасната стая в Бенгази, преди да се появи Зейн и да я освободи. Рязко пропъди спомените. Сега те нямаха власт над нея и не я плашеха. Зейн бе неин съпруг и сладката болка в цялото ѝ тяло показваше, че бракът им бе истински и напълно консумиран.

— Разкажи ми за семейството си — помоли Бари и се прозя близо до врата му.

— Сега ли?

— Ммм. И двамата сме будни, защо не.

Усети лек натиск на втвърдената му плът от вътрешната страна на бедрото си.

— Мога да предложа други неща за правене.

— Аз не се отказвам от нищо — тя изви бедрата си нагоре, за да го почувства по-добре. — Едновременно с това можеш и да говориш. Разкажи ми за клана Макензи.

Бари почувства лекото повдигане на раменете му.

— Баща ми е наполовина индианец, майка ми е учителка. Те живеят в планината близо до градчето Рут, щата Уайоминг. Татко се занимава с развъждане и обучение на коне. Той е най-добрият, когото съм виждал — с изключение на сестра ми. Марис прави магия с конете.

— Значи, наистина конете са ви семеен бизнес.

— Да. Ние всички се занимаваме с коне, но само Марис ги обучава професионално. Джо завърши Военновъздушната академия и стана летец на изстребител, Майкъл има скотовъдно ранчо, Джош служеше във флота и също като Джо пилотираше изстребители, а Чанс заедно с мен завърши Военноморската академия и получи своите *водни крила*. И двамата можем да управляваме различни видове самолети, но само колкото да се доберем до нужното място. Преди няколко години, Чанс напусна Военноморското разузнаване.

Изведнъж отличната ѝ памет се събуди. Тя вдигна глава, сънливостта ѝ изчезна, когато през ума ѝ преминаха най-различни имена. Спря се на едно и парчетата от мозайката се подредиха в картина.

— Брат ти е генерал Джо Макензи от Обединения комитет на Началник-щабове?

Разбира се! Колко Джо Макензи — генерали имаше във Въздушните сили?

— Същият.

— Уау! Преди около година се запознах с него и съпругата му на благотворителна вечеря във Вашингтон. Съпругата му се казва Каролайн.

— Точно в целта!

Зейн се спусна малко надолу и тя усети натиска на мъжествеността му между краката си. Вдиша дълбоко, когато той навлезе в нея. Това беше *точно в целта*.

— Джо и Каролайн имат пет сина, Майкъл и Шиа — двама, Джош и Лорен — трима, — броеше Зейн, като бавно се движеше в нея. — Малкият ще бъде единадесетия внук.

Бари се притисна към широките му гърди и цялото й внимание се съсредоточи върху нарастващото удоволствие от движенията на бедрата му.

— Спри да говориш — каза тя и чу тихия му смях, когато я преобърна и я постави под себе си... точно там, където тя искаше да бъде.

ГЛАВА 12

На сутринта, Бари се събуди с остър пристъп на гадене. Излетя като куршум от леглото и едва успя да стигне до банята. Когато пристъпите ѝ отминаха, тя се отпусна на пода и затвори очи, защото не бе в състояние да се помръдне. Дори фактът, че лежи гола на пода в една от баните на хотел и, че свидетел на всичко това, можеше да стане съпругът ѝ, за когото се бе омъжила дванадесет часа по-рано, не можеше да я притесни. Тя чу как Зейн пусна водата и само след миг почувства, приятно студената и мокра кърпа върху пламналото си лице. Той пусна водата и в тоалетната, обърна се към нея и каза:

— Връщам се веднага.

Както обикновено, след първоначалните пристъпи на гадене, тя започна бързо да се възстановява. Смутена си изми устата и учудена огледа раздърпаното си отражение в огледалото. В следващия момент, Зейн се появи с познатата зелена кутия в ръка.

Той отвори капачката. Тя взе кутията и започна жадно да пие, като я вдигаше все по-нагоре, като някой колежанин — бира. Когато изпи всичко, въздъхна доволно и я остави на масичката. После погледна към съпруга си и очите ѝ се разшириха.

— Надявам се, че не си ходил до автомата — така — едва проговори тя.

Зейн стоеше съвършено гол. Забележително и впечатляващо гол. И много възбуден.

— Взех я от мини бара в хола — отвърна той развеселено. След това погледна надолу и се усмихна.

— Там има и друга. Искаш ли да ти донеса?

Бари се изправи пред него и смело хвана в ръката си възбудената му мъжественост.

— Аз не съм от този тип жени, които могат да изгубят задръжките си, едва след като са изпили няколко кутии *Севън-ъп*, — информира го с достойнство тя. Замълча, след което му намигна. — И една ще свърши работа.

Очакваше, че след тези думи ще се озоват в леглото. Но сгреши. Явно желанието му към нея на сутринта бе изключително силно и само след няколко бурни минути тя се оказа полуизправена над ръба на ваната, а той застанал зад нея. Любовта им беше бърза, мощна и малко груба. След известно време Бари отново се оказа в легнало положение, но този път Зейн лежеше до нея, изпънал дългите си крака на пода. След дълго мълчание, той лениво каза:

— Надявах се, че ще мога да се сдържа, докато двамата не се окажем под душа. Но подцених ефекта на газираната напитка, докато я пиеш, скъпа... въздейства ми изключително възбуждащо.

— Мисля, че трябва да купим акции от тази компания — размишляваше на глас Бари, притискайки голото си тяло до Зейн, без да обръща внимание на студенината, която идваше от пода.

— Добра идея.

Той обърна глава и започна да целува съпругата си. За секунда тя си помисли, че ще да се любят още веднъж на пода в банята, но той ловко скочи на крака и ѝ подаде ръка, помагайки ѝ да стане.

— Ще поръчаме *рум-сървис* или ще слезем в ресторанта за закуска?

— *Рум-сървис*.

Бари беше гладна. Но докато закуската им пристигнеше, щеше да има достатъчно време да се изкъпе и преоблече. Каза на Зейн какво предпочита за закуска и докато той звънеше по телефона, за да поръча, събра дрехите си и се отправи към банята. Копринената ѝ рокля бе силно измачкана и затова я взе в банята, парата от душа щеше да оправи щетите.

Въпреки че Бари взе дълъг и релаксиращ душ, роклята ѝ не се бе изпънала достатъчно. Затова тя остави водата да тече възможно най-гореща, за да се получи повече пара. На една закачалка зад вратата, висеше дебел хавлиен халат с логото на хотела, пришито на предния джоб. Бари го облече и стегна колана, усмихвайки се на отражението си. Изглеждаше нелепо в този тежък и огромен халат. Излезе от банята да провери има ли още време, докато дойде закуската.

Зейн не беше в спалнята. Чу го да говори в хола и си помисли, че *рум-сървисът* на хотела действа наистина бързо. Но когато се насочи към отворената врата, чу само неговия глас.

Седнал полуобърнат на облегалката на дивана, той говореше по телефона. Бари остана с впечатление, че водеше разговор и едновременно с това се заслушваше за душа в банята.

— Продължавай да следиш баща й... него също — говореше той. — В подходящия момент искам да ги хванем всичките, така че да не се безпокоим. Когато нещата отшумят, държавата и правосъдието сами ще си ги поделят помежду си.

Бари ахна. Всички цветове на дъгата преминаха през лицето й. Главата на Зейн рязко се обърна. Той се загледа в нея, а очите му загубиха синия си цвят и станаха студени и сиви като слана.

— Да — продължи да говори Зейн, без да изпуска погледа й. — Тук всичко е под контрол. Продължавай да натискаш.

Затвори телефона и се обърна изцяло към нея. *Той все още не се е изкъпал*, забеляза тя с мътен поглед; косата му не бе мокра и я нямаше предателската влага по кожата. Сигурно бе посегнал към телефона още в минутата, в която бе влязла да се изкъпе, предприемайки действия, които щяха да вкарат баща й за дълги години в затвора.

— Какво си направил? — прошепна тя, като едва не се разпадна от опустошителната болка. — Зейн, какво си направил?

Той спокойно стана и тръгна към нея. Бари се отдръпна стиснала реверите на дебелия халат, като че ли можеше да я защити. Зейн хвърли любопитен поглед към полуотворената врата на банята, откъдето излизаха облаци пара.

— Защо водата продължава да тече?

— Искам да оправя измачканата си рокля с парата — отговори автоматично тя.

Той вдигна намръщено вежди. Не намери забавна играта на думи, не бе очаквал това да се случи.

— С кого разговаряше? — попита с глас, пълен с болка от предателството.

— С брат ми Чанс.

— И какво общо има той с баща ми?

Зейн не откъсваше поглед от жена си.

— Чанс се занимава с разузнаване към една правителствена агенция, която не работи нито за ФБР, нито за ЦРУ.

Бари преглътна в опит да се справи със стегнатото си гърло. Може би Зейн не бе предал баща й, сигурно той вече е бил под

наблюдение.

— От колко време следи баща ми?

— Чанс не се занимава със следене, той го ръководи — уточни Зейн.

— От колко време?

— От миналата нощ. Обадох му се, докато беше под душа.

Поне не се опитваше да я излъже или да отклони отговорите.

— Как можа? — прошепна, гледайки го с огромни пусти очи.

— Много лесно — отговори ѝ рязко. — Аз съм служител на закона. Преди това бях офицер от Военноморските сили, служих на страната. Нима мислиш, че ще игнорирам един предател, дори това да е баща ти? Ти ме помоли да защитя теб и нашето бебе. Точно това и правя. Когато чистиш гнездо на змии, не избираш кои да оставиш и кои да убиеш. Унищожаваш ги всичките.

Пред очите на Бари притъмня и тя почувства, че се тресе. *О, Боже, щеше ли да може да прости някога на Зейн, ако баща ѝ отидеше в затвора? И щеше ли да успее да прости някога на себе си? Тя бе виновна за това!* Знаеше какъв човек бе Зейн, но си позволи да не мисли за това, защото го желаше. Разбира се, че ще се обърне против баща ѝ. Ако бе помислила с главата си, а не се бе оставила във властта на емоциите и хормоните, щеше веднага да се досети какво точно ще направи той. Не беше нужно да си гений, за да предвидиш действията на един човек, който бе прекарал целия си живот в защита законите на страната и само глупак би игнорирал очевидното.

Едва ли сред живите можеше да се намери по-голяма идиотка! Дори не беше помислила за това!

Бари чу настойчивия му глас да повтаря името ѝ и пред нея застана огромното му тяло. Почувства, че я прегръща. С отчаяно усилие се опитваше да не изгуби съзнание и превъзмогвайки слабостта си, трескаво си поемаше въздух.

— Пусни ме — запротестира тя и бе шокирана от това, колко далечно звучеше гласа ѝ.

— По дяволите, ако го направя!

Вместо това, Зейн вдигна жена си на ръце, пренесе я до леглото, наведе се и внимателно я постави върху смачканите чаршафи.

И, както миналата нощ, седна до нея. Сега, когато бе в легнало положение, световъртежът ѝ бързо премина. Той се наведе над нея,

опирайки ръцете си от двете страни на тялото ѝ, задържайки я в желязна прегръдка, без да отделя поглед от лицето ѝ.

Бари много искаше да намери спасение в гнева си, но знаеше, че не може да си го позволи. Тя разбираше и мотивите на Зейн, които го бяха довели до такива действия. Но чувстваше само едно — огромен водовъртеж от болка, който я дърпаше все по-надолу. *Нейният баща! Толкова обичаше Зейн, но щеше ли да го понесе, ако той станеше причина да арестуват баща ѝ?* Това не беше кражба или шофиране в нетрезво състояние. Предателството бе отвратително, ужасно престъпление. Но сега не бе толкова важно до какво логическо заключение бе стигнала, просто не можеше да повярва, че баща ѝ е замесен в предателство. Освен, ако са го накарали насила. Бари знаеше, че не бяха я използвали като оръжие срещу него, въпреки че вероятно се бяха опитали, когато той им бе отказал. И Зейн, и тя прекрасно разбираха, че ако баща ѝ нямаше какво да крие, то при първия намек за опасност за живота на дъщеря му, щеше да се свърже с ФБР, преди тя да разбере нещо.

— Моля те — прошепна тя, стиснала ръката му. — Не може ли да го предупредим по някакъв начин? Вие двамата сте съвършено различни, но ти не го познаваш така, както аз го познавам. Той винаги е правил това, което е считал, че е най-добро за мен. Винаги е бил до мен, когато съм се нуждаела от помощта му. И преди... преди да си замина ми даде благословията си — гласът на Бари прекъсна от плача, но тя успя да се съвземе. — Знам, че се държи като сноб, но той не е лош човек! Ако татко се е оказал въввлечен в някакво престъпление, то е било случайно и сега сигурно не знае как да се измъкне от това, без да ме подложи на опасност. Това трябва да е. Зейн, моля те!

Той пое ръката ѝ в топлите си длани.

— Не мога да го направя — каза тихо. — Ако баща ти не е направил нищо нередно, той ще бъде добре. Ако е предател... — Зейн вдигна рамене, показвайки, че в този случай няма избор. *Той и пръста си нямаше да помръдне, за да помогне на предател.* — Не исках да знаеш нищо, за да не се разстройваш повече от необходимото. Няма да мога да те защитя от болката при ареста му, но не исках да те тревожа предварително. Стигат ти тревогите през последните два месеца. Първият ми приоритет е безопасността — твоята и на бебето, и аз ще направя всичко възможно, Бари.

Тя го гледаше с очи, пълни със сълзи, знаеше, че се сблъсква с желязната стена на неговите убеждения. За Зейн думата чест, не бе просто понятие, а начин на живот. И все пак остана един начин да стигне до него.

— Ами, ако това беше твоят баща? — попита тя.

Кратък спазъм докосна лицето му, който ѝ намекваше, че бе намерила слабото му място.

— Не знам — призна той. — Надявам се, че ще бъда в състояние да направя това, което трябва, но... не знам.

Бари нямаше какво повече да каже.

Единственото нещо, което можеше да направи, бе да предупреди сама баща си.

Обръщайки се на другата страна, тя стана от леглото. Той вдигна ръка и я пусна, но продължи да я следи отблизо, защото очакваше да припадне, да повърне или да му удари шамар. Като имаше предвид бременността си и моментното си състояние, тя разбра, че и трите неща са възможни, ако само за секунда отслабеше самоконтрола си. Не можеше да си позволи да направи нито едно от тях, защото нямаше време за губене.

Бари се уви по-плътено в големия халат, както преди бе направила с ризата му.

— Какво точно прави брат ти?

Ако щеше да помага на баща си, то ѝ бе необходима всяка информация. Може би правеше грешка, но щеше да се тревожи за това по-късно, когато се изправеше пред последствията. Знаеше, че я движат любовта и сляпото доверие, но тя нямаше нищо друго. Когато мислеше за баща си като за човек на честта, за какъвто винаги го бе смятала, оставаше ѝ само да вярва на интуицията си. Въпреки големите различия, в едно баща ѝ много приличаше на Зейн — презрения зет — честта се явяваше кодексът на живота му, основата на неговото съществуване.

— Не е нужно да знаеш, какво точно прави брат ми.

За първи път Бари почувства, как гнева залива с червенина лицето ѝ.

— Не бе необходимо да хвърляш в лицето ми собствените ми думи — изсъска тя. — Можеше да си запазиш сарказма и просто да не отговаряш.

Зейн внимателно я погледна в лицето и кимна.

— Извинявай. Права си.

Тя отиде в банята и затръшна вратата. В малкото помещение се дишаше трудно — от парата и от влагата въздухът бе станал плътен. Бари спря топлата вода и пусна вентилатора. На роклята не бе останала нито една гънка. Бързо свали халата и облече бельото, което бе донесла, после надяна роклята през глава. Коприната прилепна към влажната ѝ кожа, наложи се няколко пъти да се раздвижи, за да се изпъне платът. В главата си имаше само една мисъл — трябваше да бърза. Колко ли време оставаше до пристигането на *рум-сървиса* със закуската?

Парата бе замъглила огледалото. Бари грабна една кърпа и изтри една част от стъклената повърхност. След това, колкото може по-бързо, се среса и нанесе малко грим. Въздухът в банята бе влажен и тежък, затова нямаше смисъл да нанася повече грим, но искаше да изглежда колкото се може по-нормално.

Остана да изсуши косата си. Включи сешоара, но шумът ѝ пречеше да чуе пристигането на сервитьора. След няколко дълги минути реши да не рискува. Зейн може би щеше да почука на вратата, ако закуската бе тук. Следователно, още не я бяха донесли.

Опита да си спомни къде бе оставила чантата си и помисли, как да излезе незабелязано от стаята. Зейн имаше остър слух и не по-малко набито око. Но когато сервитьорът започнеше да подрежда закуската на масата в хола, Зейн, както винаги изключително предпазлив, щеше да следи за всяко негово движение. Съпругът ѝ щеше да бъде зает и тя имаше реален шанс да се измъкне в коридора през този кратък промеждутък от време. След като сервитьорът приключеше, Зейн веднага щеше да я повика на закуска. Налагаше се да чака асансьора, за да слезе. Можеше да използва и стълбището, но Зейн щеше да тръгне с асансьора и да я причака долу. С тренирания си слух, щеше да чуе спирането на кабинката и да разбере дали е избрала него, за да се измъкне от сградата.

Бари отвори вратата на банята, така че после да не се чуе прещракването на бравата.

— Какво правиш? — попита Зейн. Гласът му прозвуча толкова близо, все едно стоеше до вратата и я чакаше.

— Слагам си грим — чистосърдечно призна Бари.

Тя изтри потта от челото си и отново се напудри. Пристъпът ѝ на гняв бе минал, но не искаше съпругът ѝ да знае. Нека да си мисли, че е бясна. Една бременна и сърдита жена се нуждаеше от повече време.

Чу се кратко почукване на входната врата и глас с испански акцент каза:

— *Рум-сървис.*

Бари бързо пусна водата, за да замаскира всички останали звуци. Поглеждалки през малкия отвор на вратата, тя видя как Зейн пресече пространството, за което имаше видимост и отиде да отвори. Кобурът му бе на обичайното място под мишницата, значи не се лъжеше — той щеше да бъде нащрек.

Тя се измъкна от банята, внимателно издърпа вратата, за да остане същият малък отвор, спусна се към спалнята и се вмъкна вътре, за да не попадне в полезрението му, ако случайно погледнеше, минавайки край стаята. Чантата ѝ лежеше на едно от креслата. Грабна я, а после пхна краката си в обувките.

Чу се тракането на количката, която преминаваше през стаята. През отворените врати в хола Бари чуваше говора на сервитьора, докато подреждаше масата. Пистолетът на Зейн го изнервяше и тя усети това по гласа му. Това бе добре, защото неговата нервност, правеше съпруга ѝ още по-бдителен. Зейн сигурно го наблюдаваше като ястреб със своите светли, безстрастно ледени очи.

Сега предстоеше най-сложното. Бари приседна до отворените врати и надникна в хола, за да определи местоположението на съпруга си. От облекчение коленете ѝ се разтрепериха. Той стоеше с гръб към спалнята и следеше сервитьора. Течащата вода си вършеше работата. Зейн се заслушваше за този звук, вместо да застане в противоположната страна на масата и да наблюдава едновременно вратата на банята и сервитьора. Най-вероятно го бе направил умишлено, за да чува действията на съпругата си и да следи мъжа, без да си раздвоява вниманието.

Нейният съпруг бе необикновен човек, не ѝ бе лесно да му избяга дори и за пет минути.

Като пое дълбоко дъх, тя тихо прекоси откритото пространство. Всеки нерв в тялото ѝ се напрегна, очаквайки тежката ръка на Зейн да се стовари на рамото ѝ. Стигна до входната врата и много внимателно отстрани веригата, страхувайки се дори и от най-слабия звук. *Готово!*

Следващото препятствие — бравата. Бари плътно се притисна до вратата, използвайки собственото си тяло, за да заглуши звуците и много тихо я натисна. Добре смазаният механизъм се отвори със звук, който дори тя едва чу.

След това затвори очи и натисна дръжката, като се съсредоточи върху плавността и беззвучността на движението. Една невнимателна крачка или по-висок шум от коридора, щяха да привлекат вниманието на Зейн и той щеше да я хване. Всичко трябваше да бъде идеално, иначе нямаше да има никакъв шанс.

Колко време ѝ бе останало още? Струваше ѝ се, че са минали десет минути, въпреки че едва ли бе повече от една. В хола се чуваше тракането на съдове — сервитьорът подреждаше чиниите и чашите за вода. Вратата се отвори, Бари се измъкна в коридора, а след това изживя още няколко мъчителни секунди, докато я затвори. Пусна дръжката на вратата и се затича.

Стигна до асансьора, без никой да извика името ѝ, и натисна копчето за *надолу*. То светна. Сигналът за пристигане на кабинката, не се чу. Сдържа се да не продължи да натиска копчето отново и отново, в напразен опит да предаде на бездушния механизъм, колко много бърза.

— Моля те — шепнеше тя. — Побързай.

Беше много по-просто да позвъни на баща си от хотела, но знаеше, че Зейн щеше да я спре веднага, след като разбереше, че говори по телефона. Знаеше също, че и телефонът на баща ѝ се подслушва, което означаваше, че всички входящи разговори се записват автоматично. Желанието да защити баща си, в никакъв случай не трябваше да поставя в опасност Зейн или бебето, а обаждането щеше да доведе похитителите направо в хотела. Най-добре бе да позвъни от уличен автомат извън сградата.

Надолу по коридора се чу тракането на количката, когато сервитьорът излезе от апартамента. Сърцето на Бари подскочи, тя желаше само едно — вратите на асансьора да се отворят. Имаше на разположение няколко секунди.

Над главата ѝ прозвуча мелодичен звук. Вратите се отвориха.

Докато влизаше вътре, тя погледна назад и сърцето ѝ почти спря. Зейн не крещеше и не я викаше по име. Той летеше с пълна скорост по коридора, гъвкав и мощен като професионален полузащитник, а в очите му пламтеше истинска ярост.

Той почти я догони.

Изпаднала в паника, тя едновременно натисна бутона за първия етаж и бутона за затваряне на вратите. Дръпна се навътре до края на кабината, защото Зейн с последен скок се опита да прокара ръка между затварящите се врати и да задейства датчика за блокировка.

Почти успя, но вратите се затвориха и асансьорът тръгна надолу.
— Дявол да го вземе — изрева той.

Бари подскочи, когато чу удара на юмрука му по металната врата, безсилно се облегна на стената трепереща от преживяното. Мили Боже, тя никога не си бе представяла, че някой може да бъде толкова ядосан. Зейн беше почервенял от гняв и очите му горяха.

Най-вероятно щеше да хукне по стълбите, но трябваше да преодолее двадесет и един етаж. Нямаше да успее да догони асансьора, освен ако не спре на някой от другите етажи, за да се качат още хора. Бари почти се свлече на колене, мислейки за тази възможност. Гледаше сменящите се цифри и не смееше да диша. Ако спреше веднъж, той щеше да я догони на улицата, ако спреше два пъти — щеше да я хване във фоайето, три пъти — щеше да я чака пред асансьора.

От нищо друго не се боеше така, както от това, да се срещне лице в лице с разярения Зейн. Нямаше да избяга от него. Щеше да предупреди баща си и да се върне обратно. Физически не се страхуваше от съпруга си, инстинктивно знаеше, че никога няма да я удари, но това не я успокои.

До неотдавна искаше да го види как губи контрол, не само в онзи последен момент, когато спираше да се ограничава и се отдаваше изцяло във властта на оргазма.

Усети пристъп на гадене и се разтрепери. И защо ѝ трябваше такава глупост? О, Боже, никога не би искала да го види как губи контрол.

Той нямаше да ѝ прости. Може би изгуби и последния си шанс, някой ден да я обикне. Докато стигна до първия етаж без нито едно спиране, осъзна какво рискува с опита си да предупреди баща си и почувства непосилният товар на раменете си.

Дрънченето и звъненето на игралните автомати, никога не спираше, без значение колко рано или колко късно беше. Заобиколена от този шум, тя бързо премина през фоайето към улицата. Пустинното слънце грееше с ослепителна бяла светлина, температурата навън бе стигнала тридесет и два градуса, а все още бе средата на утрото. Бари се вля в потока туристи, тълпящи се по тротоара, като се постара да върви бързо, без да обръща внимание на жегата. Стигна до ъгъла, пресече улицата и продължи, като не се осмеляваше да погледне назад. Червената ѝ коса се виждаше от далеч, даже в тълпата, освен ако не се скриеше пред някой висок човек. По това време Зейн сигурно бе стигнал фоайето. Щеше бързо да огледа хората насядали пред автоматите и да излезе на улицата.

Гърдите я заболяха и тя разбра, че отново задържа дъха си. Пое дълбоко въздух и побърза да завие зад ъгъла, така че между нея и главния вход на хотела, да остане скриващата я сграда. Боеше се да погледне назад, от страх да не види своя голям чернокос съпруг, който я преследваше като гръмотевична буря. Знаеше, че никога нямаше да го надбяга.

Пресече още една улица и се огледа за телефонен автомат. Да го намери беше лесно, по-трудно бе да попадне на свободен. Беше твърде рано, а имаше прекалено много туристи, които използваша монетните телефони. Бари стоеше търпеливо под горещото слънце, което напичаше главата ѝ, докато възрастна дама с оцветени в синьо коси, даваше подробни инструкции на някого, кога да се хранят котката и рибите и кога да се поливат растенията. Накрая, дамата затвори с веселото *бай-бай скъпа*, усмихна се сладко на Бари и закуцука надолу по улицата. Усмивката беше толкова неочаквана, че Бари едва не избухна в сълзи. Вместо това успя само да се усмихне и се засили към телефона, преди някой друг да успее да я пререди.

Тя използва телефонната си карта, защото бе по-бързо. *Моля те, Господи, нека да бъде там*, мълчаливо се помоли, докато слушаше сигнала. На източния бряг беше обяд, той можеше да обядва с някой, можеше да играе голф или да бъде навсякъде. Опитваше се да си спомни графика му, но нищо не ѝ идваше на ум. Връзката им бе толкова напрегната през последните два месеца, че самата тя се бе откъснала от социалните и политическите мероприятия.

— Ало? — гласът се чу толкова предпазливо и подозрително, че Бари не позна дали е баща ѝ. — Ало? — каза той още по-внимателно.

Тя притисна слушалката до ухото си, за да спре треперенето на ръката.

— Татко — гласът ѝ се задави.

Не беше го наричала татко от години, но думата някак си се изплъзна от нея, напомняйки ѝ предишното време.

— Бари? Скъпа?

Животът се върна в гласа му и тя си го представи седнал зад бюрото.

— Татко, не мога да говоря дълго — тя се постара да произнеса думите отчетливо, за да може той да я разбере. — Трябва да бъдеш внимателен. Пази се. Хората знаят. Чуваш ли ме?

Той помълча малко, после със спокойствие, което тя не притежаваше, отговори:

— Разбрах всичко. Ти в безопасност ли си?

— Да — отговори Бари, въпреки че изобщо не бе уверена в това. След малко щеше да се изправи пред мъжа си.

— Пази се, скъпа. Скоро ще поговорим за всичко.

— Чао — прошепна и затвори слушалката, после се обърна по посока на хотела.

Не беше направила и десет крачки, когато се озова в силните ръце на Зейн, от които толкова я беше страх. Не видя кога бе дошъл и затова не бе подготвена. В един момент го нямаше, а в следващия беше изплувал като акула от тълпата.

Въпреки всичко, тя се зарадва да го види. Всичко свърши, поне нямаше да се страхува от срещата им на всяка крачка по пътя към хотела. Напрежението и усилията я бяха изтощили. Тя се притисна до него и той, за да я подкрепи, я прегърна през кръста.

— Не трябваше да излизаш на това силно слънце, опасно е. Още повече, че не си закусвала нищо днес.

И това бе всичко, което каза.

Овладейл и потиснал дълбоко в себе си огнената ярост, Зейн отново приличаше на себе си. Но Бари не беше глупава и знаеше, че гневът му не бе изчезнал.

— Трябваше да го предупредя — каза му уморено. — Не исках да се обаждам от хотела, за да не ни открият.

— Знам — отговорът бе кратък, почти груб. — Но сега това няма значение. Сутринта в Лас Вегас е забелязана активност на няколко подозрителни групи. Можеха да те видят. Косата ти...

Последните две думи бяха достатъчни. Червенокосите винаги се забелязваха от далеч, защото рядко се срещаха. Бари почувства желание да се извини за наситения цвят и блясъка на косата си.

— Те тук ли са? — почти изкрещя. — Похитителите?

— Не същите. Играта загрубя, мила, и аз се страхувам, че ти си в центъра на всичко.

Ставаше все по-горещо, температурите се увеличаваха с всяка изминала минута. Всяка крачка ѝ костваше все по-големи усилия. Мислите ѝ се объркаха. Изглежда бе поставила себе си и Зейн в сериозна опасност, която искаше да избегне.

— Може би си прав. Аз съм разглезено светско маце, което има повече коса, отколкото мозък в главата. Не исках да кажа...

— Знам — повтори Зейн, като я притисна още по-силно. — Никога не съм казвал, че имаш повече коса, отколкото мозък. Напротив, ти си дяволски умна и освен това притежаваш естествен талант да изчезваш. Малко са тези, които могат да се измъкнат от апартамента, без да ги забележа. *Призрака*, може би. И Чанс. Никой друг!

Бари се отпусна още повече върху него. Беше от лявата му страна и затова почувства твърдостта на кобура под сакото му. Когато я хвана, веднага бе освободил дясната си ръка, в случай, че се наложеше да извади оръжие. Това, което не му бе необходимо, мислеше тя уморено, бе да крепи тялото ѝ и да пази равновесие, ако трябваше да се стреля. Бари с усилие опита да се отдръпне от него, но ръката му около кръста ѝ веднага се стегна. В очите му застина въпрос.

— Не искам да ти преча — обясни тя.

Зейн се усмихна накриво.

— Разбираш ли сега, какво имам предвид? Ти мислиш като човек, който всеки момент е готов да влезе в бой. Ако не беше толкова сладка, мисис Макензи, щеше да бъдеш много опасна жена.

Защо не я ругаеше? Тя не можеше да си представи, че бе потиснал яростта си толкова бързо. Зейн имаше вид на човек, който рядко губеше самообладание, но когато го направеше, то оставяше силно впечатление за дълги години. Може би, бе отложил емоциите за

по-късно, когато щяха да останат само двамата в апартамента, но сега, на улицата, трябваше да бъде нащрек. Той можеше да направи това — да успокои и задържи гнева си, докато не станеше безопасно и не дойдеше време да освободи цялата си ярост на воля.

Бари внимателно изучаваше прииждащата, разделяща се и отново събираща се около тях тълпа от туристи и следеше за някакви признаци на интерес към нея и Зейн. Това ѝ помагаше да се разсее от мисълта колко слаба се чувстваше в момента. Бременността ѝ отнемаше повече сили, отколкото си мислеше, въпреки че бе глупаво от нейна страна да излиза на гладен стомах в тази горещина. Обикновено, не би имала проблеми с температурите за такова кратко време, прекарано на слънце.

Колко оставаше още до хотела? Тя се концентрира върху стъпките си и лицата наоколо. Зейн поддържаше умерено темпо и когато бе възможно ѝ правеше сянка с тялото си. Това ѝ помагаше, но не бе достатъчно.

— Пристигнахме — каза той, въвеждайки Бари в прохладното и тъмно фоайе. Тя затвори очи, за да ги приспособи към тъмнината и въздъхна с облекчение от освежаващата прохлада на климатика.

Препълненият асансьор започна да се издига. Зейн я придърпа към задната стена на кабината, за да я предпази и застана така, че между тях и вратите да има преграда от хора. Бари се изненада, когато разбра начина му на мислене и действие. Щеше да положи всички усилия, така че нищо да не се случи и никой от тези хора да не пострада, но при първата заплаха щеше да пожертва пътниците в асансьора, заради нейната безопасност.

Те се озоваха на двадесет и първия етаж без инциденти. Заедно с тях слезе и една двойка на средна възраст, с акцент от Рочестър, която зави по коридора.

Зейн поведе Бари след тях, докато не стигнаха до стаята на ъгъла. Минавайки покрай отворената врата, докато двойката влизаше, тя видя разхвърляната стая с небрежно разпръснати пазарски чанти и мръсни дрехи, носени предишния ден.

— Всичко е наред — каза Зейн и я поведе, към техния апартамент.

— В стаята им нямаше да има обичайния за туристите безпорядък, ако бяха пристигнали току-що, нали?

Той я погледна косо с непроницаем поглед.

— Да.

Апартаментът ги посрещна с приятна хладнина. Бари мина напред, а Зейн заключи вратата и постави веригата. На масата стоеше недокоснатата закуска. Той я настани на един стол и нареди:

— Яж. Само препечена филийка, ако не можеш нищо друго. Сложи и сладко, ако искаш. Но изпий всичката вода.

Той седна върху облегалката на дивана, взе телефона и започна да набира някакъв номер.

За всеки случай Бари хапна половин филийка препечен хляб, отказвайки се от маслото, което така или иначе нямаше да се разтопи на студения хляб. Стомахът ѝ прие добре храната и тя не искаше да го разстройва с нищо друго. На другата половина на филийката намаза сладко.

Когато задоволи глада и жаждата си, се почувства по-добре. Зейн не бе предприел никакви мерки да пази в тайна разговора си, затова веднага разбра, че отново говори с брат си Чанс.

— Ако са я забелязали, имаме около половин час — говореше Зейн. — Предупреди всички — след кратка пауза продължи. — Да, знам. Грешката е моя — и се сбoguва загадъчно: — Дръж я на хладно.

— Какво трябва да държи на хладно? — поинтересува се Бари, извърщайки се към него.

В очите му трепна насмешка.

— Чанс има лошия навик да излага главата си, заедно с други части на тялото си, на най-силното слънце. Получава изгаряния от време на време.

— Но ти — не — предполагам?

Съпругът ѝ вдигна рамене.

— От време на време — призна си той.

Бе твърде спокоен, дори и за този Зейн, когото познаваше. Беше като затишие преди буря. Бари си пое дълбоко въздух и се подготви.

— Добре. Чувствам се по-добре — каза по-спокойна, отколкото беше в действителност. — Хайде, започвай!

За няколко секунди той я наблюдава изучаващо, след това поклати глава със съжаление.

— Това ще трябва да почака. Чанс каза, че неочаквано се е появила голяма активност. Скоро нещо ще се случи.

ГЛАВА 13

Зейн се надяваше, че ще има достатъчно време, поне половин час, за да се подготви, но нещата се развиха по-бързо от очакваното. Телефонът иззвъня, той вдигна слушалката, каза кратко „Разбрано“ и затвори. След това отиде при Бари.

— Започна се — каза и я вдигна от стола. — Ти се местиш на друг етаж.

Зейн внимателно побутваше жена си, която се съпротивляваше на натиска на ръката му и забиваше крака в пода. Той се спря, обърна я с лице към себе си и постави дланта си на корема ѝ.

— Трябва да отидеш — безстрастно каза той.

Беше преминал в *боен режим* — хладнокръвно лице, ледени очи, отсъстващо поведение.

И беше прав. Заради бебето трябваше да се махне. Бари положи ръка върху дланта му.

— Добре. Имаш ли пистолет и за мен? За всеки случай.

Зейн се поколеба за кратко, след това отиде в спалнята и бръкна в калъфа за дрехи. Оръжието, което донесе, бе компактен петзаряден револвер.

— Знаеш ли как да го използваш?

Тя обви длан около дръжката и почувства гладкостта на дървото.

— Стреляла съм по мишени, но не с такова оръжие. Убедена съм, че ще се справя.

— Този модел няма пълнител и предпазител — обясняваше той, докато я извеждаше от апартамента. — Можеш да дръпнеш ударника обратно, преди да стреляш или да натиснеш по-силно спусъка. Нищо повече, прицелваш се и стреляш. Тридесет и осми калибър, достатъчно мощен, за да спре човек — докато говореше, крачеше бързо към стълбите. Щом отвори вратата, започна да побутва Бари нагоре.

Ехото от стъпките им отекна в празното пространство.

— Ще те заведа в една стая на двадесет и третия етаж и искам да останеш там, докато Чанс или аз не дойдем за теб. Ако някой друг

отвори вратата — стреляй, без да се замисляш!

— Не знам, как изглежда Чанс — притесни се тя.

— Черна коса. Лешникови очи. Висок. Толкова красив, че като го видиш, ще ти потекат лигите. Разправя, че така реагирали всички жени.

Те стигнаха двадесет и третия етаж и бързо тръгнаха по коридора, а стъпките им се заглушаваха от мокета. За разлика от Зейн, Бари се бе задъхала.

— От къде знаеш, кои стаи са празни? — попита тя.

Той извади от джоба си електронен ключ.

— Един от хората на Чанс резервира тази стая миналата вечер. Даде ми ключа, докато вечеряхме. За всеки случай.

Съпругът ѝ винаги имаше резервен план — за всеки случай. Трябваше да предположи.

Зейн отвори вратата на стая 2334 и я побутна навътре, без самият той да влиза.

— Заклучи, сложи веригата и стой тихо — нареди кратко, след което се обърна и бързо закрачи обратно към стълбището. Бари стоеше на вратата и го наблюдаваше. Той се спря и я погледна през рамо.

— Чакам да чуя заключването на вратата — каза тихо.

Тя отстъпи крачка назад, заключи и постави веригата. Застанала в средата на тихата и чиста стая Бари усети, как светът ѝ започва да се разпада на парчета.

Не можеше да го понесе. Заради нея Зейн бе в опасност и тя не можеше да му помогне. Не можеше да бъде до него, не можеше да му прикрива гърба. Заради растящото в нея дете бе изпратена в безопасност, а човекът, когото обичаше отново рискуваше живота си.

Бари седна на пода, обхвана с ръце корема си и започна да се люлее напред-назад. Плачеше тихо, сълзите се стичаха по лицето ѝ. Този път страхът ѝ за Зейн бе още по-силен. Никога досега не се беше страхувала така — нито когато бе в ръцете на похитителите, нито когато раниха Зейн. Тогава поне бе там, можеше да го гледа, да го докосва, дори да му помага.

Сега не можеше да направи нищо.

Внезапно някакъв силен звук, който приличаше на гръм, я накара да подскочи. Но Бари знаеше, че това не бе гръмотевица, пустинното небе бе светло и безоблачно. Скри лице между сгънатите си колене и

заплака още по-силно. Изстрели. Това бяха изстрели. Някои звучаха силно, други — приглушено. Последва още един дълбок грохот, след това няколко в бърза последователност.

И тишина.

Бари се овладя, стана и отиде в далечния ъгъл на стаята, като седна на пода зад леглото. Облегна гръб на стената и сгъна колене, подпря ръцете си на тях и насочи револвера към вратата. Държеше оръжието стабилно. Не искаше да рискува, защото имаше вероятност и някой друг, освен Зейн и Чанс да е научил къде се крие. Бари все още не знаеше причината за всичко това, нито пък кои са враговете им. Освен може би Мак Прюет.

Времето течеше бавно. Нямаше ръчен часовник, а дисплеят на радиобудилника върху нощното шкафче бе обърнат на другата страна. Тя не стана да погледне колко е часът. Просто седеше с револвера в ръка и чакаше, а животът ѝ се съкращаваше с всяка изминала минута — Зейн го нямаше.

Усети студенината на отчаянието да се прокрадва в сърцето ѝ, разпространяваше се по тялото ѝ, докато притисна гърдите и затрудни дишането ѝ. Сърцето ѝ биеше с тежък болезнен ритъм. *Зейн! Ако можеше, щеше да дойде! Сигурно бе прострелян отново. Ранен!* Дори мислено не можеше да произнесе думата смърт, но тя бе там в сърцето ѝ, в гърдите ѝ. Как щеше да продължи да живее?

Някой почука на вратата.

— Бари? — дочу до болка познат глас.

Това бе Арт Сандифър. Всичко свърши. Мак бе арестуван, сега можеше да излезе.

И все пак... Предполагаше се, че само Зейн и Чанс знаят за втората стая. Зейн ѝ бе казал да стреля във всеки друг човек, който отвореше вратата. Но тя отдавна познаваше Арт, уважаваше го като мъж, ценеше и работата му. Щом Мак Прюет участваше в мръсната игра, то кой щеше да води разследването? Неговият началник. Тогава присъствието на Арт имаше смисъл.

— Бари? — дръжката на вратата се размърда.

Тя се надигна да отвори, но после седна отново. *Не. Арт не беше Зейн или Чанс. Ако бе загубила Зейн, то поне бе длъжна да следва указанията му. Той се грижеше за нейната безопасност и тя му имаше*

повече доверие, отколкото на всеки друг, освен на баща си. Бари не се доверяваше на Арт Сандифър така, както вярваше на Зейн.

Не беше подготвена за тихия съскащ звук. След това ключалката избухна. Сандифър бутна вратата и влезе вътре. В ръката си държеше пистолет с голям заглушител на края на цевта. Очите им се срещнаха. Той я гледаше с уморен и много циничен поглед. Тя разбра всичко и натисна спусъка.

Зейн закъсня само с няколко секунди. Арт се бе свлякъл до отворената врата и притискаше ръка към гърдите си. Очите му бяха стъклени. Зейн изби оръжието от протегнатата му ръка, прекрачи през тялото на мъжа и бързо прекоси стаята до мястото, където се беше свила Бари. Лицето ѝ изглеждаше бяло и измъчено. Погледът ѝ бе далечен и нефокусиран. Заля го паника, но бързият оглед го увери, че не бе ранена. Бе невредима.

Коленичи и я притисна до себе си, като внимателно махна косата от лицето ѝ.

— Скъпа? — заговори ѝ с мек глас. — Всичко свърши. Добре ли си?

Бари не му отговори. Той седна на пода до нея и я придърпа в скута си. Притискаше я плътно до себе си, давайки ѝ от топлината на своето тяло и не преставаше да ѝ шепне успокояващо. Усети тревожното, бавно биене на сърцето ѝ. Прегърна я още по-силно и зарови лице в гъстите ѝ коси.

— Тя добре ли е? — попита Чанс като прескочи Арт Сандифър и приближи до брат си и новата снаха. В стаята прииждаха все нови хора, които се заеха с ранения. Сред тях се оказа и Мак Прюет, който хвърли тежък, проникателен поглед към бившия си началник.

— Ще се оправи — тихо каза Зейн, вдигайки глава. — Тя застреля Сандифър.

Погледите на двамата братя се срещнаха с разбиране. Първият път винаги бе най-труден. С малко късмет и добри грижи Сандифър можеше да оживее, но в спомените на Бари, винаги щеше да остане този единствен изстрел.

— Как е разбрал номера на стаята? — попита с подозрително спокоен глас Зейн.

Чанс седна на леглото, наклони се напред и подпря лакти на коленете си. Изражението на лицето му остана спокойно, но погледът

му бе хладен и замислен.

— В екипа ми се е появила *къртица* — сухо отговори той. — И аз знам точно кой е той. Само един човек знаеше номера на тази стая. Ще се погрижи за него.

— Направи го.

Бари се размърда в обятията на Зейн. Освободи ръцете си и го прегърна през врата.

— Зейн — успя да каже със слаб и треперещ глас.

Той усети паниката и отчаянието й, защото преживяваше същите чувства.

— Аз съм добре — прошепна той, целувайки я по челото. — Добре съм.

Тялото й се разтърси от ридания, но въпреки това успя да се съвземе, като упорито не се поддаваше на слабостта си.

Зейн почувства как дъхът му секва. Сърцето му щеше да спре да бие от насъбралите се чувства в гърдите. Той затвори очи, за да спре сълзите, изгарящи клепачите му.

— О, Боже! — каза с несигурен глас. — Помислих, че съм закъснял. Видях Сандифър да влиза в стаята и докато стигна до него — чух изстрел.

Ръцете й конвулсивно се стегнаха около врата му, но тя не каза нищо.

Зейн положи длан на корема й и пое дълбоко въздух, за да се успокои. С изненада забеляза, че трепери. Само Бари можеше да го разстрои така.

— Искам бебето — продължи той с разтреперан глас, — но дори не се сетих за него. Единственото, за което мислех беше, че мога да те загубя.

Зейн замълча, нямаше сили да продължи.

— Бебе? — любопитно попита Чанс.

Бари кимна, без да отделя глава от гърдите на Зейн. Продължаваше да крие лицето си, без да се оглежда наоколо.

— Скъпа, това е брат ми Чанс — каза той с все още неравномерен, дрезгав глас.

Бари протегна ръка, без да повдига глава. Развеселен, Чанс внимателно я стисна и я върна обратно около врата на Зейн. Още не бе видял лицето й.

— Приятно ми е да се запознаем — каза той. — Радвам се, че ще имате бебе. Това би трябвало да отвлече вниманието на мама от мен за известно време.

Стаята ставаше все по-тясна, заради охраната на хотела, полицията на Лас Вегас, медици, да не говорим за Мак Прюет и ФБР, които мълчаливо контролираха всичко. Хората на Чанс се оттеглиха и се потопиха в сенките, там, където принадлежаха и където действаха най-добре.

Чанс вдигна телефона, проведе кратък разговор, след което каза на Зейн:

— Ще се погрижат за него.

Мак Прюет се приближи и седна на леглото, близо до Чанс. Очите му с безпокойство се взираха в Бари, която се бе сгушила в ръцете на Зейн.

— Тя добре ли е?

— Да — каза младата жена, отговаряйки сама на въпроса.

— Арт е в критично състояние, но може и да се оправи. Ако имаме късмет, това ще ни спести много неприятности — обясни Мак с безчувствен глас.

Бари потръпна.

— Никой не предполагаше, че ще бъдете въвлечена в това, мисис Макензи — каза Мак. — Започнах да подозирам, че Арт работи на два фронта и помолих баща ви да ми помогне да го заловим. Сведенията трябваше да бъдат основателни, а посланикът се познава с хора, които имат достъп до вътрешна информация. Арт налага стръвта, като гладен шаран. Но след това той поиска наистина нещо много важно, посланикът му отказа и на следващия ден разбрахме, че са ви отвели. Баща ви беше напълно объркан.

— Значи така тези копелета в Бенгази знаеха, че сме там — досети се Зейн. Очите му станаха ледени.

— Да. Успях да спечеля малко време, преди да предам информацията на Арт, но това бе всичко, което можах да направя, за да помогна. Те не очакваха, че вие ще пристигнете там, толкова бързо.

— Не мога да повярвам! Арт Сандифър! Никога не бих помислила за него — каза Бари, вдигна глава и погледна Мак. — Докато не го погледнах в очите. А аз подозирах вас.

Мак се усмихна криво.

— Едва не получих инфаркт, когато разбрах, че вие подозирате нещо.

— Татко се опита да ме предупреди. Той силно се безпокоеше всеки път, когато излизах от къщи.

— Арт искаше вас — обясни Мак. — Той действаше много внимателно, иначе всичко щеше да свърши още преди няколко седмици. Не го интересувахе само информацията. Той искаше вас.

Бари бе смаяна от думите на Мак. Погледна към Зейн и го видя, че стиска силно челюсти. Ето, затова не я изнасилиха в Бенгази — пазели са я за него. Арт щеше да я вземе за себе си и никога нямаше да я освободи. Тя познаваше лицето му. Може би щеше да я упои или по-скоро да я изнасили, да я използва за известно време и после да я убие. Бари трепна и отново скри лице във врата на Зейн. Беше ѝ все още трудно да повярва, че съпругът ѝ е в безопасност и невредим. Трудно щеше да се измъкне от черната дупка на отчаянието, въпреки че всичко бе свършило. Тя се вцепени и ѝ прилоша.

Внезапно в главата ѝ изникна една мисъл. Ако безпокойството за Зейн не парализираше мозъка ѝ, щеше да се сети по-рано. Бари отново погледна Мак.

— Тогава, баща ми е чист?

— Разбира се! Той работи с мен от самото начало — срещна погледа ѝ и сви рамене. — Баща ви може да е пирон в задника, но лоялността му никога не трябва да се поставя под съмнение.

— Моето сутрешно позвъняване...

Лицето на Мак се изкриви в гримаса.

— Той беше щастлив да узнае, че го обичате и го предупредихте, въпреки че всички улики бяха против него. Вашето напускане на хотела разбуди гнездото на стършелите. Явно съм се заблуждавал, че при нас всичко е под контрол.

— Как така разбуди?

— Заради мен — потвърди Чанс.

За първи път Бари погледна своя девер. Лигите ѝ не потекоха, но бе съгласна, че новият ѝ роднина има потресаваща външност. Обективно казано, той бе най-красивият мъж, когото някога бе виждала. Въпреки това, тя повече харесваше Зейн, с неговото мрачното лице и мъдри очи.

— Аз регистрирах стая в друг хотел на името на Зейн — започна да обяснява Чанс. — Вашето име не фигурираше, въпреки че Сандифър вече знаеше, че сте със Зейн, когато проследи плащането на наетия автомобил и попадна на кредитната му карта. Не искахме да го улесняваме. За да не стане подозрителен, трябваше да положим усилие да го накараме да се разбърза и да вложи повече старание при търсенето ви. Щом разбра, че със Зейн сте се оженили, той забрави всяка предпазливост — Чанс се усмихна. — Сутринта, когато излязохте на улицата, по чиста случайност избрахте телефонен автомат срещу хотела, в който регистрирах Зейн. Така хората на Арт ви засякоха веднага.

В другия край на стаята, медиците най-после бяха подготвили Арт Сандифър за транспортиране до болницата. Зейн изпрати с поглед ранения, след това присви очи и погледна към Мак.

— Ако знаех за вас малко по-рано, много неща можеха да бъдат избегнати.

Мак се сви под ледения поглед на Зейн.

— Тази игра се играе отдавна. И аз не очаквах от вас да използвате определени връзки — и той погледна Чанс. — Или да се справите толкова бързо, както вие го направихте. Работя от месеци по този случай, а вие обърнахте нещата за един ден.

Зейн се изправи леко, без да изпуска Бари от ръцете си.

— Играта свърши — каза, поставяйки окончателно точка на разговора. — Извинете джентълмени, но трябва да се погрижа за жена си.

Да се погрижи, означаваше да получи ключ за трета стая, тъй като апартаментът бе напълно опустошен, а Зейн не искаше Бари да го види.

Той положи жена си на леглото, заключи вратата, съблече и себе си, и нея, а после я притисна възможно най-силно до голото си тяло. И двамата трябваше да се успокоят, да се почувстват един друг без разделящи ги бариери. Той веднага се възбуди, но точно сега не беше време да се любят.

Бари не можеше да спре да трепери, както и Зейн, което я изненада. Те упорито се притискаха, докосваха се един друг по лицата, наслаждаваха се на мириса и усещането един за друг, в опит да разсеят преживяния ужас.

— Обичам те! — прошепна той и я стисна толкова силно в прегръдките си, че ребрата я заболяха от напрежение. — Господи, толкова се изплаших. Не съм на себе си, когато нещо не е наред при теб, скъпа. Заради здравия си разсъдък се надявам, останалата част от живота ни да бъде ужасно скучна.

— Така ще бъде — обеща тя, докато го целуваше по гърдите. — Ние ще работим над това.

В очите ѝ заблестяха сълзи, защото не бе очаквала, че ще чуе признанието толкова скоро.

Започнаха да се любят. Той нежно влезе в нея и двамата замряха в обятията си, без да се движат, като че ли нервните им окончания бяха станали толкова чувствителни, че не можеха да издържат дори това удоволствие.

С времето всичко щеше да си дойде на мястото — неговото удоволствие и нейното щастие.

ЕПИЛОГ

— Близнаци! — повтори изумено Бари. Изглеждаше напълно зашеметена. Седеше до Зейн в колата, която той шофираше нагоре към планината Макензи. — Момчета!

— Нали ти казах — отговори съпругът ѝ, като погледна доста големия за петмесечна бременност, корем на Бари. — За момчетата.

Очите ѝ бяха като стъклени от шока.

— Не — каза предпазливо. — Не си. Никога не си ми казвал, че ще идват по двойки.

— В моето семейство никога не е имало близнаци — внимателно отвърна. В интерес на истината и той бе не по-малко шокиран от Бари. — Тези ще са първите.

Тя гледаше през прозореца, без да вижда нищо от спиращата дъха панорама на скалистите сини планини. Сега живееха в Уайоминг. След приключването на двугодишния срок от службата на Зейн като шериф, той отказа да участва в следващите избори и се преместиха по-близо до останалата част от семейството. Две години Чанс не спря да преследва Зейн с предложението да дойде да работи в неговата организация — въпреки че Бари все още не бе сигурна с какво точно се занимаваше тази организация — и накрая Зейн се предаде. Той лично не се занимаваше с оперативна работа, защото не искаше да рискува живота си, заради Бари и Ник, а сега, и заради двете бебета, който растяха в корема ѝ. Той притежаваше рядкото умение да предвижда непредвидимите обстоятелства при планирането на операции и точно този талант използваше в новата си работа.

Цялото семейство, включително и бащата на Бари, се бе събрало в ранчото, за да празнува Деня на независимостта, който бе на следващия ден. Зейн, Бари и Ник пристигнаха по-рано и решиха да погостуват за по-дълго, но за днес имаха насрочен контролен преглед при лекаря и Зейн откара жена си в града. Трябваше да го предвидят. Но отчитайки скоростта, с която растеше талията на Бари, Зейн предположи, че жена му просто бе сгрешила при пресмятането на

месеците. Да видят с помощта на ултразвук двата ембриона се оказва твърде шокиращо, но нямаше грешка — две глави, две дупета, четири ръчички, четири крачета и... и двете бебета определено бяха момчета. Без никакво съмнение.

— Не мога веднага да измисля две имена — в гласа на Бари се усещаха приближаващите сълзи.

Зейн протегна ръка и погали жена си по коляното.

— Имаме още четири месеца, за да измислим имената.

Бари изсумтя.

— Няма начин. Не мога да ги нося още четири месеца, така че по-добре да имаме имената преди това.

Бebetата бяха едри — двете много по-големи от Ник, на този етап от развитието си.

— След Ник ми трябваше доста време и смелост, за да се реша на второ бебе — продължи Бари. — Подготвила съм се за раждането на едно. Едно! Зейн, какво ще стане, ако и двете са като Ник?

Той пребледня. Бе трудно човек да си представи по-палаво и по-дяволито дете. Пакостите й можеха да накарат цялото семейство да побелее за една година. Удивително, как това малко човече с ограничения си речник, можеше да предизвика вълнение за невероятно кратко време.

Те достигнаха билото на планината и Зейн намали, когато приближиха до голямата широка къща. Дворът бе пълен с най-различни превозни средства — пикапът на Уолф, колата на Мери, джипът-всъдеход на Майк и Шиа, колите под наем на Джош и Лорен, и на посланик Лавджой, луксозният пикап на Марис, моторът на Чанс. Джо и Каролайн, с петте им сина пристигнаха с хеликоптер. Момчетата бяха, като че ли навсякъде — от най-малкия син на Джош, който бе навършил пет години, до най-големия син на Джо, който учеше в колеж и беше дошъл с поредната си приятелка.

Зейн и Бари се готвеха да добавят към тази банда още две.

Те слязоха от колата и се изкачиха по стъпалата на верандата. Той я прегърна с едната си ръка и се наведе да я целуне. Целувката им бързо стана много гореща. По време на бременност от Бари се излъчваше особена сексуалност и истината бе, че Зейн просто не можеше да ѝ устои. В такива дни любовните им игри се удължаваха.

Бременността отново бе направила гърдите ѝ много чувствителни, както когато носеше Ник.

— Престанете — раздаде се веселият глас на Джош от вътрешността на къщата. — Виж, до какво си я довел с целувките си.

Зейн неохотно освободи жена си и двамата, ръка за ръка, влязоха в къщата.

— Не е само от целувките — уточни той и Джош се разсмя.

Марис, Джош и Чанс гледаха конни състезания на големия телевизор. Уолф, Джо и Майкъл обсъждаха проблемите при едрия рогат добитък. Каролайн спореше с посланика по политически въпроси. Мери и Шиа играеха с по-малките деца. Лорен, която често бе оазис на спокойствие в средата на урагана Макензи, хвърли разбиращ поглед към корема на Бари и попита:

— Как мина контролният преглед?

— Близнаци — отговори Бари, все още с вцепенен глас и погледна Зейн безпомощно, сякаш казваше: *Как може да се случи това?*

Ураганът в къщата внезапно утихна. Главите се вдигнаха и обърнаха. Бащата на Бари ахна, а лицето на Мери изведнъж засия.

— И двете са момчета — обяви Зейн, преди някой да ги попита.

Въздишка на облекчение премина през стаята.

— Благодаря на Бога — промълви тихо Джош. — Ами ако се бяха родили още едно или две... палави като Ник?

Бари завъртя глава търсейки познатата малка главица.

— Къде е Ник? — попита тя.

Чанс мигновено скочи на крака, макар че преди това лежеше отпуснат на кушетката.

— Тя беше тук — поясни той. — Играеше си с една от обувките на татко.

Зейн и Бари започнаха бързо да претърсват къщата.

— Преди колко време? — обади се Бари.

— Минута-две, не повече. Точно преди да влезете — отговори Марис, която бе на колене и търсеше под леглата.

— О, Боже, цели две минути — простена Бари. За две минути Ник можеше да разруши цялата къща. Беше удивително, как такова малко момиченце с толкова ангелско личице, можеше да бъде такъв

демон. — Ник! — извика Бари. — Мери Никол, излез, излез, където и да си! — това понякога вършеше работа.

Но повечето пъти не действаше.

Към търсенето се присъединиха всички, но техният малък тъмнокос кошмар го нямаше никъде.

След раждането на момиченцето, всички членове на семейството бяха луди от възторг, буквално си загубиха ума. Даже братовчедите бяха очаровани от изяществото и красотата на най-малката Макензи. Тя наистина изглеждаше като малко ангелче, като бебето *Пebълз* от стария анимационен сериал *Флинстоун*. Всички я обожаваха. Имаше черната коса на Зейн, с измамно невинни сини очи и трапчинки от двете страни на устичката, която приличаше на розова пъпка. На четири месеца седна сама, на шест пролази, на осем вече ходеше и от този момент нататък цялото семейство бе винаги нащрек.

Намериха обувката на Уолф, близо до стъкления шкаф с колекцията от ангели на Мери. От следите по стената, Зейн заключи, че неговата малка любимка се бе опитвала да счупи фигурките с тежката обувка. За щастие тя се бе оказала прекалено тежка. Слава Богу, ръцете ѝ не бяха дорасли за такъв удар.

За такова малко момиченце, тя имаше много плашещ характер и доста необичайни желания. Да я спреш да направи това, което е решила, бе все едно да се опитваш да овладееш приливите и отливите. Също така бе наследила способността на баща си за планиране, което изглеждаше малко зловещо за двегодишно дете. Ник бе в състояние да планира заговор и да съкруши всеки, който пресечеше пътя ѝ.

Веднъж Алекс, вторият син на Джо, я видя с нож в ръка и бързо ѝ го взе, преди да навреди на себе си или на някой друг. Тогава Ник нададе вой и избухна гневно. В този момент само Зейн бе в състояние да я укроти и я напляска по дупето. Наказанието от нейния обожаван татко я накара да заплаче с такава мъка, че в гърлата на всички присъстващи сякаш заседна буца. Само две неща бяха в състояние да предизвикат сълзи у малката Ник — пляскането по дупето и седането в столчето, което тя приемаше като вид наказание.

Щом спря да плаче, седна намръщена в ъгъла, като от време на време хвърляше страшни погледи през малкото си рамо, към Алекс.

След това отиде за утеха при Бари, и се покатери на коленете ѝ, за да я полюее мама. Следващата ѝ спирка бяха коленете на тати, като по този начин му показваше, че му е простила. Бе прегърнала врата му с малките си ръчички, потърквайки пълничката си бузка в наболата му брада. Дори задряма в ръцете му, облегната на широкото рамо. Когато се събуди, слезе от коленете му и се стрелна в кухнята. Поиска от Мери, която наричаше *Гамма*, да ѝ даде нещо за пиене. И тъй като ѝ бяха разрешили само безалкохолни напитки без кофеин, Мери ѝ даде от зелените бутилки, които специално пазеха за нея. Зейн и Бари винаги си разменяха понятни единствено за тях интимни погледи, когато виждаха малката си дъщеря с бутилка *Севън-ъп* в ръка. За Ник това не бе нещо необичайно. Да отпие няколко глътки, след това с голяма концентрация да обърне бутилката на обратно и да я изсипва по малко, докато се изпразни. Това обикновено продължаваше около два часа.

Но този път беше различно. Случи се така, че Зейн случайно наблюдаваше дъщеричката си, докато тя с блажена усмивка на лицето, прегръщаше бутилката с малките си ръчички. Бе я взела от кухнята, без да позволи на Мери да отвори капачката. И когато отиде в коридора, започна да разтърсва бутилката с такава енергичност, че дребното ѝ телце заподскача нагоре-надолу. След това с танцови стъпки и трогателно сладка усмивка на малкото си личице, влезе в хола и подаде бутилката на Алекс, като кокетно държеше главата си сведена надолу.

— *Отволи, моя* — помоли със своя възхитителен тъничък гласец... и отстъпи няколко крачки назад.

— Не-е — извика Зейн, скачайки от стола, но се оказа твърде късно.

Алекс вече бе завъртял капачката. Сладката, разпенена течност изригна със силна струя, заливайки стената, креслото, пода, но най-вече — лицето на Алекс. И докато успее да затвори бутилката, бе вече целият мокър.

Тогава Ник бе плеснала с ръце, заливайки се от смях.

В този момент Зейн не бе много сигурен, дали това е присмех или подигравка. Но това вече не бе толкова важно, защото самия той се търкаляше на пода от смях.

Има неписан закон — не може да накажеш някого за нещо, над което ти самият си се смял.

— Ник! — присъедини се Зейн. — Искаш ли сладолед? — след *Севън-ъп*, това бе другото ѝ любимо лакомство.

Нямаше отговор.

В къщата нахлу десетгодишният Сам — средният син на Джош и Лорен. Сините му очи бяха широко отворени.

— Чичо Зейн! — той плачеше. — Ник е на покрива на къщата!

— О, Боже мой! — изплака Бари и хукна навън, толкова бързо, колкото можеше.

Зейн изпревари съпругата си, сърцето му биеше някъде в гърлото, всичките му инстинкти крещяха да стигне до детето си, колкото се може по-бързо.

Семейството, в пълен състав, се изсипа на двора — всички с бледи лица и глави вдигнати нагоре.

Ники седеше, скръстила крачета на ръба на покрива. Личицето ѝ щастливо засия, когато погледна надолу към тях.

— *Здласти* — изчурулика тя.

Коленете на Бари се подкосиха и Мери я прегърна през раменете.

Никой не се учуди на това, как Ник се бе озовала на покрива. На къщата имаше облежната стълба, а Ник бе пъргава като малко козленце. Стълбата изобщо не трябваше да бъде там, в действителност, и Зейн можеше да се закълне, че преди пет минути, когато пристигнаха с Бари, нея изобщо я нямаше.

Той се заизкачва нагоре, без да отделя поглед от дъщеря си. Малкото лице се намръщи и Ник се изправи в опасна близост до края на покрива.

— Не! — изпищя тя. — Не, тате!

Зейн замръзна на място. Тя не искаше да слиза долу и изобщо не се страхуваше, не обръщаше внимание на опасностите, все едно си бе в креватчето.

— Зейн — прошепна Бари със задавен глас.

Той се тресеше. Ник тропна с малкото си краче и го посочи с пухкаво пръстче.

— Татенце, долу! — заповяда му тя.

Зейн нямаше да успее да я стигне навреме. Без значение колко бързо се движеше, детето щеше да падне. Остана да направи само едно нещо.

— Чанс! — каза той.

Брат му веднага разбра. Без да прави резки движения, за да не изплаши Ник, забърза напред. Когато беше точно под нея, той се усмихна, на приличащата на ангелче племенница, и тя му отвърна на усмивката. Чанс бе любимият ѝ чичо.

— Данс! — изпя тя, показвайки всичките си бели зъбки.

— Ах, ти мой малък антихрист — нежно ѝ отвърна той. — Наистина много ще ми липсваш, когато попаднеш в затвора. Давам ти... о, най-много до шест.

Бенджи, най-малкият син на Джош, попита с тъничък гласец:

— Защо чичо Чанс я нарича Данихрист? Тя нали се казва Ник.

Ник разпери ръчички, изправи се на пръстчета и се заклати напред-назад. Чанс протегна ръце насреща ѝ.

— Хайде, кексче! — каза той и се засмя. — Скачай!

И тя скочи.

Чанс ловко я хвана във въздуха и притисна скъпоценното ѝ малко телце до гърдите си. Бари избухна в плач от облекчение. Зейн се озова до брат си, пое дъщеря си от ръцете му и притисна устни към малката ѝ главица. Бари също се присъедини, за да намери успокоение в прегръдките на мъжа си.

Каролайн погледна Джо.

— Прощавам ти за това, че нямаш сперматозоиди за зачеване на момичета.

Джо се разсмя.

Джош се намръщи строго към Сам.

— Как стълбата се озова тук? — попита той.

Сам се взираше в краката си.

Намръщени, Майкъл и Джо погледнаха към своите момчета.

— На кого беше блестящата идея да се играе на покрива на къщата? — попита Майкъл седемте момчета, които не бяха вътре.

Всичките седем, ровеха земята с обувки и се страхуваха да повдигнат глави, за да погледнат тримата бащи, изправени пред тях.

Джош взе стълбата, чието мястото бе в плевнята. Посочи натам и със сериозен глас изкомандва:

— Марш!

Две от момчетата се запътиха към плевнята с наведени глави, в очакване на наказанието си. Бенджи държеше за крака Лорен и мигаше, гледайки след двамата си по-големи братя.

Майкъл посочи плевнята и двамата му сина тръгнаха натам.

Джо повдигна вежди и трима от по-малките му синове се затътриха след останалите.

Ник погали Бари по лицето.

— Мама плаче? — попита момиченцето и нежната му устничка затрепери. После погледна Зейн и каза: — Тате, *упокой!*

— Сега ще успокоя мама, — промърмори Зейн. — Ще взема лепило и ще залепя нечие малко дупе за стола.

Бари се разсмя през сълзи.

— Всички толкова много искахме момиче — каза тя като се смееше и плачеше едновременно. — Е, желанието ни се изпълни!

Уолф протегна ръце и взе единствената си внучка от силните ръце на сина си. Тя засия, а той унило каза:

— Ако имаме късмет, ще минат най-малко тридесет години преди да се появи следващото момиченце. Освен, ако...

Тъмните му очи се обърнаха към Чанс.

— Няма начин! — твърдо каза той. — По-добре погледни с този поглед Марис. Нямам намерение да се женя и да създавам потомство. Момчетата взеха да пълнят стаите, трябва да се сложи край. Тази работа не е за мен, татко!

Мери му се усмихна сладко и каза:

— Ще видим!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.